

„Aceasta este o carte care ar trebui să fie citită de toată lumea“.
– D. JAMES KENNEDY, PH.D., SENIOR MINISTER,
CORAL RIDGE PRESBYTERIAN CHURCH

I E R T A R E A

D E P L I N Ă

Când totul în tine
vrea să țină rachiună,
să amenințe cu degetul și
să amintească de durere,
Dumnezeu vrea
să lași totul deoparte.

R. T. K E N D A L L

Nu voi putea niciodată să-L laud îndeajuns pe Domnul pentru că mi-a îngăduit să am privilegiul de a citi cartea Dr-ului R. T. Kendall despre *Iertarea deplină*.

Am simțit cea mai fericită eliberare după ce am terminat de citit fiecare cuvânt, fiecare experiență personală și revelație minunată din Cuvântul lui Dumnezeu. Această carte m-a ajutat – și îi va ajuta pe toți ceilalți cititori – să ajung la punctul după care întotdeauna am fost avid – să iert deplin pe oricine a încercat vreodată să mă rănească și să-mi distrugă lucrarea de a duce puterea de vindecare a lui Dumnezeu generației mele și de a-I construi o universitate bazată pe autoritatea Sa și pe Duhul Sfânt.

Am fost lovit de vrăjmașii puterii de eliberare a lui Dumnezeu *în vremea de acum* și am fost uneori clătinat din cauza loviturilor menite să oprească semnele de putere și minunile lui Dumnezeu și vindecarea vieților rănite și distruse. În timp ce citeam această carte, „am prins“ o înțelegere cu totul nouă. Am simțit „un duh de apăsare“ când mi-am amintit de opoziția cu care m-am confruntat în mod constant în predicarea mea și în rugăciunea pentru vindecarea a mii de oameni răniți și disperați. Acum am simțit ca o ploaie caldă care a căzut peste sufletul meu, peste mintea mea și, da, și în trupul meu fizic.

Citeam câteva minute, apoi mă opream și meditam la calea lui Dumnezeu pentru mine ca să fiu *în sfârșit eliberat* de aceste răni pe care le-am purtat în cei cincizeci și cinci de ani ai slujirii mele, încercând să ascult de chemarea lui Dumnezeu pentru viața mea. Simțeam că fratele Kendall stătea unde stau eu și simțea ce simțeam eu. Era ca și cum am fi stat față-n față în timp ce el îmi administra acest cuvânt al Domnului nespun de folositor.

Dacă aș fi avut șansa să aleg între a primi în dar o sumă mare de bani și a citi această carte și a fi întărit în hotărârea mea de a nu avea niciodată nimic împotriva acelor oameni care aveau impresia că este misiunea lor în viața aceasta să-i hărțuiască și să-i distrugă pe cei din generația lor chemați de Dumnezeu și plini de Duhul, aș fi ales bucuros să citesc această carte înviorătoare de suflet. În aceste zile ale prețurilor ridicate, banii s-ar fi dus foarte curând. Dar cuvintele acestei cărți transformatoare de viață care mă ajută să-i iert deplin pe toți aceia care m-au rănit și mi-au făcut rău vor rămâne cu mine toată viața.

Vă recomand să citiți fiecare cuvânt al acestei cărți. Cercetați-vă inima și fiți mulțumitori pe măsură ce învățați calea credincioasă pe care Domnul v-o dă ca să iertați și să mențineți iertarea până când veți ști că întreaga voastră ființă este spălată din nou prin sângele Domnului Isus.

Îți mulțumesc, fratele și colaboratorul meu în Evanghelie, R. T. Kendall. Sper să te întâlnesc personal cândva.

ORAL ROBERTS, FONDATOR/CONSILIER
ORAL ROBERTS UNIVERSITY

Nu este loc pentru o iertare cu jumătate de inimă în inima unui credincios adevărat. Numai iertarea deplină este de ajuns, și îi mulțumesc lui R. T. Kendall pentru expunerea clară și plină de vigoare a cazului în această carte plină de putere.

JONI EARECKSON TADA
PREȘEDINTĂ, JONI AND FRIENDS

Mare adevăr ... mare autor ... mare carte. Timp de douăzeci și cinci de ani R. T. Kendall L-a slujit pe Dumnezeu la răscrucile lumii. Cu această carte poți să stai la picioarele lui și să asimilezi ceva din lucrurile foarte bune pe care el le-a aflat.

Dr. GORDON MACDONALD
WORLD RELIEF

O aplicație foarte utilă care se ocupă de problema „Cum pot să iert pe cineva care continuă să păcătuiască împotriva mea?” Această carte este plină cu adevărul eliberator de care întreaga lume are mare nevoie.

CLIFF BARROWS
MUSIC AND PROGRAM DIRECTOR, BILLY GRAHAM CRUSADES

Iertarea deplină este polul central al întregii teologii biblice. Domnul Isus nu numai că a iertat omenirea, dar El ne-a învățat totodată că și noi trebuie să-i iertăm pe alții. Am devorat cartea *Iertarea deplină* a Dr-ului Kendall și am stat în adunările în care el a predicat acest mesaj – urmărind cu smerenie cum trei sferturi din oameni se grăbeau să iasă în față la o chemare la altar ca să se curățească de neiertare. De-a lungul istoriei, biserica în zelul ei pentru alte doctrine a neglijat acest adevăr. Cartea Dr-ului Kendall ne cheamă înapoi la realitatea îndurării, a harului și a iertării pentru cei credincioși, și apoi ne provoacă să reconstruim teologia noastră prin aplicarea iertării unii față de alții. Cât de diferită ar fi fost istoria creștinătății dacă părinții reformatori ar fi îndoctrinat biserica cu *iertarea altora* ca una din cele mai mari nevoi personale. Această carte este un uriaș pas înainte în corectarea acestei nepotriviri. *Iertarea deplină* descoperă remediul lui Dumnezeu pentru multe suferințe ale creștinilor.

CHARLES CARRIN
WORD, SPIRIT, POWER TEAM
CHARLES CARRIN MINISTRIES

R. T. Kendall a fost un prieten foarte special pentru mai mulți ani decât aș putea să-mi amintesc. Una din amintirile mele favorite din viață, în Anglia, constă din momentele în care sedeam cu R. T. și pregăteam mesajul următor pe care urma să-l predic. Înțelepciunea și înțelegerea lui erau întotdeauna neprețuite, și comentariile lui atât de stimulatoare încât făceau ca pregătirea să fie foarte ușoară. A fost singurul cel mai remarcabil învățător evanghelic al Bibliei din Marea Britanie, și un dar al Americii pentru Marea Britanie, pentru care englezii vor fi etern recunoscători. Acum, întorcându-se în Statele Unite, noua carte a Dr-ului Kendall, *Iertarea deplină*, este probabil cea mai remarcabilă carte a lui pe care am citit-o. Ea are într-adevăr puterea de a schimba vieți, pentru că atunci când înțelegem bine adevărul despre iertarea deplină, impactul este într-adevăr transformator de viață.

Nu este doar necesar să citim această carte; este vital s-o citim. Nu este pentru cei mulțumiți cu ei înșiși, nici pentru cei care se simt bine, ci pentru cei care vor să trăiască asemenea Domnului Isus și să învețe să iubească și să le pese de alții așa cum făcea El. Nu mă pot gândi la o carte nouă care să fie mai bună de citit anul acesta – pentru tine, pentru mine și pentru prietenii noștri.

CLIVE CALVER
PREȘEDINTE, WORLD RELIEF

R. T. Kendall a făcut-o din nou! A scris o carte bună, poate cea mai bună carte a lui. Ea expune un subiect biblic care trebuie auzit. El ne ajută să vedem că iertarea este pentru inima creștinului și că nu vom putea în nici un fel să ne bucurăm de plinătatea vieții creștine fără să învățăm și să trăim ceea ce ne învață Biblia despre ea.

TONY CAMPOLO, PH.D.
PROFESOR EMERIT DE SOCIOLOGIE
UNIVERSITATEA DE EST/ST. DAVIDS

ST. DAVIDS, PENNSYLVANIA

Nimic nu contează mai mult pe lume decât să înțelegi și să trăiești în iertare.

Dr. JACK W. HAYFORD
CONSILIER, THE KING'S SEMINARY

Lumea este plină de cărți de „cum să“. Totuși, nici una din aceste cărți nu este atât de plină de înțeles ca aceasta, care ne arată „cum să“ ne iertăm pe noi înșine și pe alții. *Iertarea deplină* este o colecție de metode biblice și practice prin care ne putem menține liberi față de ofense, iertându-i pe cei care „au păcătuit împotriva noastră ...“ Iertarea deplină este o carte minunată pentru oricine navighează pe apele iertării.

PASTORUL TED HAGGARD
PASTOR SENIOR, NEW LIFE CHURCH
COLORADO SPRINGS, COLORADO

Ce carte necesară și plină de putere! Nici o realitate a vieții creștine nu este atât de importantă pentru Dumnezeu ca părtășiile. Într-o lume a durerilor provocate de trădare și atacuri, nici o acțiune creștină nu este atât de eliberatoare în mod personal ca aceasta. Într-o lume a concurenței și a performanței, nu există exemplu mai remarcabil ca acesta de asemănare cu Hristos. Într-o eră a predicării Evangheliei în lume care are de a face cu atâtea deosebiri, nu există nevoie mai actuală decât aceasta ... iertarea deplină!

Dr. JOEL C. HUNTER, PASTOR SENIOR
NORTHLAND – A CHURCH DISTRIBUTED
LONGWOOD, FLORIDA

Rar se întâmplă în viața cuiva să aibă șansa de a pune mâna pe adevăruri de o asemenea mărime ca cele prezentate de R. T. Kendall în *Iertarea deplină*. Aplicarea acestor adevăruri în viețile noastre va vindeca familii, biserici și chiar căsnicii. Aș fi dorit ca R. T. Kendall s-o fi scris acum zece ani.

JOHN PAUL JACKSON, FONDATOR ȘI DIRECTOR
STREAMS MINISTRIES INTERNATIONAL

IERTAREA DEPLINĂ

Când totul în tine
vrea să țină ranchiună,
să amenințe cu degetul și
să amintească de durere,
Dumnezeu vrea
să lași totul deoparte.

R. T. KENDALL

TRADUCEREA
DANIELA DOMAINSCHI

Lui Melissa

CUPRINS

<i>Cuvânt înainte (1)</i>	7
<i>Cuvânt înainte (2)</i>	8
<i>Prefață</i>	9
<i>Introducere</i>	11
1. <i>Ce este iertarea deplină?</i>	17
2. <i>Cum știm dacă am iertat deplin</i>	33
3. <i>Rugăciunea Domnului și iertarea</i>	45
4. <i>Jucând rolul lui Dumnezeu</i>	57
5. <i>Când avem dreptul să judecăm</i>	63
6. <i>Arta de a ierta și a uita</i>	71
7. <i>Cum să iertăm deplin</i>	83
<i>Concluzie</i>	95
<i>Note</i>	97

CUVÂNT ÎNAINTE

Iată mesajul pe care l-ați așteptat. Aceasta nu este o carte despre iertare; librăriile bisericilor din toată creștinătatea sunt pline cu volume despre acest subiect familiar. Lecțiile școlilor duminicale și predicile i-au îndemnat stăruitor pe ascultători timp de generații să ia aminte și să pună în practică această virtute creștină de bază.

Dr. R. T. Kendall ne dă cheia chiar în titlul acestei lucrări importante: **Iertarea deplină**, care este împlinirea celei mai mari cerințe a lui Dumnezeu.

Ce face ca acest mesaj să fie atât de puternic este faptul că se încleștează în luptă cu conceptul inevitabil de totalitate. Pentru majoritatea ființelor umane limitate, chiar noțiunea de „totalitate“ este formidabilă. Nu este acesta un atribut care aparține numai lui Dumnezeu? „Atot“-urile – atotputernic, atotprezent, atotștiutor – sunt atribuite exclusiv lui Iehova, nu-i așa?

Este oare autorul exagerat când susține cu insistență că noi nu trebuie doar să iertăm – ci să iertăm deplin? Nu, nu este exagerat, este doar biblic. Domnul Isus Însuși a pus acest imperativ înaintea ucenicilor Săi: „*Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit*“ (Matei 5:48). Nici o poruncă din toată Scriptura n-ar putea fi mai explicită.

Ierți tu deplin ... complet ... în totul ... în mod absolut ... necondiționat ... cu desăvârșire ... din toată inima? Așa iartă Domnul Isus pe păcătos, și El nu așteaptă mai puțin de la noi. Mai mult decât atât, El face din aceasta temelia vieții noastre de rugăciune: „*Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre*“ (Matei 6:15).

Ce mesaj ar putea fi mai actual decât unul care ne cheamă astăzi, așa cum o face această carte, să iertăm deplin toate nedreptățile care par să sfâșie națiunile de pe tot globul acesta plin de necazuri? Dacă diferitele rase, naționalități și grupuri etnice care creează haos și instigă la război cu vrăjmașii lor ar putea să se ierte pe ele însele – să ierte deplin istoriile lor tragice, nedreptățile pe care le-au suferit în trecut și vrăjmășiile care s-au intensificat în adevărate idolatrii, am merge spre o lume mult mai pașnică.

Sunt de acord cu Dr. Kendall că aceasta este cea mai importantă carte a sa. Și sunt de acord cu ceilalți care simt cu înflăcărare că este o carte care ar trebui să fie citită de toată lumea.

D. JAMES KENNEDY, PH.D.
SENIOR MINISTER, CORAL RIDGE PRESBYTERIAN CHURCH
FORT LAUDERDALE, FLORIDA

CUVÂNT ÎNAINTE

Unul din cele mai importante subiecte ale mileniului trei va fi relația dintre țările dezvoltate din vest și țările în curs de dezvoltare din Lumea a treia, în special cele din Africa.

A apărut o nouă ordine mondială care necesită mediere globală – o mediere al cărei obiectiv principal ar fi contribuția la soluționarea conflictelor etnice din interiorul națiunilor, precum și a conflictelor dintre națiuni, și de asemenea contribuția la promovarea creșterii, dezvoltării și bunăstării economice mondiale. Unii dintre noi care au fost implicați în medierea practică a acestor conflicte au ajuns la înțelegerea că națiunile, ca și indivizii, au nevoie să se *ierțe* unele pe altele pentru exploatarea și suprimarea din trecut a vecinilor lor mai slabi. Națiunile Africii sunt doar un exemplu. Pentru un grup de popoare care au fost atât de traumatizate de ravagiile Războiului Rece și de colonialism; pentru un popor care caută să se împace cu istoria lui de asupra, conflict și neînțelegere; pentru un popor care a ajuns la capătul disperării și deznădejdi, *nu poate exista nici un viitor fără iertare*.

În acest context am găsit cartea Dr-ului R. T. Kendall, *Iertarea deplină*, ca fiind foarte actuală și potrivită pentru această conjunctură particulară din istoria umanității. Este o carte care ar trebui să fie citită de orice rasă și națiune din lume. Multe atrocități s-au comis și continuă să se comită de către diferite grupuri de popoare în numele politicii sau chiar a religiei; acestea includ, de regulă, conflictele din Rwanda, Bosnia-Herzegovina, Kosovo, Irlanda, Sudan, Angola, Liberia, Somalia, Israel și Orientul Mijlociu, dacă ar fi să menționăm numai câteva. Este nevoie de multă iertare.

Este important să privim în trecut, așa cum spunea odată marele filosof american George Santayana: „Cei care nu pot să-și amintească trecutul sunt condamnați să-l repete“. Dar aceasta nu înseamnă că trebuie să privim trecutul cu neiertare sau amărăciune în inimile noastre. R. T. Kendall ne-a învățat prin această carte că amărăciunea, oricât de mult am simți noi că este justificată, nu va face decât să mistuie sufletele noastre și în cele din urmă să nu realizeze nimic. De aceea trebuie să învățăm să iertăm, chiar dacă nu vom uita niciodată.

Nelson Mandela este poate cel mai bun exemplu din secolul douăzeci al unui om care ne-a învățat cum să iertăm. După douăzeci și șapte de ani de detenție politică – cea mai lungă din lume la vremea aceea – a apărut nevătămat și a spus poporului său să-i ierte pe asupritorii lor și să se concentreze asupra viitorului pentru a construi o națiune nouă și unită. În ciuda traumei devastatoare a apartheidului, Mandela a ales calea iertării și a împăcării mai degrabă decât politica răzbunării și a setei de răzbunare. Lumea credea că Africa de Sud va fi scăldată într-o groaznică baie de sânge, dar aceasta nu s-a întâmplat. Sud-africanii au reușit o extraordinară tranziție pașnică între guverne și a evitat un mare război etnic și rasial. Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu că mi-a îngăduit să joc un rol în acest proces de reconciliere și iertare.

Într-o altă parte a lumii, conflictul arabo-israelian a continuat atât de mult timp pentru că se bazează pe o politică de represalii insistente și mutuale – ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Dar în ultimă analiză, părțile în acest teribil conflict vor trebui să stea la masa rotundă și să negocieze o înțelegere pașnică și de durată – o înțelegere bazată pe a da și a primi, și bazată mai degrabă pe reconciliere și iertare decât pe dreptate răzbunătoare.

Este clar că lumea aștepta o carte ca *Iertarea deplină*, și R. T. Kendall a făcut un mare serviciu umanității când a scris-o.

PROFESOR WASHINGTON A. J. OKUMU
NAIROBI, KENYA

PREFATĂ

Orice autor gândește probabil că ultima lui carte este cea mai bună sau cea mai importantă, și eu nu gândesc altfel. Această carte, din toate cărțile pe care le-am scris, este de departe cea care are cel mai mare potențial de a vindeca inima umană. Mă rog ca această carte să întreacă toate așteptările pentru orice om care o citește. Este făcută pentru a-i elibera pe oameni.

Vreau să-i mulțumesc lui Rob Parson, Julia Fisher, Susan Periman, Michael Schluter și Lyndon Bowring pentru citirea manuscrisului. Acești prieteni au fost o încurajare inestimabilă pentru mine prin sugestiile lor pertinente și prin suportul dragostei lor. Mulțumirile mele lui Sheila Penton care a dactilografiat manuscrisul, și lui Barbara Dycus și lui Deborah Moss, editoarele mele de la Charisma House, pentru răbdarea și ajutorul lor.

Dr. D. James Kennedy, senior minister la Coral Ridge Presbyterian Church din Fort Lauderdale, Florida, a scris cu bunăvoință cuvântul înainte pentru ediția americană. Îi mulțumesc cu multă căldură pentru aprobarea sa și pentru maniera puternică în care a scris. Amândoi împărtășim o perspectivă teologică reformată și o convingere profundă că creștinii trebuie să trăiască în iertare deplină. Dr. Kennedy este arhitectul și fondatorul Exploziei Evanghelice, care a avut un impact uriaș în toată lumea, dar în special asupra soției mele, Louise, și asupra mea în mod particular. Suntem foarte onorați că ni s-a alăturat în acest efort de a arăta bucuria și binecuvântarea trăirii în iertare deplină.

Mulțumesc de asemenea Profesorului Washington Okumu din Nairobi, Kenya, pentru cuvântul său înainte pentru ediția engleză. El a venit să ne vadă la Londra acum câțiva ani, ca să ne spună că mesajul acesta i-a schimbat viața și chiar l-a condus să facă ceea ce a făcut în Africa de Sud. Am simțit că cititorii americani vor aprecia contribuția lui. Student la Harvard și Cambridge, Profesorul Okumu a studiat sub îndrumarea Dr. Henry Kissinger, printre alții. Mai târziu au devenit prieteni și au lucrat împreună pentru a aduce pacea și reconcilierea în Africa de Sud. Cea mai mare moștenire a Profesorului Okumu este că el a reușit să-i împace pe fostul Președinte F. W. de Klerk, Chief Mangosuthu Buthelezi și Nelson Mandela și mijlocitorul de pace dintre ei, după ce Dr. Kissinger și Lordul Carrington au eșuat. Acesta a fost unul din cele mai mari miracole ale secolului douăzeci și Profesorul Okumu a fost mai mult ca sigur principala forță responsabilă pentru prevenirea unui război civil în Africa de Sud.

Această carte este dedicată cu dragoste fiicei noastre Melissa. Ea știe ce înseamnă să suferi răni adânci, dar știe și ce înseamnă să ierți deplin.

R. T. KENDALL
WESTMINSTER CHAPEL, LONDRA, ANGLIA

*„R.T., trebuie să-i ierți deplin.
Cât timp nu-i vei ierta deplin, vei fi în lanțuri.
Eliberează-i, și vei fi eliberat“.*

INTRODUCERE

Nimeni nu mi-a vorbit vreodată în viața mea în felul acesta. Dar aceste cuvinte, pe care mi le-a spus pe neașteptate prietenul meu Iosif Țon din România, sunt între cele mai importante cuvinte pe care le-a împărtășit vreodată cineva cu mine personal. „Rănila făcută de un prieten dovedesc credincioșia lui“ (Proverbe 27:6).

Numărul din 5 iunie 2000 al ziarului *Daily Express* din Londra avea un articol cu acest titlu: „Poți învăța să ierți?“ Începea cu următoarea declarație: „Dacă porți rană vei fi tras înapoi și chiar îți vei distruge sănătatea“¹. Autoarea articolului, Susan Pape, a luat un interviu Dr-ului Ken Hart, lector la Universitatea Leeds, care susținea „primul curs despre iertare din lume“ – un seminar desemnat să ajute oamenii să-și ierte dușmanii și să renunțe la rană. Printre participanți erau de la soți înșelați până la victime ale pungașilor și hoților. Toți aveau un singur lucru în comun: Erau furioși și înverșunați și vroiau răzbunare.

Acesta nu era, din câte știu, un curs creștin. Evident era vorba de oameni care făceau ceva biblic fără să-și dea seama. Este un indiciu că lumea începe să recunoască avantajele unui stil de viață bazat pe iertare. Din nefericire, creștinii par să fi rămas în urmă. Eu însumi am fost printre cei incapabili să ierte mult timp din viața mea.

Cei mai mulți dintre noi avem momente în viața noastră când suntem împinși spre limitele noastre în ce privește cât de mult suntem chemați să iertăm. Mi-amintesc foarte bine ce mi s-a întâmplat mie. Am jurat să nu mai relatez această întâmplare, dar este suficient să spun că niciodată n-am fost atât de profund rănit, nici înainte nici după aceea. Răul care credeam că mi s-a făcut mi-a afectat aproape toate domeniile vieții: familia, slujba, respectul față de sine. Mă simțeam câteodată ca Iov, care striga: „*N-am nici liniște, nici pace, nici odihnă, și necazul dă peste mine*“ (Iov 3:26); sau ca David, care se ruga: „*Grăbește de m-ascultă, Doamne! Mi se topește duhul: nu-mi ascunde Fața Ta! Căci aș ajunge atunci ca cei care coboară în groapă!*“ (Ps. 143:7) Mă îndoiesc că cei care m-au adus în situația aceasta au idee de tot ce-am suferit, și mă rog ca ei să nu știe niciodată.

Mă rușinez să admit că acele cuvinte ale lui Iosif Țon mi-au fost spuse după ce am devenit slujitorul Capelei Westminster. Eu, din toți oamenii, n-ar fi trebuit să am nevoie de un asemenea cuvânt. Nimeni n-ar fi trebuit să-i spună unui slujitor matur al Evangheliei lui Hristos cea mai evidentă și mai fundamentală învățătură a Noului Testament. Dar iată-mă în slujba Domnului nostru Isus Hristos, plin de atâta durere și amărăciune încât cu greu puteam să-mi duc la îndeplinire sarcinile. Mi-e rușine să mărturisesc aceasta, dar v-o împărtășesc din două motive: întâi, ca să arăt cât de îndurător a fost Dumnezeu cu mine în ciuda supărării și auto-compătimirii mele, și al doilea, ca să vă încurajez să umblați în iertare față de alții.

În mod uimitor, înainte să primesc observația prietenului meu, duhul meu de neiertare nu mă deranjase așa de mult. Dacă mi-ai fi amintit de cuvintele Domnului Isus că trebuie să avem „dragoste unii pentru alții“ (Ioan 13:35) sau de acea cerere din Rugăciunea Domnului: „și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri“ (Matei 6:12), aș fi răspuns: „Desigur, știu aceasta“. Consideram că atâta timp cât nimeni nu este perfect și toți păcătuim într-o anumită măsură în fiecare zi, amărăciunea din inima mea nu era mai rea decât păcatul altei persoane. Mai mult, gândeam că Dumnezeu mă înțelege perfect și privește cu compasiune circumstanțele mele particulare. Cu alte cuvinte, găsisem o explicație rațională la atitudinea și comportarea mea.

**El m-a muștrătat compătimitor, dar sobru,
și nu m-a lăsat să persist în greșeală**

Dar, cu îndurare, Duhul Sfânt mi-a vorbit în ziua aceea prin cuvintele lui Iosif. La început m-am supărat; mă simțeam împresurat. Dar era un moment crucial pentru mine, care mi-a schimbat viața. N-am mai fost niciodată același.

Ca să fiu sincer, i-am spus lui Iosif de problema mea deoarece mă gândeam că voi obține compasiunea unui om pe care îl respectam profund și care, credeam eu, va fi de partea mea. M-așteptam ca el să-și pună mâna pe umărul meu și să zică: „R.T., ai dreptate să fii așa de supărat! Spune-mi tot ce s-a întâmplat. Varsă-ți sacul!”

Dar nu! El m-a muștrătat compătimitor, dar sobru, și nu m-a lăsat să persist în greșală.

Acele cuvinte au venit în timpul celei mai mari încercări pe care o avusesem până atunci. N-am putut să discut aceasta cu prietenii mei sau cu membrii familiei mele, dar pentru că Iosif era din România și era departe de situație, am putut să-i spun tot.

„Asta-i tot?” a întrebat când am terminat de vorbit.

„Da, asta este”, am spus.

Și atunci au venit acele cuvinte remarcabile – spuse cu accentul lui românesc: „Trebuie să-i ierți deplin”.

„Nu pot”, am răspuns.

„Poți și trebuie”, a insistat el.

Nemulțumit cu răspunsul lui, am încercat să continui. „Tocmai mi-am amintit. Mai este ceva. Ceva ce nu ți-am spus ...”

„R.T.”, m-a întrerupt el, „trebuie să-i ierți deplin. Dă-le dezlegare și vei fi eliberat”.

Era cel mai greu lucru care mi s-a cerut vreodată să-l fac. Ceea ce scriu în această carte este cu mult mai ușor de spus decât de făcut. Repet, era cel mai greu lucru care mi s-a cerut vreodată să-l fac, dar în același timp era cel mai mare lucru care mi s-a cerut vreodată să-l fac.

O binecuvântare neașteptată a apărut când am început să iert: O pace cum nu mai simțisem de ani de zile mi-a cuprins inima. Era minunat. Uitasem cu desăvârșire cum era.

Pacea lui Dumnezeu venise asupra mea cu ani în urmă – pe 31 octombrie 1955, într-o luni dimineață, când conduceam mașina de la biserica mea din Palmer, Tennessee. Cititorii cărții mele *Sensibilitatea Duhului* (Charisma House, 2002) își pot aminti ceva din această istorisire. Mă întorceam de la păstorirea studenților mei la Colegiul Trevecca Nazarene din Nashville. În timp ce conduceam pe drum, am simțit efectiv că Domnul Isus mijlocește pentru mine la dreapta Tatălui. Nu m-am simțit niciodată atât de iubit. Domnul Isus Se ruga pentru mine cu toată inima. Următorul lucru de care îmi aduc aminte – o oră mai târziu – este că L-am auzit pe Domnul Isus spunând Tatălui: „El o dorește”. Am auzit glasul Tatălui răspunzând: „O poate avea”. În momentul acela am simțit ca un foc lichid care pătrundea în pieptul meu. Mi-am amintit cuvintele lui John Wesley: „Mi-am simțit inima încălzită într-un mod ciudat”. Am simțit o pace incredibilă, imposibil de descris. Persoana Domnului Isus era mai reală pentru mine decât orice altceva sau altcineva.

Acest simțământ a durat câteva luni, dar în cele din urmă l-am pierdut. Acum acea pace și acel simțământ al apropierii Domnului Isus au început să revină – toate acestea pentru că i-am eliberat pe oamenii aceia, iertându-i, dându-le dezlegare.

Totuși, dacă îmi îngăduiam să mă gândesc la „ceea ce au făcut oamenii aceia”, mă tulburam în lăuntrul meu. Îmi spuneam: *Ei vor scăpa nepedepsiți. Asta nu este corect! Nu vor fi prinși. Nu se va afla despre ei. Nimeni nu va ști. Asta nu este drept!* și dulcea pace a Domnului mă părăsea din nou.

Am început să observ un ciclu interesant: Când lăsam duhul iertării depline să domnească în inima mea, pacea se întorcea; dar când trăiam cu resentimentul probabilității că ei nu vor fi prinși, pacea pleca.

A trebuit să iau o decizie importantă: Ce prefer – pacea sau amărăciunea? Nu le puteam avea pe amândouă. Am început să înțeleg că eu eram cel care pierdeam dacă nu încetam să-mi hrănesc atitudinea de neiertare. Amărăciunea mea nu rănea pe nimeni decât pe mine.

Când suntem amărâți, ne amăgim singuri gândindu-ne că cei care ne-au rănit vor fi foarte probabil pedepsiți, atâta timp cât suntem puși pe răzbunare. Ne este frică să dăm drumul unor astfel de sentimente. De fapt, dacă noi nu facem planuri pentru a vedea că s-a făcut dreptate, cum se va face dreptate? Ne încredințăm pe noi înșine că depinde de noi să menținem vie ofensa.

Aceasta este o minciună – minciuna diavolului. „Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri; ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: «Răzbunarea este a mea; Eu voi răsplăti», zice Domnul“ (Romani 12:19). Nu facem decât să ne rănim singuri dacă trăim gândindu-ne la ce ni s-a întâmplat și închipuindu-ne cum va fi când „ei“ vor fi pedepsiți. Cel mai rău este că întristăm Duhul Sfânt al lui Dumnezeu și de aceea ne pierdem simțământul de pace.

A trebuit să iau o decizie importantă: Ce prefer – pacea sau amărăciunea?

Am ajuns la concluzia că principalul mod în care întristăm Duhul în viețile noastre este prin întreținerea amărăciunii din inima noastră. Spun aceasta pentru că este primul lucru pe care îl menționează apostolul Pavel după ce ne avertizează să nu întristăm Duhul:

Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării. Orice amărăciune, orice iușime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.

Efeseni 4:30-32

Este de asemenea experiența mea că cel mai rapid mod de a-mi pierde pacea interioară este când las amărăciunea să intre din nou în inima mea. Nu merită! Am luat o hotărâre pentru pacea interioară. Dar am descoperit că trebuie să-mi duc la îndeplinire această hotărâre printr-un angajament zilnic de a-i ierta pe cei care mă rănesc, și de a-i ierta deplin. De aceea le-am dat în mod complet dezlegare și m-am resemnat cu această cunoștință:

- Ei nu vor fi prinși sau găsiți.
- Nimeni nu va ști vreodată ce au făcut.
- Ei vor prospera și vor fi binecuvântați ca și cum n-ar fi făcut nici un rău.

Ba mai mult, am început într-adevăr să vreau aceasta! M-am rugat să se întâmple aceasta. L-am rugat pe Dumnezeu să-i ierte. Dar a trebuit să fac aceasta în fiecare zi ca să păstrez pacea în inima mea. Pentru că le-am gustat pe amândouă, pot să vă spun: Pacea este mai bună. Amărăciunea nu merită.

Scriu această carte ca să încurajez pe oricine are o problemă cu iertarea celor care i-au rănit, oricât de profund. Scriu aceasta ca să-i ajut pe acești oameni să vadă adevăratele motive de a ierta. Mulți oameni care vor citi această carte vor fi trecut printr-o experiență cu mult mai rea decât cea prin care am trecut eu. Dar am ajuns să cred că singura cale de a trece dincolo de durere și de a merge înainte în viață este prin iertarea deplină. Rugăciunea mea este ca această carte să schimbe vieți așa cum a mea a fost schimbată de muștrarea plină de dragoste a lui Iosif.

Sunt convins că această temă a iertării depline este poate mai necesară în momentul acesta decât aproape orice altă învățătură din Biblie. Spun aceasta din mai multe motive.

Întâi, pentru că ori de câte ori predic mesajul iertării depline, există un răspuns nemaipomenit. Nici un serviciu sau temă pe care am abordat-o vreodată nu ajunge mai aproape de inima zdrobită când împărtășesc acest subiect. Acest răspuns îmi spune că există o nevoie teribilă de acest mesaj – chiar și între creștini.

Al doilea, pentru că atunci când revin la această temă în biserica mea, chiar dacă am prezentat-o doar cu câteva săptămâni înainte, oamenii răspund ca și cum n-ar fi auzit niciodată mesajul!

Această problemă a înlăturării amărăciunii și a iertării depline este greu de abordat. Uneori mă gândesc că ar fi bine să predic acest mesaj în fiecare săptămână!

Pentru că le-am gustat pe amândouă, pot să vă spun: Pacea este mai bună. Amărăciunea nu merită.

Al treilea, pentru că pe mine nu m-a deranjat niciodată suficient de mult neiertarea pe care o ascundeam în inima mea. De ce? Mi-am pus de multe ori întrebarea aceasta. Știam, bineînțeles, care era mesajul Domnului Isus. Atunci de ce nu eram stăpânit de nevoia de a ierta? De ce a fost nevoie de muștrarea unui om care a trăit în spatele Cortinei de Fier? Au creștinii din Europa de est o înțelegere a iertării pe care noi cei din vest n-o avem? De ce nu accentuăm acest mesaj în societatea noastră?

Am citit sute de predici ale puritanilor și ale reformatorilor, dar nu-mi amintesc să mi se fi spus prin ele că trebuie să iert deplin, pentru că altfel întristez pe Duhul Sfânt. Deși părinții mei erau evlavioși, nu pot să spun că acasă am fost învățat despre lucrul acesta. Nici un învățător de care îmi amintesc n-a scos în evidență iertarea ca un mod de viață. Dimpotrivă, mi-amintesc că mi s-a spus: „Tratează-i cu dispreț“. „Depărtează-te de ei“. „Evită-i“. „Dă-le o lecție“. „Trebuie să fie pedepsiți“. Sau alte sugestii de acest fel.

Al patrulea motiv pentru care mesajul iertării este atât de oportun în zilele noastre este că un număr tot mai mare de oameni informați au recunoscut recent nevoia de mai multă învățătură cu privire la acest subiect. Într-un număr recent al publicației *Christianity Today*, având coperta împodobită cu cuvintele îngroșate „Factorul iertare“, scriitorul Gary Thomas consideră că această învățătură a fost în mare măsură trecută cu vederea. Thomas îl citează pe teologul Lewis Smedes ca unul dintre primii care au accentuat lucrul acesta – în 1984! Profesorul Robert Enright, președintele Institutului Internațional al Iertării, care se prezintă pe sine ca un „catolic evanghelic“, a remarcat că înainte să apară cartea *Iartă și uită* de Lewis Smedes (1984), „dacă ai aduna toate cărțile teologice despre iertarea omului de către om (spre deosebire de iertarea omului de către divinitate), ai putea să le ții pe toate într-o mână“.² Dacă acest lucru este adevărat, deși aceasta nu scuză atitudinea mea, ar putea explica lipsa mea de cunoștință.

Unii oameni se miră că o doctrină care pare atât de evidentă în Scriptură a putut fi aparent în suspensie, nefiind predicată timp de sute de ani. Dar aceasta ar trebui să ne facă pe noi care suntem conducători de biserici să ne pocăim, nu numai pentru că am neglijat să predicăm iertarea, ci și pentru că nu am pus-o în practică în propriile noastre vieți. Dacă această învățătură ar fi fost forța de exprimare sau stilul de viață al tuturor celor care suntem în conducerea bisericilor, n-ar mai fi fost atâtea diviziuni, răniri și certuri care caracterizează multe cercuri creștine. Deși aceste certuri pot părea deseori ca o luptă doctrinară pentru adevăr, de multe ori furnirul este subțire ca hârtia și dedesubt sunt gelozii vechi, meschinării consemnate și umanitate curată care ne afectează pe toți.

În **al cincilea** rând, sociologii au descoperit că iertarea poate conduce la vindecare emoțională și chiar fizică. În anii '80, Dr. Glen Hamden s-a dus la biblioteca Universității din Kansas și a căutat cuvântul *iertare* în *Catalogul Psihologic*. N-a găsit nici o referință. Dar lucrurile se schimbă. În 1998 Fundația John Templeton a acordat subvenții pentru cercetarea și studiul iertării la douăzeci și nouă de oameni erudiți³, și una din principalele descoperiri ale acestor studii a fost că persoana care câștigă cel mai mult de pe urma iertării este persoana care iartă. Trebuie să ne surprindă aceasta?

Deși iertarea are beneficii psihologice – și chiar fizice, cartea aceasta nu se ocupă cu rezultatele cercetărilor psihologice sau sociologice. Se ocupă în totul de învățătura biblică – de binecuvântarea spirituală pe care o primesc cei care iau în serios învățătura Domnului Isus despre iertarea deplină.

Deoarece iertarea celor care ne-au rănit grav poate fi foarte dificilă – în special când încrederea ne-a fost zdruncinată – Michelle Nelson a ales să vorbească despre grade, sau diferite tipuri, de iertare. Ea a prezentat trei categorii:

1. *Iertare imparțială* – în care există o diminuare a sentimentelor negative față de cel vinovat, dar nu are loc împăcarea.

2. *Iertare limitată* – în care există o diminuare a sentimentelor negative față de cel vinovat și relația este parțial refăcută, deși există o descreștere a intensității emoționale a relației.

3. *Iertare deplină* – în care există o încetare deplină a sentimentelor negative față de cel vinovat și relația este complet refăcută.

Am ales să vorbesc despre „iertarea deplină“, fie măcar pentru că aceasta a fost expresia pe care a folosit-o prietenul meu Iosif Țon cu mine. Dar această carte se ocupă de iertarea deplină *chiar și în cazul în care nu există o refacere a relației*. Trebuie să-i iertăm deplin și pe cei cu care nu ne vom împăca.

Persoana care câștigă cel mai mult de pe urma iertării este persoana care iartă

Chiar dacă nu există împăcare, totuși poate să existe iertare deplină. Aceasta se poate aplica în cazul iertării celor care nu mai sunt în viață. Această iertare trebuie să aibă loc în inimă, și când are loc, apare pacea – cu sau fără o refacere completă a relației. Ceea ce contează este că Duhul Sfânt poate să locuiască în noi *neîntristat*, poate să fie pe deplin El Însuși. Măsura în care Duhul Sfânt este El Însuși în mine va fi măsura în care eu sunt asemenea Domnului Isus și trăiesc după învățăturile Lui.

Ce este iertarea totală?

„Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!“

Luca 23:34

Toți avem o poveste de spus. Când veți începe să citiți această carte, poate veți gândi că este imposibil să-ți ierți soțul care te-a înșelat, sau soția.

Poate veți simți că nu vă puteți ierta părintele care v-a abuzat. Poate veți simți că nu puteți ierta ce i s-a făcut fiului sau fiicei dumneavoastră. Cum îl putem ierta pe conducătorul bisericii care a profitat de poziția lui? Ce facem cu persoana care ne-a mințit sau a spus minciuni despre noi, sau cu persoana care a crezut acele minciuni? Lista potențialelor ofense este nesfârșită. Sunt tâlhari acolo. Seducători de minori. Criminali. Adesea mai aproape de casă sunt rude răutăcioase sau antipatice și foști prieteni apropiați care și-au devenit dușmani.

IERTAREA CELOR CARE I-AU RĂNIT PE CEI DRAGI NOUĂ

Am primit o scrisoare sfâșietoare de la un cuplu care mă auzise vorbind despre acest subiect al iertării depline cu câțiva ani în urmă. Ei povesteau ce le-a făcut ginerele lor fiicei lor și nepoților. Era o poveste înfiorătoare. „Vreți să spuneți că trebuie să-l iertăm deplin pe ginerele nostru?“ au întrebat ei. Era o întrebare grea. Dar a trebuit să le spun adevărul: Da, ei trebuie să învețe să ierte. Mi-a fost milă de ei. Îmi puteam imagina durerea pe care o simțeau. Dar iertarea deplină este singura cale prin care vor găsi vreodată eliberare de această ofensă.

Am primit multe alte scrisori care descriau tot, de la infidelitate la incest, viol, mințire și calomnie. Este suficient ca să mă facă în adevăr să acord o atenție deosebită lucrurilor pe care le predic și le scriu în această carte. Oamenii simt o mare durere când ei sau cei dragi lor sunt răniți de o altă persoană. Este adesea mai greu să ierți când cel care a fost rănit este o persoană pe care o iubești foarte mult, de exemplu copilul tău. Găsesc că este mult mai ușor să iert ceea ce oamenii mi-au spus sau mi-au făcut mie personal, decât ceea ce le spun sau le fac copiilor mei.

Să luăm cazul lui Corrie. Ea trebuia să-l ierte pe gardianul care a fost atât de crud cu sora ei, Betsie. Ea l-a văzut pe acest om violând-o cu răutate pe sora ei – care a murit la scurt timp după aceea – pe când erau amândouă în închisoare pentru protejarea evreilor din Olanda în timpul celui de-al II-lea război mondial. Corrie stătea pe platforma unei biserici, pregătindu-se să vorbească, când l-a zărit printre ascultători chiar pe omul acela. S-a luptat în inima ei. S-a rugat cu disperare ca Dumnezeu să-i umple inima cu dragostea Domnului Isus. El a făcut aceasta, dar iertarea a devenit mai degrabă o provocare când, după serviciu, acel gardian a spus în mod credibil, cu foarte multe cuvinte, cât de bun este Dumnezeu care ne iartă pe toți. Ea s-a mirat de el cât de rău îi părea.¹

Este adesea mai ușor, mi se pare mie, să iertăm ceea ce ni se face nouă personal, decât ceea ce li se face celor pe care îi iubim. Dar totuși este foarte greu să-i iertăm pe cei care ne-au rănit direct, mai ales când ei nu simt nici cea mai mică mustrare de conștiință. Dacă vinovatul s-ar îmbrăca în sac și cenușă, ca să-și arate pocăința, ne-ar fi mult mai ușor să-l iertăm.

Dar aduceți-vă aminte, la piciorul crucii Domnului Isus nimeni nu părea prea îndurerat de ceea ce făcuse. N-a fost nici un fel de dreptate la „procesul“ Lui – dacă se poate numi astfel. O bucurie răutăcioasă umplea fețele oamenilor care cereau moartea Lui: „*Ei au strigat din nou: «Răstignește-L!»*“ (Marcu 15:13). Mai mult, „*trecătorii își băteau joc de El, dădeau din cap și ziceau: «Uă! Tu, care strici Templul și-l zidești la loc în trei zile, mântuiește-Te pe Tine Însuși și*

coboară de pe cruce!»“ (Marcu 15:29-30). Ei strigau: „*Hristosul, Împăratul lui Israel, să coboare acum de pe cruce, ca să vedem și să credem!*“ (Marcu 15:32).

Care a fost răspunsul Domnului Isus? „*Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!*“ (Luca 23:34). Acesta trebuie să fie și răspunsul nostru.

Domnul Isus ar fi putut să spună: „*Vă iert*“. Dar aceste cuvinte ar fi putut fi înțelese greșit și s-ar fi pierdut, ca atunci când arunci perlele Lui înaintea porcilor (vezi Matei 7:6). În loc de aceasta, Domnul Isus a cerut *Tatălui* să-i ierte, un gest cu mult mai mare. Cerând *Tatălui* să-i ierte, a arătat nu numai că El îi iertase și îi eliberase de vina lor, ci și că Îl rugase pe Tatăl Său să nu-i pedepsească sau să nu Se răzbune pe ei. Nu era o rugăciune formală; Domnul Isus dorea aceasta cu adevărat. Și I s-a răspuns într-un mod glorios! Acei vinovați erau printre cei cărora li s-a adresat Petru în Ziua Cincizecimii și au fost convertiți (vezi Fapte 2:14-41).

DOVADA ABSOLUTĂ A IERTĂRII DEPLINE

Dovada absolută a iertării depline are loc când, cu sinceritate, Îi cerem *Tatălui* să-i elibereze de vină pe cei care ne-au rănit – chiar dacă nu ne-au rănit numai pe noi, ci și pe cei dragi ai noștri.

În cea mai grea perioadă a mea la Westminster Chapel în anii '80, a trebuit să înfrunt această realitate. Mi-am amintit cuvintele lui Iosif Țon și m-am rugat ca anumite persoane să fie iertate. Dar n-am simțit nimic; doar am spus cuvintele.

Dovada absolută a iertării depline are loc când, cu sinceritate,
Îi cerem *Tatălui* să-i elibereze de vină pe cei care ne-au rănit –
chiar dacă nu ne-au rănit numai pe noi, ci și pe cei dragi ai noștri.

Totuși, după câteva clipe, a fost ca și cum Domnul mi-ar fi spus: „*Îți dai seama ce-Mi ceri să fac?*“ Credeam că știu răspunsul la întrebarea Lui, așa că am spus: „*Da*“.

Atunci parcă a răspuns: „*Îmi ceri acum să-i eliberez ca și cum n-ar fi făcut nimic rău?*“

Asta m-a moderat! Aveam nevoie de timp să mă gândesc, dar pe când cumpăneam cuvintele Sale, Domnul mi-a amintit de multele păcate pe care El mi le-a iertat. M-am temut că El ar putea să dezvăluie câteva din lucrurile teribile pe care le făcusem.

Atunci m-am rugat cu umilință: „*Da, Doamne, Te rog să-i ierți*“.

Și El m-a întrebat: „*Vrei să spui că trebuie să-i binecuvânteț și să le dau prosperitate?*“

Din nou aveam nevoie de timp. Atunci Domnul părea că-mi spune: „*Ce ar fi dacă te-aș ierta și te-aș binecuvânta pe tine, R.T., în proporția în care vrei să-i iert și să-i binecuvânteț pe ei?*“

De data aceasta am fost încolțit și m-am predat. Am început să mă rog sincer pentru ei să fie iertați și binecuvântați ca și cum nu mi-ar fi făcut nici un rău. Dar nu pot să spun că rugăciunea mea a fost într-adevăr foarte evlavioasă sau lipsită de egoism.

Mai de mult a fost un serial la televiziune care prezenta creștini care îi iertaseră pe cei care i-au rănit. Producătorul, care nu era creștin, a fost profund mișcat. El a spus că putea să participe sau nu la o slujbă religioasă, dar nu putea ignora aceasta. „*Ceva trebuie să se fi întâmplat în viața lor*“, a spus el. Este atât de „*nenatural*“ să-i ierți pe cei care te-au rănit și să dorești împăcarea, încât nu există o mărturie mai mare decât aceasta pentru cei pierduți.

Acesta este, de fapt, mesajul Noului Testament: „*că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări*“ (2 Corinteni 5:19). „*Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi*“ (Romani 5:8).

Odată, pe când mă adresem unui grup de misionari în sudul Franței, am stat în casa unui misionar creștin care fusese musulman. Eram uimit de această schimbare de viață și mă minunam de convertirea lui. Mi-a spus că fusese condus la Hristos de niște soldați britanici, pe când trăia în

Madagascar. Dar ceea ce vroiam de fapt să știu era ce anume îl câștigase pe omul acesta încât să-l facă să treacă la creștinism.

„Ce argument au folosit?” l-am întrebat. „Ce raționament te-a convins să treci de la islamism la credința creștină?”

Ceea ce impresionează cel mai mult lumea sunt *viețile schimbate pentru care nu există nici o explicație naturală*

El a răspuns: „Nu ce au spus ei; ci, *cine erau ei*”.

Afirmația lui m-a provocat într-adevăr. M-a făcut să văd absurditatea de a ne imagina că-i vom câștiga pe oameni prin argumentele noastre superioare – sau prin metodele noastre excepționale de a predica. Ceea ce impresionează cel mai mult lumea sunt *viețile schimbate pentru care nu există nici o explicație naturală*.

MOTIVAȚIA PENTRU A IERTA POATE AVEA O EXPLICAȚIE NATURALĂ

Producătorul de la televiziune considera această împăcare „nenaturală”, dar nu este chiar așa. Motivația pentru a ierta are deseori o explicație naturală, pentru că Domnul Isus ne vorbește într-un fel care ne atrage atenția – făcând apel la interesul nostru personal: „*Nu judecați, ca să nu fiți judecați*” (Matei 7:1). Un motiv egoist de a nu-i judeca pe alții este pentru a ne păzi să nu fim judecați noi înșine.

Dacă dorința principală a unei persoane este să capete o ungere mai mare, și i se spune că această ungere va veni proporțional cu măsura în care îi iartă pe alții, atunci persoana va fi mai motivată să ierte. Eu, de exemplu, doream o ungere mai mare. Dacă ați fi putut vedea adâncul inimii mele când Iosif Țon m-a consolată cu acele cuvinte: „Trebuie să-i ierți deplin”, ați fi descoperit că am consimțit pentru că doream o binecuvântare mai mare de la Dumnezeu. Deci nu este un lucru în totalitate „nenatural” când cineva încearcă să ierte.

Într-o duminică, fără să vreau, am văzut pe cineva în timpul serviciului divin care a rănit serios pe unul din copiii noștri. I-am observat chiar înainte să predic și m-am simțit așa cum probabil s-a simțit Corrie când l-a văzut pe gardianul ei printre ascultători. Dintr-o dată Domnul parcă-mi spunea: „Ziceai că vrei să vezi o trezire în biserica aceasta. Dar ce-ar fi dacă începutul unei treziri puternice ar depinde de tine, dacă o vei ierta sau nu deplin pe această persoană?”

Mă simțeam groaznic. Mă simțeam egoist. Mă simțeam prins în capcană. Dar trebuia să iau o decizie pe loc, dacă doream sau nu cu adevărat o trezire în biserica mea. Trebuia să aleg, ce era mai important pentru mine – să-mi închei socotelile cu cineva care îl rănise pe unul din copiii mei sau să primesc binecuvântarea Duhului. Am optat pentru a doua variantă, dar rugăciunea mea avea încă o explicație naturală. Nu vroiam să am pe conștiință că am oprit binecuvântarea Duhului când toți credincioșii din jurul meu se rugau cu stăruință pentru ea.

Încă mă mai lupt în domeniul acesta, dar cred că am iertat-o deplin pe persoana aceea. L-am rugat pe Domnul să-i binecuvânteze și să-i dezlege de vină. Dar n-a fost ușor. A ierta deplin pe cineva nu înseamnă neapărat că acum dorim să ne petrecem concediul împreună cu ei, ci înseamnă să lepădăm amărăciunea din inima noastră cu privire la ce au făcut.

MANDATUL NOSTRU ESTE SĂ IERTĂM

Dumnezeu ne-a dat un mandat cu privire la iertare în Cuvântul Său:

„*Fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos*”.

Efeseni 4:32

„Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi“.

Coloseni 3:13

**A ierta deplin pe cineva nu înseamnă neapărat
că acum dorim să ne petrecem concediul împreună cu ei,
ci înseamnă să lepădăm amărăciunea din inima noastră
cu privire la ce au făcut.**

Cum m-a iertat pe mine Domnul? Fără echivoc și necondiționat. Păcatele mele, care sunt multe, nu vor fi niciodată ținute împotriva mea și nimeni nu va ști vreodată ce am făcut. „*Cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi*“ (Ps. 103:12). Rezultă deci, că nu trebuie să-i țin pe oameni responsabili pentru ceea ce mi-au făcut. Nu voi ține nimic împotriva lor și nu voi spune altor oameni, nici celor mai apropiați prieteni ai mei, ce mi-au făcut. Ați putea replica: „Bine, dar tu ai împărtășit tot ce ți s-a făcut cu Iosif Țon“. Este adevărat. Și sunt atât de fericit că am făcut aceasta! Dar fără să fiu răutăcios; nu plănuiam să încep o campanie murdară împotriva cuiva. Categorie, atitudinea mea nu era perfectă – eu căutam compasiune, dar am fost corectat cu milă. Fără confruntarea lui Iosif, nu știu cât timp aș mai fi tăcut. Pot doar să-I mulțumesc lui Dumnezeu că l-a trimis pe acest om înțelept la mine, înainte să mă distrug pe mine și slujba mea.

David cred că s-a simțit așa. În acei ani dinainte să fie făcut împărat – când era „omul zilei de mâine“ într-o perioadă de pregătire – el era în totul gata să se răzbune pe Nabal, un om care refuzase să-l ajute în timpul strămtorării lui. Dar Dumnezeu a trimis-o pe Abigail – în ultimul moment – să facă apel la bunul simț al lui David:

„*David a zis Abigailiei: «Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel, care te-a trimis astăzi înaintea mea! Binecuvântată să fie judecata ta și binecuvântată să fii tu, că m-ai oprit în ziua aceasta să vărs sânge și mi-ai oprit mâna! Dar viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel, care m-a oprit să-ți fac rău, că, dacă nu te-ai fi grăbit să vii înaintea mea, n-ar mai fi rămas nimic din ce este al lui Nabal, până la lumina zilei de mâine*“.

Dacă trebuie să-i spui unei alte persoane ce s-a întâmplat – pentru că nu mai poți să ții durerea în tine – spune uneia singure, și alege pe cineva care nu va spune mai departe. Sper că va fi la fel de credincios față de tine cum a fost Iosif față de mine.

**Iertarea deplină nu înseamnă să închidem ochii
la cei care vor continua să facă rău altora.**

CÂND TREBUIE SĂ VORBIM DESPRE NEDREPTATEA COMISĂ

„Dar ce se va întâmpla cu tâlharul?“ veți întreba. „Sau cu seducătorul de minori? N-ar trebui să spunem autorităților?“

Poate un om să ierte deplin și totuși, în același timp, să fie cel care raportează crima? Categorie. Iertarea deplină nu înseamnă să închidem ochii la cei care vor continua să facă rău altora. Apostolul Pavel a poruncit ca curvarul din Corint să fie dat afară din adunare, ca nu cumva să fie coruptă întreaga adunare (1 Corinteni 5:5). Tâlharul trebuie să fie prins. Seducătorul de minori trebuie să fie raportat la poliție, altfel el va continua să vatăme.

Tipurile de ofense de care mă voi ocupa în principal în această carte nu sunt din categoria crimelor care s-au comis sau a păcatelor scandaloase cu care a fost torturată biserica. Cei mai mulți dintre noi nu întâlnesc astfel de situații în viața de zi cu zi. Mă voi ocupa în schimb cu micile ofense care au loc în mod curent în viață – cele pe care mulți creștini se luptă să le biruiască; cele care ne ispitesc să păstrăm resentimente și să visăm la răzbunare.

Există, după cum se știe, o linie de despărțire foarte subțire între dorința de a vedea un tâlhar pedepsit pentru că este un pericol pentru societate și dorința de a-l vedea pus în închisoare pentru că ne-a rănit pe noi sau pe o persoană iubită de noi.

Victima efectivă a abuzului este într-un impas aparte. Când suntem ofenșați noi înșine, de obicei ne considerăm nevrednici să scoatem paiul din ochiul altuia (Matei 7:5). Dar o persoană care a fost atacată trebuie să fie martoră la proces și în același timp trebuie să-l ierte pe cel vinovat. Asta nu e ușor!

CE NU ESTE IERTAREA DEPLINĂ

Înainte de a merge mai departe, lăsați-mă să clarific ce nu este iertarea deplină – și apoi vom discuta despre ce este.

1. Să aprobăm ce au făcut

Dumnezeu nu a aprobat niciodată păcatul nostru. El urăște păcatul. În grădina Edenului, El S-a mâniat pe primii noștri părinți, Adam și Eva, din pricina păcatului lor, dar totuși El a făcut haine din piele pentru ei și i-a îmbrăcat (Gen. 3:21). Acest act al îndurării a demonstrat iertarea Sa, chiar atunci. Hainele din piele aveau semnificația jertfirii sângelui ce avea să fie vărsat de Răscumpărătorul care va veni.

În Noul Testament, Domnul Isus a iertat-o pe femeia prinsă în adulter, dar nu a aprobat ce a făcut ea. El i-a spus: „*Du-te, și să nu mai păcătuiești*“ (Ioan 8:11).

Deci Dumnezeu nu a aprobat păcatul în timpurile biblice – și nu-l aprobă nici astăzi. Trebuie să păstrăm un respect și o teamă sănătoasă față de dreptatea și iertarea lui Dumnezeu: „*Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut*“ (Ps. 130:4).

Așa cum Dumnezeu îi iartă pe oameni fără să le aprobe păcatul, și noi trebuie să învățăm că iertarea oamenilor nu implică aprobarea faptelor lor rele. Putem ierta ceea ce nu aprobăm pentru că așa a procedat Dumnezeu cu fiecare dintre noi.

2. Să-i scuzăm pentru ce au făcut

Noi nu acoperim păcatele altor oameni. Noi nu arătăm spre circumstanțe cu intenția de a explica purtarea lor. Chiar dacă este adevărat că „*orice om are dreptul la înțelegere*“, după cum spune dr. Clyde Narramore, aceasta nu include scuzarea comportării lor nepotrivite.

**Așa cum Dumnezeu îi iartă pe oameni fără să le aprobe păcatul,
și noi trebuie să învățăm că iertarea oamenilor
nu implică aprobarea faptelor lor rele.**

Când Moise i-a condus pe copiii lui Israel prin pustiu spre Țara Promisă, a fost în continuu exasperat de plângerile lor. În cele din urmă, după ce a strigat la Domnul cu privire la această problemă, i s-a oferit o „nouă variantă“. Dumnezeu i-a spus în esență: „*Ai de condus o ceată jalnică de oameni, și ei nu te urmează așa cum trebuie. Sunt încăpățânați și incapabili de a învăța ceva. Am hotărât să-i șterg de pe fața pământului și s-o iau de la început cu o națiune nouă*“ (vezi Numeri 14:11-12). Moise a respins oferta lui Dumnezeu și a mijlocit pentru popor. În rugăciunea lui el n-a scuzat comportarea lor; în schimb, el a făcut apel la îndurarea lui Dumnezeu: „*Iartă dar*

fărădelegea poporului acestuia, după mărimea îndurării Tale, cum ai iertat poporului acestuia din Egipt până aici“ (Num. 14:19). Și Dumnezeu i-a iertat.

3. Să justificăm ce au făcut

A justifica înseamnă „a face drept sau just“. Dicționarul englez Oxford spune că înseamnă „să arăți că (o persoană, o afirmație sau o faptă, etc.) este dreaptă sau justă sau echitabilă“. Nu există nici o cale prin care răul să poată fi justificat. Dumnezeu nu va considera niciodată ceva care este rău „drept“ și El nu ne cere nici nouă să facem așa.

În rugăciunea lui Moise pentru poporul Israel, el n-a oferit nici cea mai mică justificare pentru comportarea lor. În schimb, el l-a arătat lui Dumnezeu că egiptenii nu vor avea o părere foarte bună despre puterea și Numele lui Dumnezeu dacă-L vor vedea nimicindu-Și propriul popor. Dacă ni se cere să iertăm, asta nu înseamnă că trebuie să facem ca ceea ce este rău să pară drept.

4. Să-i grațiem pentru ce au făcut

O grațiere este o procedură legală prin care un vinovat este scutit de consecințele faptelor lui, cum ar fi o sancțiune sau o sentință. De aceea noi nu trebuie să cerem ca cel vinovat să fie absolvit de pedeapsă. El trebuie să-și plătească datoria față de societate, și societatea trebuie să fie protejată de el.

Știu despre o doamnă care a fost violată de un om din Orientul Mijlociu. În momentul acela ea nu știa că el era de peste ocean; a aflat aceasta după ce a fost prins. Între timp, ea devenise creștină. Poliția vroia ca ea să depună mărturie la proces. I s-a spus că el putea fi trimis înapoi în țara lui, ceea ce ar fi însemnat ca el să fie executat (pedeapsa legală pentru viol în țara sa).

Ea s-a întors spre mine ca să-mi ceară un sfat. Eu am sfătuit-o să depună mărturie împotriva acelui om. Ea îl iertase deja, dar, deși nu voia ca el să dea de necaz, dacă nu depunea mărturie, el probabil c-ar fi făcut-o din nou. Când a fost chemată ca martoră, nu mai era nici o urmă de amărăciune în inima ei; ea a putut să descrie simplu ce se întâmplase. Drept rezultat, omul a fost trimis înapoi în țara lui. N-am aflat niciodată ce s-a întâmplat cu omul acela după ce a fost extrădat, dar pedeapsa potențială pe care a primit-o n-a avut nici o legătură cu iertarea pe care i-a oferit-o victima lui.

5. Împăcarea

Iertarea și împăcarea nu reprezintă întotdeauna același lucru. Împăcarea necesită participarea a doi oameni. Persoana pe care vrei s-o ierți s-ar putea să nu dorească să te vadă sau să vorbească cu tine. Sau se poate să fi murit între timp. Mai mult, poate că tu nu dorești să menții o relație apropiată cu persoana pe care o ierți.

Împăcarea implică o restaurare a relației de prietenie după o ceartă. Când un soț și o soție se iartă deplin unul pe celălalt, aceasta va fi de obicei o împăcare – dar nu întotdeauna. Amărăciunea și dorința de a-l pedepsi pe celălalt poate s-au dus, dar dorința de a restabili lucrurile așa cum au fost poate să nu fie neapărat atât de puternică.

Dacă partenerul tău de viață te înșală și se culcă cu cel mai bun prieten al tău sau cu cea mai bună prietenă a ta, atunci atât căsătoria ta cât și prietenia ta nu vor mai fi probabil niciodată la fel, indiferent cât de autentică ar fi iertarea care se oferă.

O persoană vătămată poate ierta pe cel vinovat fără împăcare. Este minunat în adevăr dacă relația poate fi restaurată, dar în cele mai multe cazuri lucrul acesta nu trebuie impus. Unele lucruri nu mai pot fi niciodată la fel. Este nevoie de doi pentru împăcare și trebuie să fie o bunăvoință deplină de ambele părți.

Împăcarea necesită participarea a doi oameni.

Așa cum ne spune 2 Corinteni 5:19, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine. Dar noi încă îi mai implorăm pe oameni în Numele lui Hristos: „*Împăcați-vă cu Dumnezeu!*“ (2 Corinteni

5:20). De ce trebuie să facem aceasta? Împăcarea nu poate avea loc dacă cele două părți nu se pun de acord.

6. Să negăm ce au făcut

Negarea unei ofense care a avut loc, sau înăbușirea (ascunzând ceea ce simțim cu adevărat înăuntru) este aproape întotdeauna inconștientă. Unii oameni, din diferite motive, trăiesc în negare; adică, refuză să admită sau să se împace cu realitatea unei situații rele. Câteodată este dureros să înfrunți faptele, și atunci negarea pare să fie o cale de ieșire mai ușoară.

Înăbușirea aproape întotdeauna are consecințe negative pentru sănătatea noastră psihologică. Deseori o facem involuntar, pentru că, în unele situații, durerea este prea mare ca s-o putem aborda la nivel conștient. Dar înăbușirea nu poate îndepărta rana. Chiar dacă durerea este împinsă în jos, în pivnița subconștientului nostru, tot va ieși afară într-un fel sau altul, deseori provocând creșterea tensiunii, nervozitate, iritabilitate sau chiar un atac de cord.

Multe victime ale violului de minori reprimă amintirea evenimentului. Conștiința lor nu poate accepta că un părinte, un prieten de încredere sau o rudă a putut face așa ceva, astfel că victima trăiește adesea în negare. Victimele violului experimentează același fenomen.

Iertarea deplină nu se realizează prin înăbușirea evenimentului ofensator. Adevărata iertare poate fi oferită numai după ce ne-am împăcat cu realitatea – când putem admite că „Această persoană mi-a făcut sau mi-a spus într-adevăr aceasta“.

7. Să fim orbi față de ce s-a întâmplat

Unii oameni, mai ales cei cu o „conștiință peste măsură de scrupuloasă“ (cum ar numi-o unii puritani), cred că a ierta înseamnă să fii orb în mod voit și conștient față de păcatul care s-a comis. Ei cred că dacă oferă iertarea, se fac că nu văd sau ignoră ofensa, și cred că aceasta înseamnă de fapt să scuzi un păcat împotriva lui Dumnezeu.

A fi orb în mod voit este puțin diferit de înăbușire. A fi orb este o alegere conștientă de a pretinde că un păcat nu a avut loc; înăbușirea este de obicei inconștientă și involuntară.

Amândouă sunt greșite și pot fi vătămătoare din punct de vedere psihologic. Când ne jucăm cu astfel de jocuri de cuvinte, putem întârzia împăcarea cu propria noastră responsabilitate de a ierta. Cineva care încearcă să ierte o ofensă, dar în fapt pretinde că evenimentul nu s-a întâmplat niciodată, va izbucni în cele din urmă și va deveni el însuși un ofensator – toate acestea pentru că nu a fost sincer față de durerea pricinuită de prima ofensă.

Pavel spune că dragostea „*nu se gândește la rău*“ (1 Corinteni 13:5). Dar el n-a vrut să spună că trebuie să fii orb față de rele. Adevărata iertare a unui lucru rău nu pretinde că nu există nici un rău. Cuvântul grecesc folosit în acest verset este *logizomai*, care înseamnă „a trece în socoteală sau a imputa“. Pavel spune în esență că „dragostea nu ține minte răul“, adică, răul comis împotriva noastră nu ajunge în „computerul nostru mintal“ pentru a ține seama de el mai târziu. Dar faptul că *există* ceva rău, mai ales dacă te privește în ochi, nu trebuie negat. Pentru că este rău, trebuie recunoscut. Nu putem închide ochii. Nu putem pretinde că nu s-a întâmplat. Aceasta nu înseamnă iertare deplină.

Uneori, dacă persoana care ne-a rănit este o personalitate sau poate o persoană cunoscută ca fiind foarte „evlavioasă“, am putea spune: „N-am văzut aceasta. N-am auzit aceasta. Nu se poate să se fi întâmplat așa ceva; deci, nu s-a întâmplat“. Dar adevărul este că uneori oamenii pe care îi admirăm cel mai mult pot să ne rănească cel mai mult. Și n-are nici un rost să pretindem că n-am văzut nimic.

8. Să uităm

Când cineva spune că trebuie „să iertăm și să uităm“, înțeleg ce vrea să spună. Se consideră ca fiind deopotrivă iertarea deplină cu ștergerea memoriei evenimentului din mintea persoanei care iartă. Dar a uita poate să nu fie literalmente real. De obicei este imposibil să uiți evenimentele

importante din viață, fie pozitive fie negative. Uneori o traumă profundă poate cauza amnezia evenimentului, dar aceasta nu este o formă sănătoasă de uitare. Deseori revenirea la un psihic normal după experimentarea acestui tip de amnezie este să încerci să-ți amintești totul – în detaliu. Dragostea nu ne șterge amintirile. Și este într-adevăr o dovadă de har mai mare să fii pe deplin conștient de ce s-a întâmplat – și totuși să alegi să ierți. Dumnezeu nu uită literalmente păcatele noastre. El *alege* să le treacă cu vederea. El știe foarte bine ce am făcut – în cele mai mici detalii. Dar alege să nu-și aducă aminte de păcatele noastre, ca să nu ne învinovățească (vezi Evrei 8:12). Aceasta este exact ceea ce vom face; chiar dacă nu putem uita, putem totuși să alegem să nu ne amintim.

Este o dovadă de har mai mare să fii pe deplin conștient de ce s-a întâmplat – și totuși să alegi să ierți.

Rănilile adânci nu pot fi eradicate niciodată ca și cum n-ar fi fost făcute niciodată. Adevărul este că au fost făcute. Dar chiar dacă nu putem uita deplin, nu trebuie să stăruim asupra lor.

9. Să refuzăm să luăm răul în serios

Nu putem ierta cu adevărat până nu vedem clar ofensa pe care o iertăm și nu înțelegem gravitatea ei.

Unii oameni cred că pentru a ierta trebuie să îndepărtezi din minte răul sau să-l iei ca pe ceva fără importanță sau nesemnificativ. Dar asta nu înseamnă decât să eviți problema, încercând poate să facem iertarea mai ușoară. Marea victorie pentru cel care iartă este să înfrunte gravitatea – chiar răutatea – a ceea ce s-a întâmplat și totuși să ierte.

Aceasta face Dumnezeu. Nu există nici un păcat prea mare pentru Dumnezeu ca să-l ierte. Dar El știe exact ce anume am făcut și ce anume iartă. El nu zice: „Vino, dragul meu, nu e așa de rău ce ai făcut. Eu pot să îndepărtez ușor păcatul acesta“. Nu. El L-a trimis pe Fiul Său să moară pentru păcat, și jertfa Domnului Hristos dovedește cât de serioasă este problema păcatului. Dumnezeu nu consideră păcatele noastre ca fiind fără importanță și totuși El iartă. Deplin.

10. Să pretindem că nu suntem răniți

E ridicol să credem că trebuie să ne ținem bătoși chiar dacă am fost răniți de infidelitatea partenerului ...sau trădați ... sau molestați ... sau criticați pe nedrept.

Dumnezeu nu i-a ascuns lui David cât de îndurerat era din pricina păcatelor de adulter și crimă pe care împăratul le săvârșise. Dumnezeu nu a pretins că nu este rănit. David era un om după inima lui Dumnezeu (1 Sam. 13:14) și totuși Dumnezeu a fost neîndurător de imparțial cu David. Era într-adevăr foarte îndurerat.

Domnul Isus a fost cu siguranță rănit când a fost lovit peste față de aprodul marelui preot. El chiar l-a întrebat pe omul acela: „*De ce mă bați?*“ (Ioan 18:23). În definitiv, Domnul Isus a îndurat crucea și a disprețuit, în loc să nege, rușinea (Evrei 12:2). Și a putut să spună: „*Tată, iartă-i, căci nu știi ce fac!*“ (Luca 23:34).

CE ESTE IERTAREA DEPLINĂ

Acum hai să vedem ce este iertarea deplină.

1. Să fii conștient de ceea ce a făcut cineva și totuși să-l ierți

Așa cum am văzut mai sus, iertarea deplină nu înseamnă să uiți ce a făcut cel vinovat; nu înseamnă să acoperi, să scuzi sau să refuzi să recunoști ce s-a întâmplat. Aceasta ar însemna să trăiești în negare. Unii oameni aleg să trăiască în negare ca un mijloc de a trata durerea; aceasta se întâmplă adesea atunci când îți moare cineva drag. Dar mai devreme sau mai târziu persoana îndurerată

trebuie să se împace cu realitatea. Așa cum am spus și mai înainte, înăbușirea nu este niciodată un lucru bun.

Nu este o victorie spirituală să credem că noi îi iertăm pe oameni când de fapt noi doar evităm să înfruntăm comportarea lor rea. Aceasta este, dacă se poate spune așa, ocolirea iertării adevărate. Este ca și cum ne-am zice: „Vreau să-i iert, dar nu cred că pot dacă într-adevăr au făcut ceea ce se pare că au făcut“. Astfel noi amânăm recunoașterea adevăratei ofense, ca să ne ferim de experiența durerii, și lăsăm lucrurile să meargă mai departe ca și cum nimic nu s-a întâmplat.

Iertarea deplină se realizează numai când recunoaștem ceea ce s-a făcut fără nici o negare sau acoperire. Iertarea deplină este dureroasă. Doare când ne luăm adio de la răzbunare. Doare să te gândești că persoana aceea va scăpa și nimeni nu va afla vreodată ce a făcut. Dar când știm bine ce a făcut și acceptăm în inima noastră ca el să fie binecuvântat, fără nici o consecință a răului pe care l-a făcut, trecem într-un tărâm supranatural. Începem să fim un pic mai mult asemenea Domnului Isus, să ne schimbăm în chipul lui Hristos.

2. Să alegem să nu ne gândim la rău

Dragostea „*nu se gândește la rău*“ (1 Corinteni 13:5).

De ce ținem minte momentele când am fost ofențați? Ca să le folosim. Ca să dovedim ce s-a întâmplat. Ca să le fluturăm pe dinaintea cuiva care se îndoiește de ce s-a întâmplat în realitate.

Un soț poate să-i spună soției sale într-un moment de supărare: „Am să țin minte asta!“ Și așa face! Ea îi poate spune: „Nu voi uita niciodată asta!“ Și așa face!

**Iertarea deplină este o alegere.
Nu este un sentiment – cel puțin la început –
ci este mai degrabă un act al voinței.**

Multe căsnicii ar putea fi refăcute peste noapte dacă *ambele* părți ar înceta să mai amenințe cu degetul. Învinierea altora a fost o problemă curentă de-a lungul istoriei umanității, dar Dumnezeu binecuvântează pe cel care desființează amenințarea cu degetul (vezi Isaia 58:9).

Dragostea este o alegere. Iertarea deplină este o alegere. Nu este un sentiment – cel puțin la început – ci este mai degrabă un act al voinței. Este alegerea de a rupe înscrisul cu greșeli pe care l-am ținut. Vedem clar și recunoaștem răul care ni s-a făcut, dar ștergem aceasta – sau distrugem înregistrarea – înainte ca ea să-și facă cuib în inima noastră. În felul acesta resentimentul nu are nici o șansă să crească. Când ne facem un stil de viață din iertarea deplină, învățăm să ștergem răul mai degrabă decât să-l înregistrăm în computerul nostru mintal. Când facem aceasta tot timpul – ca un stil de viață – nu numai că evităm amărăciunea, dar în cele din urmă experimentăm iertarea deplină ca un sentiment – și acesta este un sentiment bun.

3. Să refuzăm să pedepsim

A refuza să-i pedepsești pe cei care merită – lepădând dorința naturală de a-i vedea primind ceea ce li se cuvine – este esența iertării depline. Natura noastră umană nu poate suporta gândul că cineva care ne-a rănit profund ar putea scăpa fără să fie pedepsit pentru ceea ce a făcut. Pare atât de nedrept! Vrem răzbunare – adică, o pedeapsă dreaptă. Dar teama că ei nu vor fi pedepsiți este opusul dragostei desăvârșite. De aceea spunea Ioan:

„În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste“.

1 Ioan 4:18

Dacă nutrim dorința de a-i vedea pe vrăjmașii noștri pedepsiți, vom pierde în cele din urmă ungera Duhului. Dar când dragostea desăvârșită – dragostea Domnului Isus și roada Duhului Sfânt – pătrund în inimă, dorința ca vrăjmașul nostru să fie pedepsit ne părăsește. Iertarea deplină înseamnă să refuzi să pedepsești. Înseamnă să refuzi să cedezi în fața fricii că acea persoană sau acei oameni nu-și vor primi pedeapsa meritată – pedeapsa sau muștrarea care credem noi că o merită.

Am fost intrigat de afirmația lui Ioan că „frica are cu ea pedeapsa“. Uneori ne este teamă că Dumnezeu nu va interveni ca să dea vrăjmașilor noștri pedeapsa bine meritată. Dar dacă cineva cedează în fața acestei temeri va încălca teritoriul lui Dumnezeu și lui Dumnezeu nu-I place aceasta. Răzbunarea este dreptul lui Dumnezeu și încă dreptul Lui exclusiv. Deuteronom 32:35 ne spune: „*A Mea este răzbunarea și Eu voi răsplăti*“. Acest verset este citat de două ori în Noul Testament (Rom. 12:19; Evrei 10:30). Dumnezeu răzbună cel mai bine. El nu are nevoie de ajutorul nostru. Deci când refuzăm să fim instrumente de pedeapsă, lui Dumnezeu Îi place; Îi dă libertatea de a decide ce trebuie făcut. Dar dacă intervenim noi după capul nostru, El poate foarte bine să ne lase să facem ce vrem; și atunci, nici răzbunarea divină, nici dreapta judecată nu vor fi duse la bun sfârșit – ci doar împlinirea setei noastre de răzbunare.

Este important să ne cercetăm în privința aceasta. Trebuie să ne întrebăm: „Cât din ceea ce am de gând să spun sau să fac este doar o ispită de a pedepsi?“ Dacă pedeapsa este motivul nostru, suntem pe cale să întristăm Duhul Sfânt, oricât de multă dreptate ar fi de partea noastră.

4. Să nu spunem ce au făcut

Simțim deseori nevoia să vorbim cu cineva despre cum am fost răniți și lucrul acesta poate fi terapeutic dacă este făcut cu o atitudine de inimă corectă. Dacă aceasta este necesar, trebuie să alegeți cu mare grijă persoana căreia vreți să-i spuneți, asigurându-vă că persoana este de încredere și că nu va repeta situația dumneavoastră unor oameni pe care nu-i privește.

Oricine iartă cu adevărat, nu-și bârfește ofensatorul. A vorbi despre cum ai fost rănit cu scopul de a strica reputația sau credibilitatea vrăjmașului tău nu este decât o formă de a-l pedepsi. Cei mai mulți dintre noi nu vorbim despre ce s-a întâmplat din motive terapeutice, ci mai degrabă pentru ca vrăjmașul nostru să nu fie admirat. Divulgăm ce a făcut persoana aceea pentru ca alții să nu mai aibă o părere așa de bună despre ea. Aceasta este ispita de a pedepsi – care uzurpă zona de acțiune a lui Dumnezeu.

Când mi-aduc aminte că iertarea deplină înseamnă să-i ierți pe alții așa cum ai fost iertat, îmi amintesc că:

- Nu voi fi pedepsit pentru păcatele mele.
- Nimeni nu va afla despre păcatele mele, pentru că toate păcatele care sunt sub sângele lui Hristos nu vor fi expuse sau ținute împotriva mea.

De aceea când îmi iese din gură ce mi-a făcut cineva, uit evident că Dumnezeu nu va spune ce l-am făcut eu Lui. El mi-a iertat mult și nu va spune nimănui ce mi-a iertat. Deci, când vorbesc pe seama vrăjmașului meu, arăt dispreț față de iertarea care mi s-a acordat.

Știu că am spus că, din motive terapeutice, putem să împărtășim cu o altă persoană răul pe care l-am suferit. Cred că discuția mea cu Iosif Țon este din această categorie. Nu încapе îndoială că acea întâlnire a făcut ca lucrurile să lucreze împreună pentru binele meu (Rom. 8:28). Și totuși, dacă aș fi avut lumina și cunoștința pe care le am acum asupra acestui subiect, nu i-aș fi spus niciodată nimic lui Iosif. Dacă împărtășiți durerea și ofensele dumneavoastră cu altcineva, cercetați-vă motivele și fiți siguri că nu o faceți pentru a pedepsi pe cineva punându-l într-o lumină proastă. Așa cum Iago a spus în *Othello* de William Shakespeare:

„Cine îmi fură punga fură gunoi; este ca și nimic;

A fost a mea, este a lui, și a fost roabă la mii;

Dar cel care-mi fură bunul meu nume

Fură ceva care nu-l îmbogățește pe el,

Dar pe mine mă face într-adevăr sărac“.²

5. Să fim miloși

„*Ferice de cei miloși, căci ei vor avea parte de milă!*“ (Matei 5:7). Biblia spune în principal două lucruri despre Dumnezeu:

- El este milos.
- El este drept.

Inima Evangheliei este legată de aceste două caracteristici. Pentru că este milos, Dumnezeu nu vrea să ne pedepsească; pentru că este drept, trebuie să ne pedepsească pentru că am păcătuit împotriva Lui. Deci cum pot fi simultan satisfăcute aceste două laturi ale lui Dumnezeu?

Răspunsul este fondul mesajului Evangheliei: El L-a trimis pe Fiul Său, Isus Hristos – Dumnezeul-om – să moară pe cruce pentru noi. „*Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor*“ (Isaia 53:6). Pentru că Dumnezeu L-a pedepsit pe Domnul Isus pentru păcatele noastre, El poate acum să fie credincios Lui Însuși și totuși să fie cu adevărat milos față de noi.

Aplicarea pedepsei aparține de asemenea numai lui Dumnezeu.

Când ni se spune să fim evlavioși – ceea ce înseamnă să fim ca Dumnezeu – nu rezultă de aici că putem fi ca El în toate. De fapt, Dumnezeu este omnipotent (atotputernic), și nouă nu ni s-a poruncit să fim așa. El este omniprezent (prezent pretutindeni) și noi nu putem face aceasta niciodată. Aplicarea pedepsei aparține de asemenea numai lui Dumnezeu.

Când este vorba să fim miloși, porunca Domnului nostru este aceasta: „*Fiți dar miloși, cum și Tatăl vostru este milos*“ (Luca 6:36). În limba greacă, mila este opusul mâniei sau dreptății. O diferență între har și milă este că harul înseamnă să primim ceea ce *nu merităm* (favoare), iar mila înseamnă să nu primim ceea ce *merităm* (dreptate). Deci când arătăm milă oprim exercitarea dreptății asupra celor care ne-au făcut rău, și acesta este un aspect al evlaviei.

Există un mare beneficiu pentru aceia dintre noi care arată milă: „*Și nouă ni se va arăta milă* (Matei 5:7). Aceasta arată din nou că iertarea deplină nu este lipsită de interes personal. „*Omul milos își face bine sufletului său*“ (Proverbe 11:17).

6. Bunătate

Adevărata iertare arată har și milă în același timp. Există un cuvânt grecesc interesant, *epieikes*, care înseamnă „îngăduință“ sau „toleranță“. Vine de la un cuvânt rădăcină care înseamnă opusul lui a fi exagerat de riguros. În literatura elenistică, Aristotel l-a pus în contrast cu a judeca sever. Ideea era: Nu te opune în mod riguros față de vrăjmașul tău chiar dacă în mod clar tu ești în drept.

Bunătatea se arată prin ceea ce *nu* spui, chiar dacă ceea ce ai spune ar fi adevărat.

În Filipeni 4:5, acest cuvânt este tradus prin „blândețe“. Aceasta implică un act de bunăvoință extrem de rar. Ea taie de-a curmezișul spiritul legalist, care caracterizează în mod natural pe cei mai mulți dintre noi. Acest concept este de-a dreptul amenințător pentru aceia dintre noi care nu-i suportă bucuros pe proști, care au impresia că a fi inflexibil pentru adevăr este cea mai mare virtute. Pavel a folosit acest cuvânt în contextul unei neînțelegeri de familie din Filipi: „*Îndemn pe Evodia și îndemn pe Sintichia să fie cu un gând în Domnul*“ (Filipeni 4:2). Dacă fiecare din ele ar fi fost bună. Amândouă aveau o personalitate puternică, și fiecare avea probabil un adept; fiecare parte era sigură că

ea avea dreptate și fiecare dorea ca cealaltă să fie pusă într-o lumină proastă. „Încercați bunătatea“, zice Pavel. Este o virtute neobișnuită.

Bunătate este cuvântul care îl caracteriza pe Domnul Isus tot timpul. Când un grup de conducători religioși care se încredeau în propria lor neprihănire au adus la Domnul Isus o femeie care a fost găsită înfăptuind adulterul, nici nu se puneau problema că păcatul nu avusese loc. Dar care a fost atitudinea Domnului nostru? Bunătate. Ei vroiau să vadă dacă El o va învinui după lege.

„Fiindcă ei nu încetau să-L întrebe, El S-a ridicat în sus și le-a zis: «Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea»“.

Ioan 8:7

După ce acuzatorii s-au făcut nevăzuți:

„Atunci S-a ridicat în sus; și, când n-a mai văzut pe nimeni decât pe femeie, Isus i-a zis:

«Femeie, unde sunt pârașii tăi? Nimeni nu te-a osândit?»

„Nimeni, Doamne“, I-a răspuns ea.

Și Isus i-a zis: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te, și să nu mai păcătuiești“.

Ioan 8:10-11

În acest caz păcatul era evident. Dar atitudinea Domnului nostru a fost aceea de a fi bun.

Bunătatea nu este felul în care se câștigă alegerile prezidențiale.

Un fost administrator al campaniei prezidențiale a spus două lucruri:

- Candidații cu multe aprecieri negative în opinia alegătorilor – peste 35 la sută – pierd.
- Aprecierile negative sunt mult mai ușor de obținut decât cele pozitive.

Cu alte cuvinte, pentru a câștiga nu este suficient să faci impresie bună; trebuie ca în același timp să faci ca adversarul tău să facă impresie proastă. Și din nefericire lucrul acesta merge.

Dar bunătatea înseamnă să îți pentru tine anumite fapte care ști că sunt adevărate, astfel încât să lași reputația vrăjmașului tău nepătată. Bunătatea se arată prin ceea ce *nu* spui, chiar dacă ceea ce ai spune ar fi adevărat. Oamenii care au o neprihănire proprie consideră că este aproape imposibil să fii bun; ei vor să fie mereu după „adevăr“, cu orice preț. Iertarea deplină înseamnă uneori să treci cu vederea ceea ce consideri a fi adevărul și să nu dezvălui nimic care ar putea aduce prejudicii altei persoane.

Iertarea deplină este până la urmă
îndrăzneală față de Dumnezeu;

El este Acela căruia vreau să-I fiu pe plac la sfârșitul zilei.

7. Este o stare interioară

Iertarea deplină trebuie să aibă loc în inimă, altfel nu are valoare, pentru că „*din prisosul inimii vorbește gura*“ (Matei 12:34). Dacă nu i-am iertat cu adevărat, în inimile noastre, pe cei care ne-au rănit, aceasta va ieși la iveală – mai devreme sau mai târziu. Dar dacă lucrul acesta a avut loc cu adevărat în inimă, cuvintele noastre o vor arăta. Când există amărăciune, până la urmă ea se va manifesta; când există dragoste, „*în el nu este nici un prilej de poticnire*“ (1 Ioan 2:10).

De aceea împăcarea nu este esențială pentru iertarea deplină. Dacă iertarea are loc cu adevărat în inimă, nu este nevoie să știi dacă vrăjmașul tău vrea să se împace cu tine. Dacă l-am iertat în adâncul inimii mele, dar el totuși nu vrea să vorbească cu mine, eu pot totuși să am biruința interioară. Este mult mai ușor să iertăm când știm că celor care ne-au păgubit sau ne-au trădat le pare rău de ce au făcut, dar dacă trebuie să am această cunoștință înainte să pot ierta, s-ar putea să nu obțin niciodată victoria asupra amărăciunii mele.

Cei care cred că nu li se cere să ierte până când nu se pocăiește cel care le-a greșit nu urmează exemplul Domnului Isus pe cruce.

„Isus zicea: «Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!» Ei și-au împărțit hainele Lui între ei, trăgând la sorți“.

Luca 23:34

Dacă Domnul Isus ar fi așteptat până când vrăjmașii Săi s-ar fi simțit cât de cât vinovați sau rușinați de cuvintele și faptele lor, nu i-ar fi iertat niciodată.

Din experiența mea pot să spun că majoritatea oamenilor pe care trebuie să-i iertăm nu cred că au făcut ceva rău, sau, dacă știu că au făcut ceva rău, cred că era justificat. Aș merge chiar mai departe ca să spun că cel puțin 90 la sută din toți oamenii pe care i-am iertat ar fi indignați la gândul că au făcut ceva rău. Dacă le-ai face un test cu detectorul de minciuni, ar spune cu onestitate că ei n-au făcut nimic rău – și ar trece testul.

Deci, iertarea deplină trebuie să aibă loc în inimă. Dacă am o experiență de inimă reală, nu voi fi devastat dacă nu există împăcare. Dacă cei care m-au rănit nu vor să continue relația cu mine, nu este problema mea, pentru că eu i-am iertat. De aceea cineva poate ajunge la pacea interioară chiar dacă persoana pe care o iartă a murit. Apostolul Ioan a scris: „*Preaiubiților, dacă nu ne osândește inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu*“ (1 Ioan 3:21). Iertarea deplină este până la urmă îndrăzneală față de Dumnezeu; El este Acela căruia vreau să-I fiu pe plac la sfârșitul zilei. El are grijă de mine și știe dacă am iertat cu adevărat și deplin, și când știu că am dragostea și aprobarea Sa, sunt un preafericit și mulțumit slujitor al lui Hristos.

Renunțarea la amărăciune este o invitație deschisă pentru Duhul Sfânt ca să vă dea pacea Sa, bucuria Sa și cunoașterea voii Sale.

8. Este absența amărăciunii

Amărăciunea este o stare interioară. Este o dorință excesivă de răzbunare care vine dintr-un resentiment profund. Este în capul listei de lucruri care întristează Duhul lui Dumnezeu (vezi Efeseni 4:30-31). A devenit preocuparea lui Esau (vezi Geneza 27:41). Și este unul din cele mai frecvente motive pentru care oamenii se abat de la harul lui Dumnezeu. „*Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, și mulți să fie întinați de ea*“ (Evrei 12:15). Amărăciunea se va manifesta în multe feluri – pierderea cumpătului, creșterea tensiunii, iritabilitate, insomnie, obsesia de a te răzbuna, depresie, izolare, o perspectivă negativă constantă și o stare generală proastă.

Trebuie, de aceea, să începem să ne debarasăm de acest duh de amărăciune și neiertare; altfel, intenția de a ierta va eșua. Este adevărat că a face ceea ce trebuie, chiar dacă nu ești dispus, poate să ducă în cele din urmă la sentimentele care trebuie. Dar chiar faptul că încerci să faci ceea ce trebuie arată că amărăciunea nu este așa de profundă cum pare. Cu alte cuvinte, dacă cineva simte amărăciune, dar începe să aplice principiul iertării depline, prin aceasta arată că el sau ea nu este total controlat de amărăciune. Altfel, el sau ea n-ar începe să facă ceea ce este drept.

Absența amărăciunii permite Duhului Sfânt să fie El Însuși în noi. Aceasta înseamnă că eu voi deveni asemenea Domnului Isus. Când Duhul este întristat, sunt lăsat mie însumi, și mă voi lupta cu emoțiile mele care variază de la mânie până la teamă. Dar când Duhul Sfânt nu este întristat, El Se simte *ca acasă* cu mine; El va începe să mă schimbe în omul care dorește El să fiu, și eu voi putea să manifest blândețea Duhului. Renunțarea la amărăciune este o invitație deschisă pentru Duhul Sfânt ca să vă dea pacea Sa, bucuria Sa și cunoașterea voii Sale.

Lucrul acesta este extrem de important când este vorba de problema împăcării. Să zicem, de exemplu, că cel mai bun prieten al tău a avut o aventură cu soția ta. Trebuie să-l ierți? Da. Dar de

aici nu rezultă că vei rămâne cel mai bun prieten al lui. Dacă am iertat deplin persoana care m-a rănit și nu am nici un pic de amărăciune, nu trebuie să simt nici cea mai mică urmă de vinovăție sau rușine dacă nu doresc o restaurare completă a acelei relații. Chiar dacă n-a existat înainte o relație de prietenie, dacă cineva m-a nedreptățit foarte mult, pot să-l iert și totuși să consider ca fiind total rezonabil să nu-l invit la masă în fiecare duminică.

Factorul esențial este că nu mai există nici o urmă de amărăciune. Cum putem fi siguri că nu mai există amărăciune în inima noastră? Amărăciunea dispare când nu mai există nici o dorință de răzbunare sau de pedepsire a celui vinovat, când nu fac și nu spun nimic care ar putea să-i strice reputația sau viitorul și când doresc cu adevărat să-i meargă bine în tot ceea ce caută să facă.

9. Să-L iertăm pe Dumnezeu

Deși deseori n-o vedem de la început – și pentru unii durează mult timp – toată amărăciunea noastră este în cele din urmă o urmare a unui resentiment față de Dumnezeu. Aceasta poate fi o supărare inconștientă. Unii oameni „buni“ ar fi de-a dreptul îngroziți la gândul că ei ar putea păstra amărăciune în inima lor față de Dumnezeu. Dar deseori noi reprimăm aceasta; o asemenea recunoaștere este prea dureroasă ca să poată fi acceptată.

Adevărul este că amărăciunea noastră țintește deseori spre Dumnezeu. De ce simțim aceasta? Pentru că în adâncul inimii noastre credem că El este Cel care a îngăduit să se întâmple acele lucruri rele în viața noastră. Cum El este atotputernic și atotștiutor, nu putea El să nu permită să se întâmple acele tragedii și ofense? A îngăduit ca noi să suferim când, de fapt, noi n-am făcut nimic, sau cel puțin așa se pare, ca să merităm să fim tratați atât de rău. Ceea ce credem în ultimă instanță este că Dumnezeu este de vină pentru durerea noastră.

Numai un nebun ar putea pretinde că știe răspunsul complet la întrebarea: „De ce îngăduie Dumnezeu să continue răul și suferința când El are puterea s-o oprească?“ Dar există un răspuns parțial: El face așa pentru ca noi să credem N-ar mai fi nevoie de credință, dacă am ști răspunsul cu privire la originea răului și la motivul suferinței. Eu știu doar că este ceea ce face posibilă credința. Și mai știu ceva:

„Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său“.

Romani 8:28

**Deși deseori n-o vedem de la început,
toată amărăciunea noastră este în cele din urmă
o urmare a unui resentiment față de Dumnezeu.**

Dumnezeu transformă în adevăr răul în binecuvântare. El face ca lucrurile să lucreze împreună spre bine. Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să explice răul, ci mai degrabă ca să ne salveze din el și să exemplifice ce înseamnă o viață de suferință. Domnul Isus, care era și este Dumnezeul-om, a suferit așa cum nimeni altcineva n-a suferit sau va suferi vreodată. Într-o zi Dumnezeu va spăla Numele Său de vina de a fi nedrept, dar între timp, noi trebuie să ne încredem în El și să-L credem pe Cuvânt că El este drept și îndurător.

Cât despre toate lucrurile nefericite care El îngăduie să mi se întâmple, eu confirm dreptatea Lui. El este Dumnezeu. El știe exact ce face – și de ce. Pentru toți aceia dintre noi care se luptă cu dreptul lui Dumnezeu de a îngădui răul în lume, trebuie să existe totuși din partea noastră o iertare reală, pentru că orice amărăciune îndreptată împotriva lui Dumnezeu întristează Duhul Sfânt. De aceea noi trebuie să-L iertăm – deși El nu este vinovat – pentru că a îngăduit ca răul să atingă viața noastră.

Dacă vom aștepta cu răbdare ca gândurile lui Dumnezeu să se împlinească, la sfârșitul zilei – este garantat – vom spune că El le-a făcut pe toate bine, cu tot ce a îngăduit. El n-a fost niciodată vinovat, dar pentru că uneori ni se pare că a fost nedrept, trebuie să renunțăm la amărăciunea noastră și să-L iertăm deplin înainte de a ne putea continua viața.

10. Să ne iertăm pe noi înșine

Iertarea deplină, deci, înseamnă să-i ierți pe oameni – deplin – și de asemenea să-L ierți pe Dumnezeu. Dar aceasta trebuie să includă și iertarea deplină a noastră înșine.

Nu există bucurie statornică în iertare dacă aceasta nu include iertarea de sine.

O plângere frecventă pe care orice conducător de biserică o aude este aceasta: „Știu că Dumnezeu mă iartă, dar eu pur și simplu nu mă pot ierta pe mine însumi“. Acest concept este atât de important încât îl vom mai discuta mai târziu în această carte. Dar trebuie să spun aici și acum: Nu există bucurie statornică în iertare dacă aceasta nu include iertarea de sine. Nu poate fi vorba de iertare *deplină*, dacă Îl iertăm pe Dumnezeu și pe cei care ne-au rănit, dar nu suntem capabili să ne iertăm pe noi înșine. Este la fel de rău ca atunci când nu-i iertăm pe alții, pentru că Dumnezeu ne iubește la fel de mult ca și pe ceilalți; va fi la fel de nefericit când nu ne iertăm pe noi înșine ca atunci când avem pică pe alții. Spus simplu, noi contăm pentru Dumnezeu. El vrea ca viețile noastre să fie pline de bucurie. El nu doar că vrea să ne iertăm pe noi înșine, dar vrea s-o facem urgent.

Iertarea deplină aduce atâta bucurie și satisfacție că aproape sunt tentat s-o numesc o lucrare egoistă. Așa cum am văzut, cercetările care se fac astăzi au ajuns deja la concluzia că cel dintâi care trăiește bucuria iertării este cel care iartă.

Mă rog ca ce am scris și ce urmează să vă provoace și să vă motiveze să-i iertați pe cei care v-au rănit, să-L iertați pe Dumnezeu care a lăsat să se întâmple și să vă iertați pe voi înșivă – deplin.

Cum putem ști dacă am iertat deplin

„Grăbiți-vă de vă suiți la tatăl meu și spuneți-i: «Așa a vorbit fiul tău Iosif: Dumnezeu m-a pus domn peste tot Egiptul; coboară la mine și nu zăbovi! Vei locui în ținutul Gosen și vei fi lângă mine, tu, fiii tăi și fiii fiilor tăi, oile tale și boii tăi, și tot ce este al tău. Acolo te voi hrăni, căci vor mai fi încă cinci ani de foamete; și astfel nu vei pieri, tu, casa ta și tot ce este al tău»“.

Geneza 45:9-11

După ce viața mea s-a schimbat prin punerea la inimă a sfatului lui Iosif Țon, am început să predau acest mesaj al iertării depline din loc în loc. Dar după ce am predat, oamenii au început să vină la mine cu această întrebare: „Cum pot să știu dacă am iertat pe cineva deplin?“ Uneori spuneau: „Cred că l-am iertat pe cel care m-a ofensat, dar nu sunt sigur“.

Adevărul este că n-am știut cum să le răspund. Am început să mă întreb dacă *eu* iertasem deplin pe anumiți oameni care m-au rănit. Întrebarea m-a preocupat atât de mult că am început să caut un răspuns.

L-am găsit într-un mod neașteptat. Am început să predic despre viața lui Iosif în iunie 1982. Îl invitase pe Arthur Blessitt, omul care a purtat crucea în jurul lumii și care deține recordul în *Guinness Book* pentru cea mai lungă călătorie pe jos din lume, să predice pentru noi la Westminster Chapel. Slujirea lui a produs mari schimbări în biserica noastră. Am început să adăugăm cântări de laudă la serviciile noastre divine, în loc să cântăm doar vechile imnuri. Am început misiunea noastră Lumina Martor, mărturisind pe străzi între Victoria și Buckingham Palace sâmbetele dimineța. Și am început să-i invităm pe oameni să vină în față și să-L mărturisească pe Hristos public după serviciile divine de duminică seara. În prima duminică seara după vizita lui Arthur Blessitt, am ținut prima mea predică despre viața lui Iosif și la primul meu apel pentru primirea lui Hristos au venit în față șapte oameni.

Iosif ne oferă un model de referință pentru cercetarea de inimă,
arătându-ne cum a putut el să-i ierte deplin pe frații săi.

IOSIF ȘI IERTAREA DEPLINĂ

Relatarea descoperirii lui Iosif față de frații săi o găsim în Geneza 45. Și în aceste versete am găsit răspunsul meu la întrebarea: „Cum pot să știu dacă am iertat pe cineva cu adevărat?“ Iosif ne oferă un model de referință pentru cercetarea de inimă, arătându-ne cum a putut el să-i ierte deplin pe frații săi.

Douăzeci și doi de ani mai devreme, frații lui Iosif au complotat ca să-l omoare, pentru că erau geloși pe el datorită atenției de care se bucura din partea tatălui lor. Fiind copilul preferat al lui Iacov, Iosif umbla într-o haină bogat ornamentată, cu multe culori. În plus, Iosif a visat că cei unsprezece frați ai săi vor veni într-o zi și se vor pleca înaintea lui, fără să arate nici sensibilitate nici smerenie:

„El le-a zis: «Ia ascultați ce vis am visat! Noi eram la legatul snopilor în mijlocul câmpului; și iată că snopul meu s-a ridicat și a stat în picioare; iar snopii voștri l-au înconjurat și s-au aruncat cu fața la pământ înaintea lui».

*Frații lui i-au zis: «Doar n-ai să împărățești tu peste noi? Doar n-ai să ne cârmuiești tu pe noi?»
Și l-au urât și mai mult, din pricina visurilor lui și din pricina cuvintelor lui.
Iosif a mai visat un alt vis și l-a istorisit fraților săi. El a zis: «Am mai visat un vis! Soarele, luna
și unsprezece stele se aruncau cu fața la pământ înaintea mea»“.*

Geneza 37:6-9

Nu trebuie să fii Sigmund Freud ca să interpretezi aceste vise! Și totuși visele erau de la Dumnezeu. Nu era nimic rău cu darul lui Iosif – acela de a interpreta visele – dar era ceva în neregulă cu Iosif. Mâna lui Dumnezeu era asupra vieții lui Iosif, dar pentru că acest tânăr trebuia să învețe cumpătarea, Dumnezeu a îngăduit ca frații lui Iosif să se poarte aspru cu el. În loc să-l omoare, au hotărât să-l vândă ca sclav ismaeliților. Așa au făcut, crezând că n-o să-l mai vadă niciodată.

Ca să explice tatălui lor absența neașteptată a lui Iosif, frații au născocit o acoperire. Ei au înmuiat haina lui în sânge de țap și i-au dus-o lui Iacov. Ei l-au înșelat, spunând: „*Iată ce am găsit! Vezi dacă este haina fiului tău sau nu*“ (Geneza 37:32). Și planul a mers.

„Iacov a cunoscut-o și a zis: «Este haina fiului meu! O fiară sălbatică l-a mâncat! Da, Iosif a fost făcut bucăți!»

Și și-a rupt hainele, și-a pus un sac pe coapse și a jelit multă vreme pe fiul său. Toți fiii și toate fiucele lui au venit ca să-l mângâie; dar el nu voia să primească nici o mângâiere, ci zicea: «Plângând mă voi coborî la fiul meu în Locuința morților». Și plângea astfel pe fiul său“.

Geneza 37:33-35

Nu era nimic rău cu darul lui Iosif – acela de a interpreta visele – dar era ceva în neregulă cu Iosif.

Deși situația părea sumbră, Dumnezeu era cu Iosif. El a început să lucreze în casa lui Potifar, dregătorul egiptean căruia ismaeliții i-l vânduseră pe Iosif. El a fost un slujitor atât de bun încât i s-a dat în grijă toată casa. Dar Biblia ne spune că Iosif era „frumos la statură și plăcut la chip“ și după câțva timp soția lui Potifar a început să flirteze cu el. „Culcă-te cu mine!“ îi cerea ea, dar el a refuzat.

Cum se zice: „Nici iadul nu are atâta furie ca o femeie disprețuită“. După ce a fost respinsă de mai multe ori, ea s-a hotărât să-l acuze pe Iosif de viol. Potifar a crezut-o pe soția lui și l-a aruncat pe Iosif în închisoare. Iosif a fost pedepsit pentru că a făcut ce era drept! Dar așa cum spunea Petru: „*Este un lucru plăcut, dacă cineva, pentru cugetul lui față de Dumnezeu, suferă întristare, și suferă pe nedrept. În adevăr, ce fală este să suferiți cu răbdare să fiți pălmuiți, când ați făcut rău? Dar dacă suferiți cu răbdare când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu*“ (1 Petru 2:19-20).

Acesta a fost începutul unei perioade de pregătire pentru Iosif. El n-a realizat atunci, dar Dumnezeu avea planuri mari cu Iosif. Dr. Martyn Lloyd-Jones, predecesorul meu la Westminster Chapel, obișnuia să-mi spună: „Cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unui om este să succedă înainte să fie gata“. Dumnezeu dorea ca Iosif să nu iasă din închisoare până nu era gata pentru următoarea etapă a lucrării vieții sale.

„Domnul pedepsește pe cine-l iubește și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește“.

Evrei 12:6

Iosif avea multe motive să fie amărât. **Întâi**, frații lui îl trataseră cu cruzime și dispreț. E adevărat că el îi făcuse geloși și n-a fost prea drăguț cu ei – fusese chiar un pârâcios (vezi Geneza 37:2). Dar a-l omorî sau a-l vinde ismaeliților era o faptă foarte rea.

Al doilea, Iosif fusese acuzat pe nedrept. În loc să se culce cu soția lui Potifar, el rezistase ispitei. Tuturor ne place să credem că Dumnezeu ne va binecuvânta dacă suntem credincioși și ascultăm de Cuvântul Său, dar răsplata pe care a primit-o Iosif a fost închisoarea.

Al treilea, Dumnezeu a îngăduit ca toate aceste lucruri să aibă loc. Rațiunea pentru care Iosif a rezistat propunerilor soției lui Potifar era loialitatea lui față de Dumnezeu: „*Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?*“ implora el (Geneza 39:9). Mulți oameni pe care îi cunosc se tem să aibă o aventură doar pentru un singur motiv – teama de a fi prinși. Dar Iosif era în Egipt unde nu-l cunoștea nimeni – familia lui era departe în Canaan – și soția lui Potifar n-ar fi spus la nimeni. Iosif a fost credincios pentru că dorea să-I fie plăcut lui Dumnezeu. Dar apoi Dumnezeu a îngăduit ca Iosif să meargă la închisoare pentru un lucru pe care nu-l săvârșise.

**Dacă umblăm în dragoste, nu vom face pe manipulatorul
când este vorba să fim înălțați;
Îl vom lăsa pe Dumnezeu să ne înalțe la timpul Său.**

Iosif avea multe motive să fie amărât atunci și mulți „vinovați“ de iertat: frații lui care l-au vândut ca sclav, soția lui Potifar care a mințit și Dumnezeu care a lăsat ca totul să se întâmple.

După câțva timp, Iosif a avut companie în închisoare – pe paharnicul și pe brutarul lui Faraon. În timp ce erau acolo, fiecare din ei a avut un vis pe care Iosif s-a oferit să-l interpreteze. El a prezis că brutarul va fi spânzurat în trei zile, dar paharnicul, tot în trei zile, își va recăpăta slujba. Amândouă aceste evenimente au avut loc exact așa cum a prezis Iosif. Până aici totul era bine.

Dar o ispită prea mare – așa se părea – i-a fost înmănată lui Iosif pe o tavă de argint. Abia terminase de spus paharnicului că va fi reabilitat de Faraon, când Iosif a devenit prea implicat în cuvântul lui profetic:

„Dar adu-ți aminte și de mine, când vei fi fericit, și arată, rogu-te, bunătate față de mine; pune o vorbă bună pentru mine la Faraon și scoate-mă din casa aceasta. Căci am fost luat cu sila din țara evreilor și chiar aici n-am făcut nimic ca să fiu aruncat în temniță“.

Geneza 40:14-15

Majoritatea dintre noi am fi făcut același lucru. Dar Dumnezeu avea planuri speciale pentru Iosif și pentru ca mărturia lui să fie validată mai târziu, nu trebuia să fie o înălțare care să poată fi explicată prin ceea ce ar fi putut face omul.

Cu alte cuvinte, Dumnezeu dorea ca Iosif să iasă din închisoare tot atât de mult cât dorea și Iosif. Dar dacă paharnicul ar fi pus pur și simplu o vorbă bună pentru Iosif – și el ar fi ieșit din închisoare din pricina aceasta – planul suprem al lui Dumnezeu nu și-ar mai fi atins ținta. Întârzierile pot într-adevăr să facă parte din planul lui Dumnezeu; după cât se pare, o rugăciune fără răspuns poate tot atât de bine să facă parte din voia lui Dumnezeu ca și o rugăciune cu răspuns.

Adevărul este că Iosif avea nevoie să fie eliberat de amărăciune și auto-compătimire. 1 Corinteni 13:5, același verset care zice că dragostea „nu se gândește la rău“, zice și că dragostea „nu caută folosul său“. Dacă umblăm în dragoste, nu vom face pe manipulatorul când este vorba să fim înălțați; Îl vom lăsa pe Dumnezeu să ne înalțe la timpul Său. Iosif era plin de auto-compătimire. El zicea: „*N-am făcut nimic ca să fiu aruncat în temniță*“ (Geneza 40:15). Auto-compătimirea și auto-îndreptățirea – păcate gemene care se completează unul pe altul – sunt eclipsate când începem

să iertăm deplin și să nu ne mai gândim la rău. La momentul acela Iosif nu-i iertase încă pe frații săi, pe soția lui Potifar și pe Dumnezeu.

Iosif nu-și uitase visele. Știa că într-o zi – dintr-un motiv sau altul – frații săi se vor pleca înaintea lui. Și în cele din urmă ei s-au plecat. Dar când în sfârșit s-a întâmplat, Iosif era un om schimbat. Nu mai exista amărăciune. Nu mai exista ranchiună. Nimic. Ceva se întâmplase cu el în timpul ultimilor doi ani de închisoare. De unde știu aceasta? Uitați-vă la el; ascultați-l! Atitudinea lui s-a schimbat complet. El i-a iertat pe toți într-un mod deplin și minunat. Înainte ca inima lui să fie schimbată, probabil că și-a imaginat ziua în care ei vor veni și-i vor cere iertare; probabil că dorea mult să vadă împlinirea viselor lui, să spună fraților lui „Ați ajuns la mâna mea!” și apoi să-i învinuiască. În loc de aceasta, când a sosit ceasul, el i-a primit cu dragoste și i-a iertat cu lacrimi.

În sfârșit a sosit ceasul când Iosif s-a făcut cunoscut. Plin de dragoste, el a manifestat iertarea deplină.

Ce a cauzat această schimbare dramatică? Doi ani după ce Iosif a interpretat visele brutarului și paharnicului, Faraon însuși a avut un vis – două vise de fapt – și nici unul din magii și astrologii lui nu le-au putut pricepe. Paharnicul a auzit din întâmplare de această tulburare și și-a adus aminte că Iosif interpretase visul lui foarte exact. El a pășit înainte și l-a recomandat pe Iosif lui Faraon. Dintr-odată Iosif s-a trezit înaintea conducătorului Egiptului și numai el era în stare să interpreteze visele: Vor fi șapte ani de belșug urmați de șapte ani de foamete în țară. Iosif a oferit și sfatul său: Faraon să facă provizii în timpul primilor șapte ani, astfel încât să fie un surplus disponibil în timpul celor șapte ani de lipsă – nu numai pentru Egipt, ci și pentru țările dimprejur care vor veni în Egipt să ceară hrană.

Faraon a fost atât de impresionat de acest sfat înțelept că l-a făcut pe Iosif prim-ministru al Egiptului pe loc! Dumnezeu a făcut totul. El l-a folosit pe paharnic, da, dar nu datorită manevrei lui Iosif.

Apoi, în timpul foametei, cine credeți că a venit în Egipt să ceară hrană? Frații lui Iosif. El i-a recunoscut imediat, deși ei nu știau cine este – după douăzeci și doi de ani, purtând haine oficiale egiptene, ca să nu mai vorbim de faptul că vorbea limba egipteană printr-un interpret. În sfârșit a sosit ceasul când Iosif s-a făcut cunoscut. Era momentul pe care îl visase. Dar în loc să-i pedepsească, după cum avea puterea s-o facă, a plâns. Plin de dragoste, el a manifestat iertarea deplină.

APLICÂND EXEMPLUL LUI IOSIF LA NOI ÎNȘINE

Ce lecții despre iertarea deplină putem învăța din exemplul lui Iosif?

1. Nu lăsa pe nimeni să afle ce a zis cineva despre tine sau ce ți-a făcut.

Ca să rămână singur, Iosif a strigat: „*Scoateți afară pe toată lumea!*” (Geneza 45:1). El a așteptat ca să-și descopere identitatea până când n-a mai rămas nimeni în cameră decât frații săi. Chiar și interpretului, care habar n-avea că Iosif poate să vorbească evreiește, i s-a spus, spre surprinderea lui, să plece.

Dar de ce? De ce a spus Iosif să plece toți ceilalți? Pentru că el vroia ca nimeni din Egipt să nu afle ce i-au făcut frații lui cu douăzeci și doi de ani în urmă. El avea un plan: și anume, să-i convingă să-l aducă pe tatăl lor, Iacov, în Egipt. Vroia ca toată familia lui să fie cu el acolo. Nimeni din Egipt nu trebuia să știe ce au făcut ei.

Iosif era un erou în Egipt. Poporul se temea de el cu respect. Prin interpretarea viselor lui Faraon el salvase națiunea. El știa că dacă ar fi scăpat vreo vorbă că frații lui îl luaseră cu de-a sila și-l vânduseră ismaeliților, egiptenii i-ar fi urât pe frații lui. În loc de aceasta, Iosif dorea ca ei să fie eroi în Egipt ca și el, și singura cale de a face lucrul acesta era să se asigure că absolut nimeni din

Egipt nu va descoperi vreodată răutatea lor. Așa că el n-a îngăduit nimănui să tragă cu urechea la această conversație istorică în timp ce el și-a descoperit identitatea în fața acelor oameni uimiți și înfricoșați. Iosif nu numai că n-a lăsat pe nimeni să afle ce făcuseră ei; el s-a asigurat și că ei *nu puteau* afla. Aceasta este una din dovezile că cineva a iertat deplin.

Exact așa am fost iertați și noi: „*Cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi*“ (Ps. 103:12). Păcatele noastre au fost șterse (Fapte 3:19). Este ca și cum păcatele noastre nu mai există – ele s-au dus, s-au dus, s-au dus! Ele nu vor mai fi aduse niciodată împotriva noastră. Mai de mult, pe dealurile din Kentucky, obișnuiam să cântăm o cântare despre păcatele noastre care au fost aruncate în marea uitării lui Dumnezeu. Aceasta se bazează pe Mica 7:19: „El va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre, și vei arunca în fundul mării toate păcatele lor“.

Dumnezeu nu va face cunoscut ceea ce știe. Imaginează-ți, dacă vrei, un ecran imens ca acelea pe care le folosesc multe biserici pentru a proiecta cuvintele cântărilor de închinare. Imaginează-ți că păcatele tale sunt afișate pe acel ecran pentru ca oamenii să le vadă. Te vei uita la lista aceea și vei fi forțat să admiți: „Da – e adevărat. Dar eu credeam că am fost iertat și că nimeni nu va ști!“ Imaginează-ți simțământul de trădare pe care l-ai avea dacă Dumnezeu ar dezvălui tuturor celorlalți ceea ce știe despre tine!

Sunt o mulțime de lucruri pe care Dumnezeu le știe despre mine și care aș vrea să nu le mai afle nimeni. Are destul pe seama mea ca să mă îngroape! Dar voi nu veți afla niciodată nimic pentru că Dumnezeu nu va spune.

**Este ca și cum păcatele noastre nu mai există –
ele s-au dus, s-au dus, s-au dus!**

Deci, de ce spunem și altor oameni? Dacă din motive terapeutice spunem unei alte persoane care nu va spune niciodată mai departe, aceasta este de înțeles. Dar motivul real pentru care spunem de obicei este ca *să pedepsim*. Și o armă la dispoziția noastră cu care să ducem la îndeplinire aceasta este limba noastră. Spunem tuturor ceea ce știm ca să-l punem într-o lumină proastă pe cel care ne-a greșit. Dacă putem să le distrugem credibilitatea sau reputația, drept răsplată pentru ce ne-au făcut, „Bine!“ zicem noi. „Așa le trebuie“. Spunem oricui ce-am pățit ca să ne răzbunăm.

Iosif este considerat uneori ca un tip al lui Hristos – o persoană din Vechiul Testament care, cu mult timp înainte să vină Domnul Isus, a manifestat unele trăsături ale Domnului Isus. Și cu toate imperfecțiunile lui, Iosif a fost într-adevăr un tip al lui Hristos în multe privințe. Capacitatea lui de a-i ierta pe frații săi așa cum a făcut prefigurează felul cum S-a purtat Domnul Isus cu ucenicii Săi. Speriați de moarte și rușinați că-L părăsiseră pe Domnul Isus când a fost arestat, ei erau strânși în spatele ușilor închise, când Domnul Isus învia a apărut pe neașteptate și a spus: „*Pace vouă!*“ (Ioan 20:21). Ucenicii au fost iertați deplin – și ei știau aceasta.

**Este o mângâiere să știm că Dumnezeu ne iartă necondiționat și deplin
toate păcatele și nu va spune niciodată ceea ce știe.**

Toți avem lucruri umilitoare și rușinoase; unele sunt cunoscute și de alții, multe sunt necunoscute de alții. Este o mângâiere să știm că Dumnezeu ne iartă necondiționat și deplin toate păcatele și nu va spune niciodată ceea ce știe. Așa a iertat Iosif. Și de aceea suntem îndemnați: „*Fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos*“ (Efeseni 4:32).

2. Aveți grijă ca nimănui să nu-i fie teamă de voi sau să fie intimidat de voi.

Iosif s-a făcut cunoscut fraților săi cu lacrimi și milă. N-ar fi vrut cu nici un chip ca lor să le fie teamă de el. Nu mai putea de dor să le spună cine era, dar totodată el urmărea o strategie bine gândită și vroia să fie sigur că planul lui va reuși. Când „nu s-a mai putut stăpâni“, a cedat și le-a spus cine este. „A izbucnit într-un plâns așa de tare că l-au auzit egiptenii și casa lui Faraon“ (Geneza 45:2).

Preocuparea imediată a lui Iosif era nu numai să le facă cunoscut fraților lui cine era, dar și să afle despre starea tatălui său.

„Iosif a zis fraților săi: «Eu sunt Iosif! Mai trăiește tatăl meu?» Dar frații lui nu i-au putut răspunde, așa de încremeniți rămăseseră înaintea lui“.

Geneza 45:3

Când nu i-am iertat deplin pe cei care ne-au rănit, ne cam face plăcere să realizăm că lor le este frică de noi sau sunt intimidați. Dacă cineva care ne-a rănit – și știe – îngheață de frică atunci când vede că ne apropiem, noi zicem în sinea noastră: „Foarte bine! Așa trebuie, să-i fie frică de mine!“ Dar aceasta arată doar că încă mai există amărăciune în inima noastră. „*În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa*“ (1 Ioan 4:18). Dacă oamenii se tem de noi, ne închipuim că sunt puțin pedepsiți – ceea ce și dorim dacă nu umblăm în iertare.

Dar nu acesta era modelul vieții lui Iosif. Știind că rămăseseră încremeniți înaintea lui, le-a spus: „Aproiați-vă de mine“. De ce le-a cerut să facă aceasta? Din două motive: El nu vroia ca lor să le fie frică și tânjea să-i îmbrățișeze pe fiecare în parte – ceea ce mai târziu a și făcut.

Din cauza fricii putem să facem prostii. Nesiguranța noastră ne face să dorim ca oamenii să aibă frică de noi. Devenim pretențioși; încercăm să-i împiedicăm pe alții să afle cine suntem și cum suntem în realitate. Uneori cred că cel mai atrăgător lucru legat de Domnul Isus ca om era modestia Lui. Domnul Isus n-a încercat să-și facă „o aură mistică“; chiar și oamenii obișnuiți puteau să vorbească cu El.

În ce privește prestigiul și puterea, Iosif urcase cel mai sus posibil. Dacă ar fi vrut, putea să-i țină pe frații săi la distanță. Putea să le ceară să-l laude pentru succesul lui; putea să-i facă să cadă la picioarele lui cu teamă și venerație. Putea să le amintească de visele lui și de necredința lor. Putea chiar să spună acea expresie favorită a oamenilor de pretutindeni: „V-am spus că așa o să se întâmple“.

Dar nu. Nu aceasta a făcut Iosif. „Aproiați-vă de mine“, a spus el. Nu se simțea cu nimic superior lor. Nu dorea deloc ca ei să se dea înapoi și să zică: „Uau! Ia priviți la fratele nostru Iosif!“ El dorea ca ei să nu simtă nici o frică în prezența lui. Dorea mai degrabă să fie iubit decât admirat.

Pavel spunea: „Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: «*Ava! adică: Tată!*»“ (Rom. 8:15). Cuvântul *Ava* este un cuvânt aramaic pur și este echivalent cu cuvântul *Tăticule*. Mărturia Duhului Sfânt ne face să ne simțim iubiți și acceptați. Odată ce ne-a iertat, Dumnezeu nu vrea ca nouă să ne fie frică de El. Aceasta nu înseamnă că trebuie să manifestăm o familiaritate ieftină față de El, nici să pierdem din vedere gloria și puterea Lui, ci El dorește ca noi să experimentăm iubirea Lui paternă.

Ce dorea Iosif să simtă frații săi, aceea dorește și Domnul Isus să simțim față de El și față de Tatăl.

„*Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl*“, a spus Domnul Isus (Ioan 14:9). Dacă ai avut un tată abuziv sau absent, e de înțeles că s-ar putea să-ți fie greu să te adresezi lui Dumnezeu ca unui Tată. Dar nu există nici o lege care să spună că trebuie să avem tați perfecți înainte să ne adresăm în mod corect Tatălui nostru ceresc. Imaginea perfectă pe care trebuie s-o urmăm o putem găsi doar în Domnul Isus Hristos – și tot aceasta încerca și Iosif să transmită fraților săi. Iosif nu le-a cerut să simtă vreo urmă de teamă sau să arate în continuare cât de rău le-a părut înainte ca el să-i ierte; în schimb, el dorea ca ei să-l iubească și să simtă la rândul lor dragostea lui pentru ei.

Odată ce ne-a iertat, Dumnezeu nu vrea ca nouă să ne fie frică de El.

Aceasta este relația pe care Domnul Isus dorește s-o aibă cu noi. El dorește să ne liniștească și să ne încurajeze în prezența Sa. Când Domnul Isus S-a întâlnit cu cei unsprezece ucenici în camera de sus după învierea Sa, nu era nici o urmă de muștrare pentru faptul că L-au părăsit înainte de răstignirea Sa. Domnul Isus n-a spus niciodată: „Cum ați putut să Mă părăsiți așa?” În schimb, El a reluat firul de unde fusese întrerupt înainte să înceapă patima Sa și a spus: „*Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi*” (Ioan 20:21).

„*În dragoste nu este frică*” (1 Ioan 4:18). Iosif nu vroia ca frații săi să se teamă, și când vom ierta deplin pe cei care ne-au greșit, nu vom dori nici noi ca ei să aibă teamă.

3. Să dorim ca ei să se ierte pe ei înșiși și să nu se simtă vinovați.

Când celor unsprezece frați le venea greu să creadă revelația lui Iosif, el a repetat-o: „*Eu sunt fratele vostru Iosif, pe care l-ați vândut ca să fie dus în Egipt*” (Geneza 45:4). El nu uitase ce i-au făcut, nici nu se făcea că nu s-a întâmplat; el pur și simplu li s-a făcut cunoscut.

Știind exact ce gândeau, el a spus: „*Acum, nu vă întristați și nu fiți mâhniți că m-ați vândut ca să fiu adus aici*” (Geneza 45:5). El n-avea de gând să-i trimită pe drumul greșit al vinovăției; știa că se simțeau deja destul de vinovați (Geneza 42:21).

Iertarea n-are nici o valoare emoțională pentru noi dacă nu ne putem ierta pe noi înșine.

Uneori spunem: „Te iert pentru ce ai făcut, dar sper că te simți prost”. Aceasta arată că încă mai vrem să-i vedem pedepsiți. Arată propria noastră frică, care, repet: „*are cu ea pedeapsa*” (1 Ioan 4:18). Dar când frica noastră dispare, dorința de a-i vedea pe alții pedepsiți dispare odată cu ea.

Ne place să-i pedepsim pe oameni, făcându-i să se simtă vinovați. Aceia dintre noi care-i trimitem mereu pe oameni pe drumurile greșite ale vinovăției, mai mult ca sigur avem mari probleme noi înșine cu simțul vinovăției. Pentru că noi nu ne-am rezolvat propriile probleme de vinovăție, vrem să ne asigurăm că și alții se tăvălesc în noroiul sentimentelor de vinovăție împreună cu noi. Amenințăm cu degetul pentru că nu ne-am iertat pe noi înșine.

Uneori cred că vina este unul din cele mai dureroase sentimente din lume. Cea mai mare durere a mea de peste ani a fost vina – și mi-aduc aminte în special de greșeala mea ca părinte. Dacă cineva ar vrea să mă rănească – să mă facă într-adevăr să mă simt groaznic – tot ce ar trebui să facă este să mă întrebe: „Cât timp ai petrecut cu copiii tăi în acei ani critici când ei erau în creștere?” Sunt recunoscător copiilor mei că m-au iertat deplin pentru păcatele mele ca părinte, dar încă mă mai lupt cu sentimentele de vinovăție pentru greșelile pe care le-am făcut.

Iosif vroia să-i elibereze pe frații săi. El nu vroia ca ei să se învinovățească sau să fie supărați pe ei înșiși; el vroia ca ei să se ierte pe ei înșiși. Iertarea n-are nici o valoare emoțională pentru noi dacă nu ne putem ierta pe noi înșine. Și cu siguranță nu este iertare *deplină*, dacă nu ne iertăm pe noi înșine așa cum i-am iertat pe alții.

Dumnezeu știe aceasta. De aceea El dorește să ne iertăm pe noi înșine și să acceptăm promisiunea Lui că trecutul nostru este sub sângele lui Hristos. Iosif încerca să facă ceea ce Domnul Isus ar fi făcut: să-i ajute pe frații lui să se ierte pe ei înșiși.

Pentru a le ușura cugetul, Iosif a dat o explicație pentru suferința lui: „*Ca să vă scap viața m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră*” (Geneza 45:5). Dumnezeu face și cu noi la fel; El dorește să ne ajute să ne iertăm pe noi înșine. Acesta este, dintr-un punct de vedere, motivul pentru care El ne-a dat prin Pavel o promisiune uimitoare:

„Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său“.

Romani 8:28

Dumnezeu nu dorește ca noi să continuăm să ne simțim vinovați, așa că zice: „Așteaptă numai și vei vedea. Voi face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre bine în așa măsură încât vei fi tentat să spui că până și lucrurile rele care s-au întâmplat au fost bune și drepte“. Nu că așa au fost, bineînțeles, pentru că, faptul că toate lucrurile lucrează împreună spre bine, nu înseamnă neapărat că ele au fost bune la momentul respectiv. Dar Dumnezeu are un fel al Său de a face ca lucrurile rele să devină bune.

Aceasta deci este iertarea deplină: să nu dorim ca cei care ne-au greșit să se simtă vinovați sau supărați pe ei înșiși pentru ceea ce au făcut și să le arătăm că există un motiv pentru care Dumnezeu a lăsat să se întâmple.

4. Să-i lăsăm să-și salveze reputația

A îngădui ca cei care ne-au greșit să-și salveze reputația înseamnă să ducem principiul iertării depline un pas mai departe. Iosif a spus fraților săi ceva care este, fără îndoială, cea mai generoasă, mai binevoitoare și mai eliberatoare afirmație pe care a făcut-o vreodată: „Nu voi mi-ați făcut aceasta, ci Dumnezeu“.

„Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă rămână sămânța vie în țară și ca să vă păstreze viața printr-o mare izbăvire. Așa că nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu; El m-a făcut ca un tată al lui Faraon, stăpân peste toată casa lui și cârmuitorul întregii țări a Egiptului“.

Geneza 45:7-8

Este tot ce poate fi mai bun. Când putem ierta așa, ne-am atins ținta. Am ajuns la iertarea deplină.

Să salvezi reputația. Este ceea ce ne lasă Dumnezeu să facem.

Ce înseamnă de fapt „să salvezi reputația“? Dale Carnegie folosește această expresie în cartea sa *Cum să vă faceți prieteni și să deveniți influent*.¹

Deși nu este neapărat o carte creștină, este plină cu principii creștine și n-ar strica să fie citită de creștini. A salva reputația înseamnă să păstrezi demnitatea și respectul de sine al cuiva. Nu este numai refuzul de a lăsa pe cineva să se simtă vinovat; este asigurarea rațiunii pentru care ceea ce au făcut ei pare mai degrabă bine decât rău. Sau poate să însemne să ascunzi de oameni greșeala cuiva, ca să nu se simtă jenat.

Să salvezi reputația.

Este ceea ce ne lasă Dumnezeu să facem.

Poți să-ți faci un prieten pe viață, salvând reputația cuiva. Bănuiesc că aceasta este o expresie orientală, deoarece pentru un oriental cel mai rău lucru de pe pământ este să-și piardă reputația. Unii mai degrabă se sinucid decât să-și piardă reputația. Dar am o bănuială că, în adâncul sufletului nostru, noi toți suntem la fel când este vorba să ne pierdem reputația – nici unul dintre noi nu vrea să i se întâmple așa ceva.

Dumnezeu ne lasă să ne salvăm reputația, făcând ca trecutul nostru (prostesc oricum) să lucreze spre binele nostru. Dacă citim genealogia Domnului Isus din Matei 1, ați putea crede că păcatul de adulter dintre David și Batșeba a fost de la început parte din strategia divină. Eu mă îndoiesc că a fost așa. Păcatul de adulter al lui David – și acoperirea premeditată care a implicat uciderea lui

Urie – se numără printre cele mai rele crime din istoria poporului lui Dumnezeu. Dar Matei 1:6 menționează aceste evenimente ca și cum ceea ce s-a întâmplat trebuia să se întâmple exact așa.

Vă puteți imagina expresia de pe fețele fraților lui când Iosif le-a spus: „*Așa că nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu*“ (Gen. 45:8)? Poate că Ruben i-a spus lui Iuda: „L-am auzit noi bine? A spus că nu noi am făcut ce-am făcut, ci Dumnezeu?“ Să fi crezut o afirmație ca aceea ar fi însemnat o inimaginabilă povară de vină prăvălită de pe acei oameni. Ar fi fost o veste prea bună să fie adevărată.

Cum putea fi aceasta? După Iosif, răspunsul era simplu: Dumnezeu predestinase că urmașii lui Avraam aveau să trăiască în Egipt. El pur și simplu l-a trimis pe Iosif înaintea restului familiei sale. Cu alte cuvinte, Iosif spunea: „Cineva trebuia să plece primul, și eu am fost ales. Dumnezeu știa despre foamete și că familia noastră, familia lui Israel, trebuia să fie păstrată“.

Și mai mult. Spunând ce a făcut, Iosif admitea de asemenea că, dacă ar fi fost în locul lor, ar fi făcut exact ce au făcut ei. El nu i-a condamnat pentru ceea ce au făcut. El ajunsese la înțelegerea faptelor lor.

Pentru cel care iartă deplin și din toată inima există puțină neprihănire proprie. Două motive pentru care suntem *capabili* să iertăm sunt:

- Vedem ce ni s-a iertat nouă.
- Vedem de ce suntem *capabili*.

Când suntem indignați de răutatea altuia, există posibilitatea reală fie să avem o neprihănire proprie, fie să nu fim obiectivi cu noi înșine. Când ne vom vedea cu adevărat așa cum suntem, vom recunoaște că suntem la fel de *capabili* ca și alții să comitem orice păcat. Suntem mântuiți doar prin intervenția harului lui Dumnezeu.

Omul acesta care întinde mâna fraților săi este lipsit de neprihănire proprie. Iosif nu se uita la ei cu condescendență sau cu un aer protector, nici nu săvârșea în mod conștient vreo faptă măreață. El nu se gândea: *Voi fi admirat pentru că sunt atât de îndurător cu acești oameni nevrednici și răi*. Dimpotrivă, Iosif îi iertase deja pe frații săi în timpul celor doi ani de închisoare când Dumnezeu lucrase la inima lui. El devenise un trofeu al harului suveran, un exemplu de iertare demn de urmat.

**Când ne vom vedea cu adevărat așa cum suntem,
vom recunoaște că suntem la fel de *capabili* ca și alții
să comitem orice păcat.**

Salvarea reputației fraților săi, atunci, nu era un simplu gest de politețe; Iosif spunea fraților săi adevărul. Dumnezeu avea intenții bune; Dumnezeu l-a trimis pe Iosif în Egipt cu un scop precis. Iosif nu era cu nimic mai bun decât oricare dintre ei și nici nu avea să se comporte ca atare. El era pur și simplu recunoscător să-i vadă din nou și recunoscător lui Dumnezeu pentru toate prin câte îl trecuse. Pregătirea, falsele acuzații, toate minciunile, durerea și suferința, toate au meritat.

Aceasta ne amintește de cuvintele Domnului Isus către ucenicii Săi: „*Femeia, când este în durerile nașterii, se întristează, pentru că i-a sosit ceasul; dar după ce a născut pruncul, nu-și mai aduce aminte de suferință, de bucurie că s-a născut un om pe lume. Tot așa și voi: acum sunteți plini de întristare; dar Eu vă voi vedea iarăși, inima vi se va bucura și nimeni nu vă va răpi bucuria voastră*“ (Ioan 16:21-22).

Când salvăm reputația oamenilor, facem ce este drept, nu suntem doar generoși și binevoitori.

5. Să-i protejăm de cea mai mare frică a lor.

Când Iosif s-a făcut cunoscut și și-a exprimat iertarea, ce credeți că gândeau cei unsprezece frați? Ei erau fără îndoială înfiorați că fratele lor i-a primit cu adevărat. Ușurarea trebuie să fi fost dulce dincolo de cuvinte. Dar nici nu și-au însușit bine vestea cea bună că au trăit cea mai mare frică

dintre toate: Trebuia să se întoarcă în Canaan și să-i spună tatălui lor adevărul cu privire la ce au făcut.

Păcatul care este sub sângele Răscumpărătorului nostru suprem nu trebuie mărturisit nimănui decât lui Dumnezeu.

Puteți fi siguri că ei ar fi vrut mai degrabă să moară decât să se înfățișeze înaintea bătrânului lor tată cu adevărul care era în spatele acelei haine pestrițe pătate de sânge pe care i-o pusese înaintea. Timp de ani de zile, cel mai groaznic coșmar al lor a fost că tatăl lor ar fi aflat despre minciuna lor. Acum erau confrunțați cu perspectiva de a se întoarce în Canaan pentru a-l convinge pe tatăl lor să se mute în Egipt, unde preaiubitul lui Iosif era – n-o să vă vină să credeți – prim-ministru. Iacov se va întreba cu siguranță cum a fost posibilă o asemenea minune.

Iosif, cunoscând vina și frica lor, anticipase deja această problemă și era cu un pas înaintea fraților lui. Știa că iertarea lui pentru ceea ce făcuseră era practic fără valoare pentru ei dacă trebuiau să spună tot adevărul tatălui lor.

Pentru mine această scenă a fost una din cele mai mișcătoare din întreaga povestire. Iosif i-a învățat pe frații săi să spună tatălui lor adevărul – că el, Iosif, trăia și era bine și devenise primul ministru al Egiptului. În adevăr, el le-a spus exact ce să-i spună și ce *să nu-i spună* lui Iacov. Instrucțiunile lui au fost puse cu grijă în cuvinte și ele spuneau tatălui lor tot adevărul pe care trebuia el să-l știe (vezi Geneza 45:9-13).

Păcatul care este sub sângele Răscumpărătorului nostru suprem nu trebuie mărturisit nimănui decât lui Dumnezeu. Dacă ai nevoie să împărtășești situația ta cu o altă persoană, cu scopuri terapeutice, e bine. Dar să nu implici o persoană nevinovată, încărcând-o cu informații de care se poate lipsi. Mai bine mărturisește păcatul tău lui Dumnezeu.

„Împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta; așa că vei fi drept în hotărârea Ta, și fără vină în judecata Ta“.

Psalmul 51:4

Poate crezi că frații ar fi trebuit să-și mărturisească păcatul înaintea tatălui lor. Oare? N-ar fi creat aceasta o și mai mare problemă pentru Iacov – care ar fi trebuit să se lupte cu regretul anilor pierduți cu Iosif și cu amărăciunea față de ceilalți fii ai săi?

Iosif era înțelept, iubitor și drept. Și aceasta i-a făcut pe frații săi să-l respecte tot mai mult.

Când mă gândesc la faptul că Domnul nostru Isus Hristos cunoaște tot despre păcatul meu, dar promite să păstreze ceea ce a iertat ca pe un secret bine păzit, recunoștința mea față de El crește. Iosif, prin actul său de iertare deplină, s-a făcut iubit de frații săi.

**A ține pe cineva într-o permanentă frică, amenințându-l cu:
„Am să te spun!“, va aduce repede mânia lui Dumnezeu.**

Mulți dintre noi avem o singură frică foarte mare. Eu știu că am. Știu de ce mi-ar fi frică cel mai tare – să fiu pârât. Dar Dumnezeu nu dorește să țină temerile noastre deasupra capetelor noastre. Îi sunt îndatorat minunatului meu Salvator care îmi iartă toate păcatele și mă asigură că cele mai mari temeri ale mele nu se vor împlini niciodată.

Dumnezeu nu ne șantajează. Și când cineva se face vinovat de șantajarea altei persoane, atrage atenția lui Dumnezeu. Și nu se va putea apăra. A ține pe cineva într-o permanentă frică, amenințându-l cu: „Am să te spun!“, va aduce repede mânia lui Dumnezeu. Când îmi cântăresc păcatele pentru care am fost iertat, îmi este de ajuns ca să-mi țin gura tot restul vieții mele.

6. Este un angajament pe viață.

A face un angajament pe viață pentru iertarea deplină înseamnă să faci aceasta în permanență – cât timp trăiești. Nu este suficient să ierți astăzi, și mâine să te întorci la ofensă. Am auzit de o persoană a cărei soție a spus: „Am crezut că m-ai iertat“. El a răspuns: „Asta a fost ieri“. Iertarea deplină este un angajament pe viață și trebuie s-o practici, dacă e nevoie, în fiecare zi din viața ta până mori. N-a spus nimeni că va fi ușor.

La șaptesprezece ani după reîntâlnirea cu fiul său pierdut de mult, Iacov a murit. Frații lui Iosif au intrat dintr-odată în panică. Erau înspăimântați că iertarea lui Iosif va dura numai atât timp cât bătrânul lor patriarh era încă în viață, că Iosif se va răzbuna în sfârșit pe ei. Putem să înțelegem temerile lor. Iertarea lui Iosif nu era un lucru obișnuit; au fost într-un mod incredibil binecuvântați prin bunăvoința lui. Dar se temeau că aceasta ajunsese la sfârșit: „*Când au văzut frații lui Iosif că tatăl lor a murit, au zis: «Dacă va prinde Iosif ură pe noi și ne va întoarce tot răul pe care i l-am făcut?»*“ (Geneza 50:15).

Din cauza fricii lor, au născocit o poveste:

„Și au trimis să spună lui Iosif: «Tatăl tău a dat porunca aceasta înainte de moarte: Așa să vorbiți lui Iosif: Oh! iartă nelegiuirea fraților tăi și păcatul lor, căci ți-au făcut rău!» Iartă acum păcatul robilor Dumnezeului tatălui tău!”

Geneza 50:16-17

Dacă Iacov ar fi spus într-adevăr aceasta, el n-ar fi spus-o doar fraților lui Iosif; i-ar fi spus-o chiar lui Iosif înainte de a muri. El nu s-ar fi dus în mormânt cu teama că Iosif nu-i va ierta. De fapt, frații erau cei care se temeau.

Când Iosif a auzit acest mesaj, a plâns. Nu putea să creadă că frații săi se îndoiau de el. Vedea acum că ei au trăit cu teama că într-o zi el, primul ministru, își va folosi puterea pentru a se răzbuna pe frații săi.

„Iosif le-a zis: «Fiți fără teamă; căci sunt eu oare în locul lui Dumnezeu? Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede azi, și anume, să scape viața unui popor în mare număr. Fiți dar fără teamă, căci eu vă voi hrăni, pe voi și pe copiii voștri». Și i-a mângâiat și le-a îmbărbătat inimile“.

Geneza 50:19-21

Ceea ce Iosif a făcut cu șaptesprezece ani în urmă s-a păstrat bine; era pregătit să aibă grijă de frații săi la nesfârșit. „V-am iertat atunci și vă iert și acum“, le spunea el. Schimbarea de inimă a lui Iosif nu era ceva trecător. Era ceva real. Am văzut oameni care au falimentat și s-au întors la ofensă după ce și-au exprimat iertarea față de cineva. Dar nu este iertare deplină dacă nu durează – oricât ar fi de mare ispita de a te întoarce înapoi. Mă întreb dacă aceasta este „nebulia“ la care se face referire în Psalmul 85:8: „*Eu voi asculta ce zice Dumnezeu, Domnul: căci El vorbește de pace poporului Său și iubiților Lui, numai ei să nu cadă iarăși în nebulie*“.

Știu că în cazul meu ispita de a mă întoarce la amărăciune a fost foarte reală. Născoceam conversații în capul meu, imaginându-mi ce aș putea spune sau amintindu-mi ce s-a întâmplat, și mă tulburam. Gândul că *Nimeni nu va ști vreodată*, sau *Vor scăpa de pedeapsă*, mă agita. Dar dacă făceam un pas înapoi și observam situația de la distanță, puteam să văd nebunia gândurilor mele. A trebuit să continui să iert. Iertarea deplină trebuie să continue mereu și mereu. Unele zile vor fi mai grele decât altele.

Nu trebuie să spun niciodată ceea ce știu, să-i fac pe cei care mi-au greșit să le fie frică sau să se simtă vinovați, să sper că-și vor pierde reputația sau să dezvălui cele mai devastatoare secrete ale lor. Și trebuie să mențin aceasta cât timp trăiesc.

Dacă ești pregătit să-ți iei angajamentul de a ierta – și de a ierta deplin – trebuie să realizezi că va trebui să reînnoiești acel angajament mâine. Și s-ar putea să fie mai greu să-l faci mâine decât este astăzi. S-ar putea chiar să fie mai greu săptămâna viitoare – sau anul viitor. Dar acesta este un angajament pe viață.

**Ceea ce Iosif a făcut cu șaptesprezece ani în urmă
s-a păstrat bine; era pregătit să aibă grijă de frații săi la nesfârșit.**

7. Să ne rugăm pentru ei să fie binecuvântați.

Iertarea deplină implică un element adițional: să te rogi ca binecuvântările lui Dumnezeu să plouă peste viețile celor care ți-au greșit. „*Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri ... și rugați-vă pentru cei care vă asupresc și vă prigonesc*“ (Matei 5:44).

Când faci aceasta, așa cum vrea Domnul Isus, ești eliberat cu adevărat.

Să te rogi într-adevăr pentru cei care te-au rănit înseamnă să te rogi ca ei să fie binecuvântați, ca Dumnezeu să le arate har mai degrabă decât să-i pedepsească, ca ei să prospere în fiecare zi. Cu alte cuvinte, să te rogi ca ei să fie tratați așa cum ai vrea tu să fii tratat de Dumnezeu. Să aplici Regula de aur când te rogi (vezi Matei 7:12). Să nu te rogi: „Dumnezeule, ocupă-Te de ei“. Să nu te rogi: „Doamne, pune mâna pe ei și pedepsește-i pentru ce mi-au făcut“. Și de asemenea nu este suficient să spui: „Tată, îi încredințez în mâna Ta“. Trebuie să te rogi ca ei să primească iertarea deplină, așa cum o dorești tu pentru tine.

A te ruga astfel, ca să-l citez pe John Calvin, „este extrem de greu“. Chrysostom (344-407) a numit aceasta cel mai înalt pisc al auto-controlului. Și totuși suferința lui Iov nu s-a sfârșit până când nu s-a rugat pentru acei „prietenii“ care deveniseră țepușul lui în carne (Iov 42:10). Când facem aceasta, devenim tot mai asemenea Tatălui nostru ceresc (vezi Matei 5:44-45). Aceasta este adevărata evlavie, esența asemănării cu Hristos.

**Iertarea deplină implică un element adițional:
să te rogi ca binecuvântările lui Dumnezeu
să plouă peste viețile celor care ți-au greșit.**

După mine, cea mai bună inspirație pentru a trăi în acest fel se găsește în viața – și moartea – lui Ștefan. El este unul din eroii mei. Când citesc Fapte 6:8-15 și iau aminte la atingerea Duhului Sfânt de viața lui, la incapacitatea vrăjmașilor lui de a-i contrazice înțelepciunea, la minunile pe care le-a făcut și la fața lui strălucitoare, îmi zic: *Aș da orice pe lumea asta pentru acest fel de ungere*. Secretul lui, însă, a ieșit la iveală la sfârșitul vieții lui. În timp ce vrăjmașii săi aruncau cu pietre în el, el s-a rugat – cu câteva secunde înainte de ultima sa suflare – „*Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta!*“ (Fapte 7:60). Și în aceasta constă secretul pentru ungerea lui neobișnuită.

Dacă încă mai întrebi: „Cum pot să știu dacă mi-am iertat deplin vrăjmașul?“ (trădătorul meu, soțul sau soția care m-a înșelat, părintele meu răutăcios, cel care mi-a ruinat viața sau cel care mi-a rănit copiii), eu răspund: „Umblând în aceste șapte principii vei ajunge cât se poate de aproape de manifestarea *iertării depline*“.

Trebuie să mai adaug un avertisment: Niciodată să nu vă duceți la o persoană pe care ar trebui s-o iertați și să-i spuneți: „Te iert“. Acest lucru va fi neproductiv de fiecare dată, dacă nu se adresează unei persoane care știți că dorește foarte mult să o iertați. Altfel, veți crea o tulburare căreia nu-i veți putea face față. Ea vă va spune: „Pentru ce?“ Pot să spun din experiența mea că nouă oameni din zece pe care i-am iertat sincer nu simțeau că au făcut ceva rău. De mine depinde să-i iert din toată *inima* mea – și apoi să tac.

Rugăciunea Domnului și Iertarea

„Iată dar cum trebuie să vă rugați: «Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău; vie împărăția ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.

Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi; și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri; și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău».

Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre“.

Matei 6:9-15

Poate să pară surprinzător pentru unii că oameni care nu sunt creștini pot învăța să ierte. Cred că există grade de iertare. O persoană care nu este creștină poate manifesta ceea ce se numește „iertare limitată“ și se poate simți mai bine. Dacă o persoană este suficient de motivată, el sau ea pot obține o mare satisfacție interioară prin învingerea amărăciunii. Mahatma Gandhi a făcut apel la un simț al valorii și al eroismului când a spus: „Cei slabi nu pot ierta niciodată. Iertarea este atributul celor puternici“. Pe de altă parte, președintele John F. Kennedy a spus: „Iertați pe vrăjmașii voștri, dar nu uitați niciodată numele lor“. Aceasta este departe de a fi iertare deplină!

Biblia ne îndeamnă să iertăm – deplin. De aceea este foarte surprinzător să aflăm că nu există nici o învățătură despre acest fel de iertare în iudaism. După Holocaust, a fost un consens că poporul evreu nu va uita cu nici un chip – niciodată. Ideea ca un evreu să devină credincios în Isus ca Mesia și apoi să se roage împreună cu un credincios palestinian este de neconceput pentru majoritatea evreilor de astăzi. Și totuși lucrul acesta se întâmplă – chiar în Israel. Se dorește ca acest lucru să se întâmple și în bisericile creștine dintre neamuri, unde amărăciunea este deseori justificată!

Trebuie să vrem într-adevăr să facem ceea ce spunem,
dacă am ales să ne rugăm Rugăciunea Domnului.

„ȘI NE IARTĂ NOUĂ GREȘELILE NOASTRE“

Presupun că a cincea cerere din Rugăciunea Domnului, „și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri“ – sau, altfel spus, „Iartă-ne greșelile noastre așa cum și noi îi iertăm pe cei care greșesc împotriva noastră“ – a făcut mai mulți mincinoși decât oricare altă linie de conduită din istoria omenirii. Dar nu-L învinuiți pe Domnul Isus pentru aceasta. Trebuie să vrem într-adevăr să facem ceea ce spunem, dacă am ales să ne rugăm Rugăciunea Domnului. Și Domnul Isus nu a spus că avem de ales; El a spus: „Iată dar cum trebuie să vă rugați“.

Domnul Isus a privit aceasta ca pe cea mai importantă cerere din rugăciunea Sa. „Și ne iartă nouă greșelile noastre“ este bineînțeles o cerere de iertare de la Dumnezeu. Dar apoi vine rândul următor (sau poate marea minciună): „precum și noi iertăm greșiților noștri“. Această cerere este atât o cerere de iertare cât și o pretenție că noi i-am iertat deplin pe cei care ne-au rănit. În versiunea lui Luca a acestui text, Domnul Isus spune: „și ne iartă nouă păcatele noastre, fiindcă și noi iertăm oricui ne este dator“ (Luca 11:4). Acolo verbul *a ierta* este la timpul prezent; când ne rugăm în felul acesta, pretendem că noi iertăm pe toată lumea.

M-am rugat ca această învățătură să facă o deosebire în viețile aceluia care o citesc. Aceasta înseamnă că m-am rugat pentru voi. Am o bănuială că sunt mulți cititori ai acestei cărți care nu au neapărat nevoie de această învățătură – și sunt unii care au o nevoie disperată de ea. Nu doresc să aveți o pseudo-vină cu privire la acest lucru. Nu doresc să fac pe nimeni să se simtă condamnat sau amenințat. Dar dacă puteți să luați acest cuvânt și să-l aplicați, cred că această învățătură poate să facă o deosebire în viața voastră.

Când vă rugați aceasta: „Iartă-ne greșelile noastre așa cum și noi îi iertăm pe cei care greșesc împotriva noastră“, Îi cereți lui Dumnezeu să vă ierte toate păcatele. Cuvântul tradus cu „datorie“, sau „greșeală“, vine de la un cuvânt grecesc care înseamnă „ce este datorat“. Este folosit alternativ cu cuvântul *păcate*. După ce a terminat rugăciunea, Domnul Isus continuă și spune: „Dacă iertați oamenilor *greșelile* lor ...“ Când Domnul Isus folosește cuvântul „datorie“, El Se referă la păcate sau greșeli. Aceasta înseamnă că greșelile sunt „o datorie față de Dumnezeu“ sau „ceva datorat lui Dumnezeu“, și pentru că Îi datorați lui Dumnezeu ascultare curată, dacă nu reușiți aceasta înseamnă că Îi sunteți datori. În Rugăciunea Domnului, noi Îi cerem să ștergă această datorie din zăpizul nostru.

Când vă rugați: „Iartă-ne datoriile noastre“ sau „Iartă-ne păcatele noastre“, Îi cereți lui Dumnezeu să vă elibereze. „A ierta“ vine de la un cuvânt grecesc care înseamnă „a lăsa să fie“ sau „a trimite“. De exemplu, „a lăsa să fie“ ar însemna că Dumnezeu nu va face nimic ca să vă pedepsească; El vă va lăsa să rămâneți așa cum sunteți și va șterge ceea ce Îi datorați. „A trimite“ înseamnă că păcatele voastre vor fi aruncate de la voi și nu veți mai fi răspunzători pentru ele; în loc să trebuiască să plătiți, Dumnezeu înlătură datoria.

Aceasta, însă, nu este o rugăciune pentru mântuire. Nu este ceea ce noi numim „rugăciunea păcătosului“, care poate fi rezumată în cuvintele „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!“ și care este în esență felul în care o persoană vine la Hristos (vezi Luca 18:13). Dacă am cere mântuirea, bazându-ne pe faptul că i-am iertat deja pe alții, atunci mântuirea noastră ar fi condiționată; am merita-o, dacă i-am iertat pe alții și n-am merita-o, dacă nu i-am iertat. Adică, ar fi ca și cum, odată ce i-am iertat pe toți, Dumnezeu ar spune: „Foarte bine, acum te mântuiesc“. Dar atunci ne-am putea păstra mântuirea doar atât timp cât continuăm să-i iertăm pe toți. Dacă vreodată încetăm, atunci ne pierdem mântuirea. Deci dacă Rugăciunea Domnului ar fi o rugăciune pentru ne-creștini, ar fi o rugăciune pentru o mântuire condiționată – bazată pe fapte bune.

A umbla în lumină înseamnă să urmezi fără compromisuri *orice îți va arăta Dumnezeu să faci.*

Dimpotrivă, aceste cuvinte constituie o rugăciune pe care numai un credincios – unul care poate în adevăr să-L cheme pe Dumnezeu, „Tată“ – o poate spune. Adevărul este că Domnul Isus Însuși mărturisește ceea ce Biblia afirmă:

„Cine poate zice: «Mi-am curățit inima, sunt curat de păcatul meu»?“

Proverbe 20:9

„Pe pământ nu este nici un om fără prihană, care să facă binele fără să păcătuiască“.

Eclesiastul 7:20

„Nu este om care să nu păcătuiască“.

1 Împărați 8:46

„Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi“.

CARE ESTE SCOPUL RUGĂCIUNII DOMNULUI?

Care, deci, este scopul acestei rugăciuni? Nu este pentru a face apel la puterea noastră, ci pentru a rămâne în părtășie cu Tatăl: „*Dar dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat*“ (1 Ioan 1:7).

Ca să avem părtășie cu Tatăl, pentru că Dumnezeu este lumină, și în El nu este deloc întuneric (1 Ioan 1:5), toate păcatele noastre trebuie să fie curățite. A umbla în lumină înseamnă să urmezi fără compromisuri *orice îți va arăta Dumnezeu să faci*. Dar dacă El îți arată ceva și tu o pui sub covor, după ani și ani te vei întreba de ce n-ai crescut spiritual. Motivul va fi pentru că ai amânat ascultarea; nu ai avut o părtășie reală cu Tatăl.

Rugăciunea Domnului este menită să ne păzească de o atitudine de neprihănire proprie. Toți avem această problemă, și cei mai mulți dintre noi ne luptăm cu ea în fiecare zi. Bineînțeles că noi vrem să ne justificăm; instinctiv vrem să arătăm cu degetul, învinuindu-i pe alții. Această rugăciune ne ajută să rămânem activi spiritual și ne dă obiectivitate cu privire la noi înșine. Această rugăciune ne arată că avem nevoie de iertare zilnic tot atât de mult cât avem nevoie de pâine zilnic.

Există două lucruri pe care Domnul Isus le consideră de la sine înțelese în Rugăciunea Domnului: că oamenii ne-au rănit, și că noi înșine avem nevoie să fim iertați. Toți suntem lipsiți de gloria *lui Dumnezeu*, și deseori alți oameni nu *ne* tratează cu demnitate, dragoste și respect așa cum ne-ar plăcea. Noi L-am rănit pe Dumnezeu și vrem să fim eliberați de această vină; oamenii ne-au rănit pe noi și noi trebuie să-i eliberăm de vina lor.

Această rugăciune ne arată că avem nevoie de iertare zilnic tot atât de mult cât avem nevoie de pâine zilnic.

În ce fel ați fost răniți de alți oameni? Poate că ați fost discreditați sau dezonozați; poate că ați fost dezamăgiți că oamenii pot fi atât de nerecunoscători. Poate că ați fost mințiți sau înșelați; poate că nu vi s-au recunoscut meritele; poate că unii v-au fost neloiali. Gândiți-vă la cineva din viața voastră care v-a discreditat. Gândiți-vă la cineva din viața voastră care v-a dezamăgit, pentru că a fost nerecunoscător. Domnul Isus ne spune că așa sunt oamenii.

Poate că nu realizați, dar și voi faceți aceleași lucruri altor oameni. Nu v-ar place ca ei să vă elibereze de vina voastră? Vă rugați ca Dumnezeu să nu vă învinuiască, și în același timp vă rugați ca Dumnezeu să-i învinuiască pe ei.

Odată, într-un moment critic din viața mea, vroiam să mă apropiu de Dumnezeu – dar totodată știam că trebuia să iert pe cineva care îmi făcuse rău. Era ca și cum Dumnezeu m-ar fi oprit în mijlocul propoziției și mi-ar fi spus: „R.T., tu știi ce ceri? Aceasta înseamnă că tu vrei ca Eu să-i iert și să-i binecuvânteze“. Una este să-I spui lui Dumnezeu „Iartă-i“ și totuși să speri că nu-i va ierta, și alta este să spui aceasta și s-o dorești cu adevărat. În momentul acela a trebuit să iau o decizie. Vroiam eu ca Dumnezeu să mă ia în serios, să-i ierte cu adevărat și să-i elibereze de vină?

Vreți ca Dumnezeu să vă elibereze de vină? Așa cum am menționat mai înainte, toți avem lucruri ascunse de care ne este rușine. Ce ar fi dacă Dumnezeu ar hotărî, pentru că refuzați să iertați o altă persoană, să scoată unul din acele lucruri la iveală și să facă cunoscut tuturor ceea ce știe despre dumneavoastră? Aceasta este o foarte bună motivație pentru a spune: „Dumnezeule, iartă-i. Da, Îți mulțumesc foarte mult. Te rog să-i ierți“.

CALE LIBERĂ

Nu numai că avem nevoie să iertăm zilnic tot atât de mult cât avem nevoie de pâine zilnic, dar avem nevoie să ne și rugăm zilnic, ca să avem harul de a-i ierta pe alții ca un angajament pe viață. Nu este ușor. Nimeni n-a spus vreodată că va fi. A fost cel mai greu lucru pe care am fost nevoit să-l fac vreodată, dar împlinirea acestei fraze din Rugăciunea Domnului este calea liberă spre părtășia cu Dumnezeu. Nu există iertare pentru cel care nu iartă, dar aceasta nu este o rugăciune de îndreptățire. Și nu este o rugăciune prin care să te menții mântuit. Este o rugăciune pentru părtășia continuă. Înseamnă să nu ameninți cu degetul, să nu ții în seamă greșelile.

Îndată ce a terminat să-i învețe pe ucenicii Săi Rugăciunea Domnului, Domnul Isus a adăugat:

„Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre“.

Matei 6:14

E ca și cum Domnul Isus ar adăuga un P.S. la Rugăciunea Domnului: „Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre“. Se pare că de fapt pentru aceasta ne-a dat El rugăciunea!

De ce a adăugat Domnul Isus această propoziție? El a vrut să arate care dintre cereri este cea mai importantă. Cea mai naturală tendință în lume este să vrei să fii chit cu cineva care te-a ofensat. Este la fel de natural ca mâncatul sau dormitul, și este instinctiv. Domnul Isus ne spune să facem ceva care nu este natural, ci supranatural: să-i iertăm deplin pe oameni – uneori pe cei mai apropiați nouă – pentru greșelile pe care le-au făcut față de noi. Eu încă mă mai lupt în acest domeniu. Dar când iert cu adevărat și deplin, simt că am trecut în supranatural – și am realizat ceva echivalent cu o minune.

Nu numai că avem nevoie să iertăm zilnic
tot atât de mult cât avem nevoie de pâine zilnic,
dar avem nevoie să ne și rugăm zilnic,
ca să avem harul de a-i ierta pe alții
ca un angajament pe viață.

Împărăția cerurilor este domeniul Duhului Sfânt. Când Duhul Sfânt este acasă în noi, înseamnă că nu este întristat. El poate fi El Însuși; El nu Se schimbă după noi, ci noi ne schimbăm după El. Când Domnul Isus a spus: „Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre“, El nu vorbea despre obținerea mântuirii. El Se referea la primirea ungerii lui Dumnezeu și la participarea într-o relație intimă cu Tatăl. Dacă nu umblăm într-o stare de iertare față de alții, nu putem fi într-o relație intimă cu Dumnezeu.

SĂ FIM SINCERI CU NOI ÎNSINE ÎN CE PRIVEȘTE AMĂRĂCIUNEA

Iată un adevăr și mai greu: Ioan spune: „*Dacă zicem că avem părtășie cu El și umblăm în întuneric, mințim și nu trăim adevărul*“ (1 Ioan 1:6). Un fel de a umbla în întuneric este prin ținerea amărăciunii în inimă față de alții – amărăciune care creează confuzie în mintea noastră și deprimare în inima noastră. Poate spui: „O, dar eu *am* părtășie cu Dumnezeu“. Nu, nu ai. Tu doar *zici* că ai părtășie cu Dumnezeu dacă este amărăciune în inima ta. Și dacă zicem că avem părtășie cu Dumnezeu și umblăm în întuneric, mințim.

Umblarea în întuneric este consecința neiertării. Dacă nu iert, pot să petrec ore într-o zi în rugăciune și să nu am o părtășie reală cu Dumnezeu. Dacă nu pot să iert persoana care a rănit pe cineva drag mie, umblu în întuneric. Dacă nu pot să iert persoana care a spus minciuni altora despre

mine, am pierdut relația mea intimă cu Tatăl. Pot chiar să continui să predic, și oamenii să spună: „O, ce predică minunată! Trebuie că ești foarte aproape de Dumnezeu!“ Pot să cânt laude Domnului cu mâinile ridicate, și tu să spui: „O, uitați-vă la R.T. cum Îl laudă pe Domnul!“ Pot să mă port în așa fel încât să crezi că sunt cel mai sfânt din biserică. Dar dacă am amărăciune înăuntru sau țin ranchiună împotriva cuiva, sunt un mincinos. Nu pot să umblu în lumină când în realitate sunt în întuneric.

Domnul Isus ne arată cu blândețe în Rugăciunea Domnului că vom fi răniți, și că vom fi răniți de oameni la care nu ne-am fi așteptat niciodată. Am putea gândi: *Ei bine, da, puteam să-mi imaginez că mă va răni cutare sau cutare, dar nu m-aș fi gândit niciodată să fii tu!* Psalmul 41:9 profetește în mod deschis ceea ce Domnul Isus ne avertizează: „*Chiar și acela cu care trăiam în pace, în care îmi puneam încrederea și care mânca din pâinea mea, ridică și el călcâiul împotriva mea*“. Vom fi răniți de oamenii pe care îi iubim. Și mai mult, Domnul Isus numește faptele pe care ei le fac împotriva noastră „păcat“.

Când oamenii ne rănesc fără intenție

Există mai multe feluri de răni care provoacă durere. În unele cazuri oamenii vă dezamăgesc făcând lucruri care cred ei că sunt necesare. Nici prin cap nu le trece să vă rănească, dar o fac. Ca părinte sau conducător de biserică, se întâmplă să faceți uneori aceasta – atunci trebuie să luați o decizie și să spuneți: „Îmi pare rău, dar așa trebuie să fie!“

**Cu cât este mai mare păcatul pe care trebuie să-l ierți,
cu atât va fi mai mare măsura Duhului care va veni peste tine.**

Oameni din viața mea au luat astfel de decizii. Chiar dacă nu era în intenția lor să mă rănească, știau că deciziile lor mă vor răni, și m-au rănit. În aceste cazuri, ofensa nu este un păcat pe față pe care trebuie să-l ierți, dar tu ești rănit oricum.

Durere provocată de insensibilitate

Pe de altă parte, sunt oameni ale căror acțiuni sunt numite „păcat“. Și din nou, sunt mai multe feluri de păcate. Sunt păcate care nu sunt comise cu voia, dar totuși sunt făcute fără nici o sensibilitate față de sentimentele altora. O persoană poate fi atât de plină de sine – datorită propriei supărări sau ambiții – încât el sau ea îi rănesc pe alții fără să-și dea seama. Nu uitați că și voi ați putea să-i răniți pe alții fără intenție; toți păcătuim în fiecare zi și de aceea trebuie să ne rugăm zilnic pentru aceia pe care i-am rănit fără să vrem.

Trebuie să învățăm să păstrăm un duh sensibil față de cei din jurul nostru. Cu cât sunt mai sensibil față de Duhul Sfânt, cu atât voi fi mai atent cu oamenii din jurul meu care sunt în durere. Amintiți-vă cuvintele scrise despre Domnul Isus: „*Nu va frânge o trestie ruptă*“ (Matei 12:20). Vreau să tratez pe fiecare om pe care îl întâlnesc în felul acesta, dar mă tem că nu reușesc întotdeauna. Deci există un fel de păcat în care cei vinovați nu sunt răuvoitori, nu sunt plini de ură și intenția lor nu este să rănească, dar totuși ei păcătuiesc prin insensibilitatea lor față de alții.

Durere provocată de păcate comise cu bună-știință

Dar sunt și păcate comise cu voia. Unii oameni fac lucruri rele cu ochii larg deschiși și acești oameni știu cu siguranță că au făcut ceva rău. O să spui: „Trebuie să iert chiar și aceasta?“ Răspunsul este da.

Există, totuși, o consolare minunată: Cu cât este mai mare păcatul pe care trebuie să-l ierți, cu atât va fi mai mare măsura Duhului care va veni peste tine. Deci dacă te afli într-o situație extrem de dificilă și zici: „Nu pot să iert aceasta!“, s-ar putea să nu-ți dai seama de prima dată că acolo, în mâna ta, pe o tavă de argint, se află o oportunitate de a primi o măsură de ungere pe care altcineva poate că n-o va obține niciodată! Consideră aceasta o provocare sau o oportunitate; ia-o cu ambele

mâini. Întâmpină cu bucurie oportunitatea de a ierta cea mai adâncă durere, cea mai mare nedreptate, și amintește-ți că te-așteaptă o ungere mai mare.

Ce păcate trebuie să iertăm? Orice păcat care a fost comis împotriva noastră. Trebuie să începem prin a nu judeca. Nu este treaba noastră să judecăm motivele altora. Rezervând judecata numai pentru Dumnezeu, arătăm că am început deja să iertăm. Trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să judece cât de vinovați sunt cei care ne-au greșit înaintea Lui. Noi nu putem să știm dacă ceea ce au făcut a fost în mod deliberat – noi știm sigur doar că am fost răniți. Se poate ca cei care ne-au greșit să fie așa cum sunt din cauza educației necorespunzătoare pe care au primit-o când erau copii. Sunt sigur că toți copiii noștri, mai devreme sau mai târziu, vor realiza unde anume am falimentat noi ca părinți și vor trebui să ne ierte. Eu a trebuit să-l iert pe tatăl meu pentru imperfecțiunile lui. Poate că tu a trebuit să-l ierți pe acel învățător nedrept, sau pe acel șef incompetent. Mai mult, tu trebuie de asemenea să-l ierți pe fratele creștin care a fost insensibil față de tine.

Domnul Isus vorbește despre un privilegiu ales. „Dacă iertați oamenilor“ – adică, dacă *alegeți* să faceți aceasta. Puteți să alegeți să nu faceți aceasta. „*Înțelepciunea face pe om răbdător și este o cinste pentru el să uite greșelile*“ (Prov. 19:11). Vă puteți gândi la multe alte lucruri care pot să aducă onoare? Să fii înmormântat cu mare pompă la Westminster Abbey? Să ți se acorde titlul de cavaler? Să câștigi o medalie de aur la Jocurile Olimpice? Să câștigi Premiul Nobel pentru pace? Aceasta s-ar putea să fie o cinste, dar Proverbe 19:11 spune: „este o cinste pentru el (pentru un om) să uite greșelile“. Lucrul acesta este cu mult mai spectaculos în ochii lui Dumnezeu decât câștigarea unei competiții olimpice. Este o cinste *să uităm greșelile*. Pentru aceasta trebuie să treci dincolo, în supranatural.

IERTAREA DEPLINĂ ESTE UN PRIVILEGIU ALES

Iertarea deplină este un privilegiu ales. Este un privilegiu să fii evlavios – să fii asemenea lui Dumnezeu și să dai această iertare altuia. De ce trebuie să dorești să ierți? Pentru că prețuiești intimitatea și părtașia cu Tatăl mai mult decât dorința de a-l vedea pe vrăjmașul tău pedepsit. Dorești prea mult ungera lui Dumnezeu ca să mai urmărești răzbunarea.

Dar Domnul Isus S-a exprimat și altfel, pentru cazul în care nu am înțeles până acum: „*Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre*“ (Matei 6:15).

**Chiar dacă nu ne câștigăm mântuirea prin lucrările noastre,
suntem chemați să facem lucrări bune,
și una dintre ele este să-i iertăm pe cei care ne-au rănit.**

Aceasta este continuarea la P.S.-ul Domnului nostru, care urmează după Rugăciunea Domnului. Suntem înconjurați; nu putem cu nici un chip să evităm lucrul acesta. A-i ierta pe oameni este un lucru serios; nu este opțional. Și totuși, ca să ne motiveze să iertăm, Domnul Isus trebuie să spună: „Dacă nu iertați, Tatăl vostru nu vă va ierta“.

CE SE ÎNTÂMPLĂ DACĂ NU IERTĂM?

Care, deci, este rezultatul dacă nu iertăm?

Dacă înseamnă că ne pierdem mântuirea, rezultă că trebuie să fim mântuiți prin fapte. Dar să nu greșim, când iertați pe cineva, aceasta este o lucrare – și este o lucrare bună. Dar vreau să vă amintesc că apostolul Pavel a spus: „*Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni*“ (Efeseni 2:8-9). Dar Pavel adaugă: „*Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele*

bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele“ (v. 10). Chiar dacă nu ne câștigăm mântuirea prin lucrările noastre, suntem chemați să facem lucrări bune, și una dintre ele este să-i iertăm pe cei care ne-au rănit.

Deși știm că suntem *mântuiți* numai prin har, rămân consecințele, dacă alegem să umblăm în neiertare. Unele aspecte ale relației noastre cu Dumnezeu nu se schimbă, dar altele sunt afectate de lucrurile pe care le facem.

1. Mântuirea este necondiționată; părtășia cu Tatăl este condiționată.

Când suntem îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu, suntem socotiți drepti, și aceasta vine prin credință. Oricine își transferă încrederea pe care a avut-o în faptele lui bune și crede în ceea ce Domnul Isus a făcut pe cruce este creditat de Dumnezeu cu dreptate perfectă. Dar părtășia cu Tatăl pe drumul către cer este condiționată. Păcatul nemărturisit – inclusiv neiertarea – în viața noastră blochează părtășia noastră cu Tatăl.

2. Îndreptățirea înaintea lui Dumnezeu este necondiționată; ungera Duhului este condiționată.

Ungerea – puterea Duhului în viața noastră – poate să se retragă sau să curgă. Porumbelul poate să coboare și apoi poate să bată din aripi și să zboare pentru o vreme, dar poziția noastră înaintea lui Dumnezeu, datorită dreptății lui Hristos pusă în contul nostru (Rom. 4:4-5), este permanentă.

3. Statutul nostru în familia lui Dumnezeu este necondiționat; intimitatea noastră cu Hristos este condiționată.

Suntem fii și fiice ai Celui Preaînalt odată ce am fost adoptați în familia lui Dumnezeu (vezi Efeseni 1:5). Noi suntem în siguranță în familia lui Dumnezeu așa cum este Domnul Isus Însuși în Trinitate. De ce? Pentru că am fost făcuți moștenitori împreună cu Hristos (Rom. 8:17). Suntem mântuiți, dar intimitatea noastră cu Hristos este condiționată.

4. Destinul nostru etern – fie că mergem în cer sau în iad – este fixat, dar primirea unei răsplătiri adiționale este condiționată.

Odată ce suntem mântuiți, suntem siguri că vom merge în cer. Dar primirea unei moșteniri, a unei răsplătiri, este condiționată. Unii pot merge în cer fără o răsplată. *„Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelie aceea, rămâne în picioare, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea lui va fi arsă, își va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc*“ (1 Cor. 3:14-15).

Mulțumesc lui Dumnezeu că lucrul acesta este adevărat, altfel ar fi fost puțini, dacă ar fi fost vreunii vreodată mântuiți! Totuși, pentru că s-a spus aceasta, iertarea deplină a altei persoane este un lucru realizabil. Poate fi făcut, și este ceva ce tu și eu trebuie să facem continuu. Nu este de ajuns să spui: „Ei bine, am făcut-o ieri. Mi-am plătit datoriile. Am arătat că pot s-o fac“. Este un angajament pe viață. Dar nimeni să nu spună: „E peste puterile mele!“ Se poate face. Poate fi o luptă continuă, dar avem puterea să biruim – și consecințele sunt minunate.

DUMNEZEU CONDAMNĂ UN DUH NEIERTĂTOR

Dumnezeu condamnă un duh neiertător. „Dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre“, a spus Domnul Isus. De ce credeți că Dumnezeu urăște atât de mult un duh neiertător? Din trei motive:

1. Neiertarea arată indiferență față de cel mai mare lucru pe care l-a făcut Dumnezeu.

Acest „cel mai mare lucru“ a fost că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său să moară pe cruce pentru păcatele noastre. Să fii iertat este cel mai minunat lucru din lume. Dar ca să ne ierte, Dumnezeu a

plătit un preț greu. Prevăd că atunci când vom ajunge în cer vom fi în stare să înțelegem, puțin câte puțin, ce a însemnat pentru Dumnezeu să-L trimită pe Fiul Său să moară pe cruce. Noi acum vedem doar vârful aisbergului. Vedem valuri de glorie, și acestea ne copleșesc, dar am văzut puțin. Dumnezeu a făcut pentru noi ceea ce nu meritam. De aceea El dorește ca noi să dăm mai departe aceasta altora care nu merită.

2. Întrerupem împlinirea planului lui Dumnezeu în lume, care este împăcarea.

Dumnezeu iubește împăcarea. El ne-a dat slujba împăcării și dorește ca ea să continue. Când suntem iertați, El dorește să dăm aceasta mai departe. Când întrerupem aceasta, Lui nu-I place deloc. Noi întrerupem ceea ce El a început: întâi, prin trimiterea Fiului Său ca să moară pe cruce, și apoi chemându-ne cu eficacitate prin harul Său și dându-ne iertarea deplină. Dar noi întrerupem acest flux prin faptul că nu o dăm mai departe.

3. Dumnezeu urăște nerecunoștința.

Dumnezeu cunoaște păcatele pentru care ne-a iertat și iubește răspunsul plin de recunoștință. Matei 18 ne relatează istoria unui slujitor care avea o datorie mare. El a căzut în genunchi înaintea creditorului său, stăpânul său, și a zis: „*Mai îngăduie-mă, și-ți voi plăti tot*“ (Matei 18:26). Stăpânului aceuia i s-a făcut milă de el, i-a anulat datoria și i-a dat drumul. Stăpânul știa ce datorie îi iertase slujitorului său. Dar după aceea același slujitor a ieșit și a găsit pe unul din tovarășii lui de slujbă care îi datora o sumă mult mai mică; el l-a apucat și a început să-l strângă de gât, spunând: „Plătește-mi ce-mi ești dator!“ Tovarășul lui a făcut exact ceea ce *el însuși* făcuse; a căzut în genunchi și a zis: „*Mai îngăduie-mă, și-ți voi plăti*“. Dar cel căruia i se iertase o datorie mult mai mare a refuzat să transmită mai departe iertarea și l-a aruncat pe tovarășul lui în închisoare. Nici nu-ți vine să crezi c-ar putea exista atâta nerecunoștință! Lucrul acesta a ajuns, bineînțeles, la urechile stăpânului său, și slujitorul neiertător a fost aruncat și el în închisoarea datornicilor.

**Iertarea deplină a altei persoane este un lucru realizabil.
Poate fi făcut, și este ceva ce tu și eu trebuie să facem continuu.**

Domnul Isus a adăugat apoi: „*Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său*“ (Matei 18:35). Dumnezeu știe ce am făcut. El cunoaște păcatele pentru care ne-a iertat, lucruri pe care nimeni altcineva nu le va afla vreodată. Dacă noi ne întoarcem și spunem: „Nu pot să iert pe acea persoană pentru ce mi-a făcut“, lui Dumnezeu nu-I place lucrul acesta deloc. El urăște ingratitudinea.

CUM SE MANIFESTĂ NEIERTAREA

Duhul de neiertare începe de obicei să se manifeste prin resentiment. Resentimentul se poate vedea când o persoană are pică pe cineva și devine amărât în interior. Ei ajung să fie preocupați cu ura și auto-compătimirea. Ei nu pot accepta posibilitatea ca persoana care a comis o faptă atât de gravă împotriva lor să nu fie prinsă. Ei vor să fie expusă, ca toată lumea să afle ce a făcut.

Resentimentul te face să-ți amintești mereu și mereu ce ți-a făcut cel vinovat, punând din nou la socoteală și retrăind exact ce s-a întâmplat. Nu trebuie să zăbovești asupra incidentului ... nici chiar să te gândești la el. Nu-ți va aduce nici o ușurare sau eliberare; în schimb, te va face să devii din ce în ce mai agitat.

Toate acestea te conduc la dorința de răzbunare. Te vor determina să-l faci pe cel vinovat să plătească, la fel ca slujitorul care fusese iertat de o datorie mare, dar care totuși spunea: „Plătește-mi ce-mi ești dator, plătește-mi ce-mi ești dator!“ El fusese iertat, dar nu putea să dea mai departe acea iertare altuia.

Cum îi faceți pe vrăjmașii voștri să plătească pentru crimele lor împotriva voastră? O modalitate ar fi să-i ameninți că vei divulga ceea ce știi despre ei și să-i ții paralizați de frică. Poate știi vreun secret murdar despre cineva care te-a ofensat și dacă-l dai în vileag îi poți ruina viața. Ar fi o desfătare pentru tine să legeni această cunoștință pe deasupra capului lui cât mai des și să spui: „Încă aș mai putea să vorbesc“. Dar așa ar face Domnul Isus? Ai idee cât de mult Se întristează Dumnezeu când tu sau eu ne purtăm așa?

Va fi o zi a socotelilor pentru cei care nu-i iartă pe alții. „*Dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre*“ (Matei 6:15). Dumnezeu este contrariat când tu sau eu ținem pe cineva ostatic în frică, știind ce ne-a iertat El.

Dacă alegem să continuăm în neiertare arătăm că nu suntem suficient de recunoscători pentru iertarea lui Dumnezeu de păcatele noastre.

Mai putem încerca să ne răzbunăm prin distrugerea reputației acelei persoane, împiedicându-i pe alții să gândească bine despre ea. Putem chiar să ducem pedeapsa mai departe și să ne facem singuri dreptate, încercând să administrăm cea mai severă pedeapsă care ne stă la dispoziție. Nu contează că Dumnezeu spune: „A Mea este răzbunarea“. Nu contează că Dumnezeu spune: „Numai Eu fac aceasta“. Dacă o facem *noi* – am să vă spun ceva, va fi doar o zecime din ce ar fi făcut *Dumnezeu*. Dacă tu și eu nu vom aștepta ceasul lui Dumnezeu și felul Său de a lucra, și vom zice: „Am să mă asigur că s-a făcut dreptate“, Dumnezeu zice: „Treaba ta“.

Iertarea este o alegere pe care trebuie s-o facem și nu este o alegere care vine ușor. Dacă ar fi fost ușor, de ce credeți că Domnul Isus a menționat-o din nou după ce a terminat Rugăciunea Domnului? El știe că este dificil să ierți. N-a fost ușor nici pentru Dumnezeu să facă ce a făcut, dar totuși a făcut-o. Și-a sacrificat Fiul și ne cere și nouă să facem un mic sacrificiu în schimb. Trebuie să alegem să-i dezlegăm pe vrăjmașii noștri de vină și chiar *să ne rugăm* ca Dumnezeu să-i dezlege de vina lor. Când faci aceasta și o dorești cu adevărat, *ți-ai atins ținta*. El privește jos din ceruri și zice: „Bine!“ Dar apoi trebuie s-o faci și mâine. Trebuie să faci alegerea și s-o trăiești mereu. Dragostea este un act al voinței. Dacă alegem să continuăm în neiertare arătăm că nu suntem suficient de recunoscători pentru iertarea lui Dumnezeu de păcatele noastre. Poate că nu am luat destul de în serios păcatul nostru sau răscumpărarea noastră. Probabil că toți vrem să spunem: „Ei bine, ce am făcut eu n-a fost așa de rău ca ce au făcut ei!“ Și tocmai aici greșim! Dumnezeu urăște auto-îndreptățirea tot atât de mult cât urăște nedreptatea aceea pe care tu o socotești atât de oribilă și, cu siguranță, Lui nu-I place când judecăm noi. Deci dacă trebuie să uiți păcatele de care te-a iertat Dumnezeu, amintește-ți cel puțin că unul din cele mai groaznice păcate dintre toate este auto-îndreptățirea.

Nu voi uita niciodată acel moment când am fost lovit de lucrul acesta. Cu câțiva ani în urmă am văzut pentru prima dată imnul lui John Newton:

„În rău m-am desfătat mult timp
Neintimidat de rușine sau de frică;
Până când un nou obiect mi-a izbit privirea
Și-a pus capăt carierei mele sălbatică“.¹

Când am citit aceste cuvinte, am realizat dintr-odată că avusesem o carieră sălbatică, de om auto-îndreptățit, luându-mă prea în serios; mi-a fost așa rușine.

Dar înțelegeți aceasta: Chiar dacă Dumnezeu urăște atât de mult auto-îndreptățirea, El ne va ierta și de acest păcat! Poate spui: „Eu n-am avut gânduri sexuale legate de acea persoană“, sau „N-am căzut în imoralitate ca acea persoană“. Păcatele sexuale sunt un lucru serios, fără îndoială. Dar pentru Dumnezeu, păcatul auto-îndreptățirii este mult mai rău.

O cauză principală pentru apariția duhului de neiertare este auto-îndreptățirea. Când înțelegem dimensiunea păcatelor de care am fost iertați, nu putem decât să fim recunoscători pentru ceea ce a făcut Dumnezeu, și atunci este ușor să-i ierți pe alții.

NU PREȚUIM PĂRTĂȘIA NOASTRĂ CU TATĂL

Mai există, totuși, și o altă cauză pentru neiertare: aceea că nu punem un preț suficient de mare pe părtășia noastră cu Tatăl. Ar trebui să nu fie nimic mai important pentru noi decât relația noastră cu Dumnezeu. Apostolul Ioan a spus: „*Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos*“ (1 Ioan 1:3). Pui tu mult preț pe momentele tale de părtășie cu Tatăl? Mai mult, primirea unei răsplătiri în cer nu înseamnă decât puțin sau nimic pentru tine? Dacă alegi să nu-i ierți pe alții, nu pui un preț suficient de mare pe lucrurile de astăzi care într-o zi vor însemna totul pentru tine.

CONSECINȚELE UNUI DUH DE NEIERTARE

Care sunt deci consecințele neiertării din inima noastră? Ce a vrut de fapt să spună Domnul Isus când a zis: „*Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre*“ (Matei 6:15)?

1. Duhul Sfânt este întristat.

„*Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării*“ (Efeseni 4:30). Relația voastră cu Duhul Sfânt ar trebui să fie una din cele mai importante priorități din viața voastră. Când Duhul Sfânt este întristat, se produce o denaturare în gândirea noastră. Duhul neîntristat este ceea ce ne ajută să învingem. N-aș fi în stare să-mi îndeplinesc slujba, dacă Duhul Sfânt ar fi permanent întristat în mine. N-aș fi în stare să funcționez sau să gândesc clar. Dacă am spus o vorbă aspră soției mele, Louise, sau copiilor mei sau cuiva din apropierea mea, sau dacă păstrez în inimă un resentiment, îmi este imposibil să pregătesc o predică. De ce? Pentru că atitudinea mea întristează Duhul.

Și pentru tine este la fel. Vrei să fii la înălțime, fie când lucrezi la calculator, sau ca profesor, avocat, doctor sau infirmieră, sau când scrii o scrisoare. Nu vrei ca Duhul Sfânt să fie supărat pe tine. Să nu uităm că imediat după ce Pavel ne-a prevenit să nu întristăm Duhul, el a adăugat:

„*Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos*“.

Efeseni 4:31-32

2. Ești lăsat de capul tău.

Dacă refuzi să ierți, Dumnezeu se dă la o parte și te lasă să te lupți cu problemele tale cu propriile tale puteri. Puțini oameni doresc să trăiască în felul acesta – să se lupte singuri, fără ajutorul lui Dumnezeu. Eu, personal, n-aș putea. Biblia spune că apostatul „*se satură de căile lui*“ (Prov. 14:14). Deci când cineva este lăsat de capul lui și trăiește în carne, toate acele capacități de neînchipuit care îl atrag pe om înspre păcat sunt lăsate să domnească liber. Și nu numai atât, ci Satan poate de asemenea să intre în om. El va profita de noi dacă poate (vezi 2 Corinteni 2:11). El va exploata acel duh de neiertare, va mânui cu dibăcie auto-compătimirea ta și, cel mai rău dintre toate, vei crede că Dumnezeu este cu tine în toate acestea!

Este ca atunci când diavolul i-a spus Evei: „*Hotărât, că nu veți muri*“ (Geneza 3:4) și ea a spus, de fapt: „O, bine, mulțumesc pentru aceasta!“ și l-a crezut. Diavolul va veni și-ți va spune: „Uite ce e, normal ar fi într-adevăr să ierți, dar ceea ce ar trebui tu să ierți este mult mai rău decât greșelile

oricui altcuiva, așa că Dumnezeu te absolvă“. Și tu spui: „O, mulțumesc pentru aceasta!“ și ești suficient de prost ca să-l crezi.

Dacă refuzi să ierți, Dumnezeu Se dă la o parte și te lasă să te lupți cu problemele tale cu propriile tale puteri.

Întâi, deci, Duhul Sfânt este întristat și nu mai ești în stare să judeci limpede. În al doilea rând, diavolul câștigă accesul la tine, pentru că Dumnezeu te lasă de capul tău. Dar cu toate acestea tu începi să crezi că Dumnezeu este cu tine – că ești perfect îndreptățit în mânia ta. Odată ce s-a întâmplat aceasta, să nu fi surprins dacă la sfârșitul zilei vei constata că ai căzut și în alte păcate. Vei începe chiar să faci lucruri pe care nu te-ai fi gândit niciodată că ai să le faci. Odată ce diavolul va avea intrare la tine, vei începe să faci tot felul de compromisuri legate de bani, sex și integritate. Am cunoscut odată un om care a căzut în imoralitate sexuală, dar adevăratul început al rădăcinii păcatului în viața lui a fost amărăciunea lui. Amărăciunea poate părea la o mie de kilometri distanță de imoralitatea sexuală, dar omul acesta nu l-a iertat pe cel care i-a făcut rău și în cele din urmă a căzut în imoralitate sexuală. De ce? A fost lăsat de capul lui.

3. Îl forțezi pe Dumnezeu să devină vrăjmașul tău.

„De unde vin luptele și certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre, care se luptă în mădularele voastre? Voi poftiți și nu aveți; ucideți, pizmuiți și nu izbutiți să căpătați; vă certați și vă luptați; și nu aveți, pentru că nu cereți. Sau cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre.

Suflete preacurvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu“.

Iacov 4:1-4

Motivul pentru care Dumnezeu te tratează ca pe un vrăjmaș este că, prin neiertarea altora, tu de fapt spui: „Dumnezeule, dă-Te la o parte; vreau să fac eu treaba Ta!“ Te proclamăm pe tine însuși judecător, juriu și executor, și îți permiți să iei locul lui Dumnezeu. El și numai El este Judecătorul cel drept. Fiind drept, El va face ce este drept. El va reabilita numele tău. El Se va purta așa cum se cuvine cu cei care te-au rănit. El simte ce simți tu. Dar dacă hotărăști să faci lucrarea Lui în locul Lui, El devine vrăjmașul tău. Ori de câte ori îi vom judeca pe alții, n-o să ne meargă. Nu judecați, și nu veți fi judecați. Judecați, și veți fi judecați. E cât se poate de simplu.

Motivul pentru care Dumnezeu te tratează ca pe un vrăjmaș este că, prin neiertarea altora, tu de fapt spui:
„Dumnezeule, dă-Te la o parte; vreau să fac eu treaba Ta!“

4. Pierzi ungera.

Dacă nu vei ierta, ungera pe care Dumnezeu ți-a dat-o va fi ridicată de la tine și vei ajunge ca un vas gol. Poate vei putea să mai continui pentru o vreme, pentru că darurile lui Dumnezeu sunt irevocabile (vezi Romani 11:29). Chiar și împăratul Saul a mai profețit o vreme după ce l-a părăsit Duhul, dar în cele din urmă a pierdut totul.

După mântuirea mea, am privit ungera ca pe cel mai prețios lucru pe care îl am pe acest pământ. Nu vreau să pierd ungera lui Dumnezeu. Putem prospera pentru o vreme; inerția altor daruri care sunt în noi ne pot face să credem că încă mai avem ungera de care ne-am bucurat ieri. Dar rețineți aceasta: Dacă purtați pică și încercați să pedepsiți și să vă răzbunați, vi se va tăia

ungerea. Mai devreme sau mai târziu pierderea va deveni evidentă – dacă nu alegeți să iertați și să iertați deplin.

5. Nu aveți o părtășie autentică cu Tatăl.

Ori de câte ori se întâmplă să nu iertăm, începem să trăim într-o lume a viselor. Suntem într-un somn adânc și nu știm aceasta până când ne trezim și zicem: „O, am adormit!“ Când suntem într-un somn adânc, putem face lucruri pe care nu le-am face niciodată când suntem treji. Aș vrea ca acest capitol să fie o chemare la trezire. Sunteți ca fiul risipitor, care în cele din urmă „și-a venit în fire“ (Luca 15:17)? Este un lucru foarte serios: „Dacă zicem că avem părtășie cu El și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul“ (1 Ioan 1:6).

Dacă nu vei ierta, ungera pe care Dumnezeu ți-a dat-o va fi ridicată de la tine și vei ajunge ca un vas gol.

Domnul Isus a spus: „Dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre“. Oricât de aspru ar suna acest cuvânt, există totuși o expresie plină de tandrețe în acest verset: „Tatăl vostru“. Dumnezeu este totuși Tatăl vostru, indiferent de câte ori păcătuiți împotriva Lui.

Când este vorba de iertarea păcatelor, există deci două nivele. Unul este juridic; se referă la ce este legal și este esența îndreptării. Dumnezeu declară că suntem drepti din punct de vedere juridic. Așa ne vede Dumnezeu în Hristos – din punct de vedere juridic, ca și cum n-am fi păcătuit niciodată. Dar există și un nivel spiritual, la care nu numai că suntem declarați drepti, dar ne și bucurăm de o experiență spirituală care rezultă din faptul că am fost iertați. Această experiență este ceea ce pierzi când ești într-o stare de neiertare.

De ce a dat Domnul Isus acest cuvânt în modelul Său de rugăciune?

A făcut-o ca să ne motiveze. Este un avertisment la care toți trebuie să luăm aminte. Și dacă o persoană care nu este creștină poate fi motivată să ierte, chiar dacă numai limitat, cu cât mai mult ar trebui să fim motivați noi, creștinii, de Duhul Sfânt să iertăm – deplin?

Jucând rolul lui Dumnezeu

„Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecați judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura“.

Matei 7:1-2

Aș putea să vă transfer acum în miezul problemei – o masă în aripa Duke Humphrey a Bibliotecii Bodleian din Oxford. Tocmai studiam lucrările marelui William Perkins (1558-1602), un puritan elizabetan. Am venit în ziua aceea simțindu-mă foarte descurajat și inferior în comparație cu ceilalți studenți de la Universitatea Oxford. Iată-mă aici, venit de pe dealurile Kentucky-ului, un loc nu prea cunoscut pentru calitatea deosebită a centrelor lui academice. *Locul tău nu este aici*, îmi sugera mîntea mea – și în momentul acela, mi-au căzut ochii pe aceste cuvinte ale lui William Perkins: „Nu-l crede pe diavol, chiar dacă spune adevărul“.

Diavolul juca rolul lui Dumnezeu în ziua aceea. Îi place să joace rolul lui Dumnezeu și dorește ca și noi să facem la fel.

Când Domnul Isus a spus: „*Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit*“ (Matei 5:48). El punea bazele unui nivel de perfecțiune mai înalt, la care mulți creștini nici nu s-au gândit să ajungă. Ce vedem în cuvintele Domnului Isus: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați“, este un exemplu de acest nivel de perfecțiune – nu perfecțiunea fără păcat a lui Hristos, ci un nivel de maturitate care să ne permită să avem o intimitate reală cu Dumnezeu și o ungeră mai mare. Matei 5:7 ne spune: „*Ferice de cei miloși, căci ei vor avea parte de milă!*“, pentru că, fiind milos, arăți bunătate. Pavel a spus: „*Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii*“ (Filipeni 4:5).

Așa cum am văzut mai sus, cuvântul *blândețe* din acest pasaj vine de la un cuvânt grecesc care literal înseamnă „a fi bun“. Când ai putea să acuzi pe cineva, dar în loc de aceasta îi arăți milă, înseamnă că ai ales să fii bun.

A judeca este opusul bunătății. A fi bun este consecința unei alegeri. Amintiți-vă că ori de câte ori alegeți să judecați, nu sunteți buni. A judeca pe altcineva este de fapt critică nepotrivită. Aceasta vrea să spună Domnul Isus prin a judeca. Când Domnul Isus spune: „Nu judecați“, El nu ne spune să ignorăm ce este rău. El spune să nu administrăm o critică nepotrivită; adică, o critică nedreaptă sau nejustificată.

Când vorbiți cu sau despre alte persoane, întrebați-vă dacă ceea ce aveți de gând să spuneți va veni în întâmpinarea nevoilor lor:

Necesar – Este necesar să spun aceasta?

Încurajare – Îi va încuraja aceasta? Îi va face să se simtă mai bine?

Zidire – Ceea ce vrei să spui îi va zidi și îi va face mai puternici?

Demnitate – Îi va onora aceasta? Domnul Isus i-a tratat pe ceilalți oameni cu demnitate.

Critica, fie ea incorectă sau nedreaptă, *chiar dacă este adevărată*, nu trebuie să fie exprimată. Faptul că ceea ce vrei să spui este adevărat nu înseamnă neapărat că este drept să spui. Deseori acuzațiile lui Satan sunt adevărate; el este expert în a fi judecător. Ba chiar este numit „*pârâșul fraților noștri*“ (Apocalipsa 12:10). Poți să arăți cu degetul și să rostești cuvinte adevărate, dar poți să fii, în mod inconștient, un instrument al diavolului în timp ce vorbești.

Cuvântul *judecător* vine de la cuvântul grecesc *krino*, care înseamnă „a face o distincție“. A face o distincție între două lucruri este deseori un lucru bun de făcut. A face deosebire este prudent, și este înțelept. Apostolul Pavel a spus: „*Omul duhovnicesc ... poate să judece totul*“ (1 Cor. 2:15). Ni se spune să facem judecăți drepte. Dar Domnul Isus vorbește aici despre a-i judeca pe oameni și a-i critica pe nedrept. Este felul nostru de a juca rolul lui Dumnezeu.

Poate v-ar interesa să știți că am lucrat probabil mai mult la acest capitol decât la oricare alt capitol din orice carte pe care am scris-o vreodată! Ani de zile am citit Luca 6:37 în fiecare zi; el zice: „Nu judecați, și nu veți fi judecați“. Am luat hotărârea, cu mulți ani în urmă, să-l citesc în fiecare zi, și încă mai fac lucrul acesta. În fiecare zi. De ce am ales tocmai acest verset? Pentru că a judeca este probabil cea mai mare slăbiciune a mea.

A judeca pe alții este aproape întotdeauna nerentabil. Când judec pe cineva, poate mă gândesc: *Tot ce vreau să fac este să-l schimb pe omul acesta, să-l îndrept.* Dar aproape întotdeauna are efectul invers. Mai devreme sau mai târziu se va întoarce împotriva ta. Persoana cealaltă se va simți ofensată și situația nu se va rezolva.

Gradul până la care rezistăm ispitei de a judeca va fi gradul până la care noi înșine suntem cruțați din plin de judecată. „Nu judecați, ca să nu fiți judecați“. În Matei, această afirmație este dată ca un avertisment, dar în Luca este dată ca o promisiune:

„Nu judecați, și nu veți fi judecați; nu osândiți, și nu veți fi osândiți; iertați, și vi se va ierta“.

Luca 6:37

A-I CRITICA PE ALȚII

Evitați să criticați în dreapta și-n stânga și nu veți fi criticat. Este dureros să fii judecat, indiferent dacă acuzația este sau nu adevărată. Nu ne place când suntem criticați; este dureros, și rănește. Este greu de spus ce este mai dureros, să primești o acuzație falsă sau să primești o acuzație adevărată. Majoritatea dintre noi nu agreăm nici una din situații.

Gradul până la care rezistăm ispitei de a judeca va fi gradul până la care noi înșine suntem cruțați din plin de judecată.

În acest verset din Luca, Domnul Isus ne învață despre judecată, făcând apel din nou la cointeresarea noastră. Dar nu trebuie să ne surprindă aceasta. Dumnezeu procedează deseori așa. El ne motivează cu ideea a ceea ce putem câpăta dacă urmăm instrucțiunile Sale, și a ceea ce vom câpăta dacă nu le urmăm. Aici se folosește cuvântul grecesc *hina*, care înseamnă „scop“. Este deseori tradus „ca să“, ca în Matei.

Domnul Isus ne-a dat un motiv pragmatic pentru a nu judeca. Dacă nu-ți place să fii judecat, atunci nu-i mai judeca pe alții. Aceasta apelează clar și imediat la cointeresarea noastră.

Nu ne place să fim judecați. Așa cum spunea Somerset Maugham odată: „Când oamenii cer să fie criticați, de fapt ei doresc laudă“. Înainte ca această carte să ajungă în mâinile tale, poți fi sigur că a fost citită mai întâi de prietenii mei apropiați. În timp ce pot aprecia complimentele lor, *trebuie* să primesc și critica lor. Și cuvintele critice, oricât ar fi de necesare, mă rănesc un pic!

Dumnezeu *ar putea* să mă învinuiască oricând. Dar *n-o va face* – decât dacă mă vede amenințând cu degetul pe cineva. Atunci Dumnezeu va spune: „Îmi pare rău pentru asta, R.T., dar trebuie să intervin și să Mă ocup de tine. Ar trebui să știi mai bine“. Dumnezeu Însuși va avea grijă să fiu judecat, dacă i-am judecat pe alții.

Este atât de ușor să critici. Nu trebuie să citești o carte despre cum se dezvoltă un deget arătător. Nu-ți trebuie mai multă educație, un coeficient de inteligență superior sau multă experiență ca să fii bun la așa ceva, și a judeca nu este cu siguranță un semn că ești mai spiritual. S-a spus adesea că prea puțina învățătură este un lucru periculos. Uneori și prea puțina spiritualitate este un lucru periculos, pentru că cineva poate fi suficient de spiritual ca să vadă ce este rău la alții – și să arate cu degetul. Adevăratul test de spiritualitate este să fii capabil să *nu* arăți cu degetul!

Poate zici: „Ei bine, trebuie să spun ceva, altfel n-o să spună nimeni!“ Și ce dacă nu spune nimeni? Persoana pe care o judeci probabil că nici nu vrea să audă, așa că oricum n-o ajutam cu nimic. Când sunt judecați, de obicei oamenii se simt mai prost, dar nu-și schimbă comportamentul. Cuvântul lui Dumnezeu este o poruncă practică. „Oprește-te!“ zice El.

„Dacă vei îndepărta jugul din mijlocul tău, amenințările cu degetul și vorbele de ocară, dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime și întunericul tău va fi ca ziua în amiaza mare!“

Isaia 58:9-10

Gândește-te la atmosfera în care trăiești când nu este critică. Ce plăcut este când trăim toți în armonie! (vezi Psalmul 133:1). Este atât de dulce și atât de plăcut. Acum gândește-te la durerea care apare când te critică cineva. Dacă nu-ți place să fii criticat, nu-i critica pe alții! Multă tristețe ar putea fi evitată dacă oamenii ar învăța să-și înfrâneze limba.

Adevăratul test de spiritualitate este să fii capabil să *nu* arăți cu degetul!

Pavel ne învață: „Vorbirea voastră să fie întotdeauna cu har, dreașă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia“ (Coloseni 4:6). Petru adaugă aceste cuvinte: „Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvântarea“ (1 Petru 3:9). Domnul Isus Însuși a spus: „Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit“ (Matei 12:36). Aceasta îmi este de ajuns ca să mă sperie să fiu atent la ce vorbesc!

Critica nepotrivită creează de obicei o reacție defensivă în cealaltă persoană care duce la ripostă. Dacă eu te judec pentru ceva, tu vei zice imediat: „Da, dar tu? Te-am văzut făcând cutare lucru; te-am auzit spunând cutare lucru!“

„O, nu, nu-i așa!“

„Ba da, așa e!“

Aceste discuții, de cele mai multe ori, nu duc nicăieri. Ele, de asemenea, atrag atenția lui Dumnezeu.

Versiunea Engleză de Astăzi traduce Matei 7:1: „Nu-i judecați pe alții, ca să nu vă judece Dumnezeu“ (accentuarea este adăugată). Este exact ce ne învață Domnul Isus. Dumnezeu este Cel care va face judecată. Judecata ta imediată poate fi foarte bine persoana care ripostează, și aceasta ar putea fi lucrarea lui Dumnezeu.

Conform învățaturii Domnului Isus, această consecință dureroasă este dreaptă și corectă, deoarece dacă ne judecă cineva pentru că noi i-am judecat mai întâi, primim ce merităm. Poate că ei n-au meritat ce le-am dat noi, dar noi merităm ce ne-au dat ei.

Există două nivele de motivație pentru punerea în practică a cuvintelor Domnului Isus. Primul nivel sau nivelul de jos este interesul personal. Domnul Isus apelează la acest nivel prima oară când ne avertizează de judecata lui Dumnezeu pentru cei care judecă. Nu este neapărat un lucru rău să fii motivat de interesul personal; Domnul Isus chiar l-a încurajat.

Dar există și un nivel de sus la care trebuie să ajungem – să evităm întristarea Duhului Sfânt. Când întristăm Duhul ne pierdem prezența de spirit și abilitatea de a judeca limpede. Putem să ne pierdem chiar și stăpânirea de sine.

„Limba este și ea un foc, este o lume de nelegiuiri. Ea este aceea dintre măduarele noastre care întinează tot trupul și aprinde roata vieții, când este aprinsă de focul gheenei“.

Iacov 3:6

Tot iadul se poate dezlănțui dacă nu învățăm să ne controlăm limba.

Deci nivelul de jos al motivației este să eviți problemele inutile. Nivelul de sus este să nu întristezi Duhul Sfânt; păstrează permanent comuniunea cu El, umplerea cu Duhul, umblarea în Duhul.

Gelozia este unul din acele lucruri de pe pământ foarte greu de văzut în tine însuși.

Dacă Îl invitați pe Dumnezeu să Se implice în viața voastră, El o va face. Dar de îndată ce amenințați cu degetul o altă persoană, El va interveni într-un fel care s-ar putea să nu vă placă. El poate foarte bine să înceapă să vă judece *pe voi* – nu pe ei – pentru că i-ați judecat. Dacă mă supăr că o altă persoană reușește să facă ce vrea și scapă de pedeapsă, este pentru că sunt gelos pe situația ei, că i se va arăta milă, când de fapt ar trebui să se aibă în vedere dreptatea.

Gelozia este unul din acele lucruri de pe pământ foarte greu de văzut în tine însuși. Pot s-o văd în tine, dar niciodată în mine! Cu nici un chip nu vrem să admitem o greșală ca aceasta; o vom nega cât putem de mult. Gelozia izvorăște uneori din teama că cineva nu va fi judecat. Toți dorim milă pentru noi și dreptate pentru alții.

NATAN ȘI DAVID

De multe ori vrem să judecăm o altă persoană pentru că suntem implicați emoțional. Și putem deveni implicați emoțional pur și simplu auzind despre ceva care ne stârnește – ceva care face apel la simțul dreptății noastre proprii. Aceasta s-a întâmplat când a venit profetul Natan la împăratul David care, cu doi ani în urmă, comisese păcatele de adulter și crimă. Natan nu s-a dus la David imediat după ce a rămas însărcinată Bat-Șeba, sau la o săptămână după uciderea lui Urie Hetitul. Pentru că nu fusese prins timp de doi ani, David probabil că gândea: *Voi reuși să scap cu aceasta!* Dar apoi, pe neașteptate, din senin, a sosit profetul Natan:

„David, trebuie să-ți spun ceva!”

„Natan, ce bine îmi pare că te văd! Intră, intră!” zice David.

Natan i-a spus lui David o parabolă și apoi a ajuns la punctul culminant:

„A venit un călător la omul acela bogat. Și bogatul nu s-a îndurat să se atingă de oile sau de boii lui, ca să pregătească un prânz călătorului care venise la el; ci a luat oaia săracului și a gătit-o pentru omul care venise la el”.

2 Samuel 12:4

David s-a aprins de mânie împotriva omului bogat și a pronunțat sentința pentru acea mare nedreptate: „*Viu este Domnul*” – este un cuvânt tare, să faci un jurământ – „*omul care a făcut lucrul acesta este vrednic de moarte. Și să dea înapoi patru miei, pentru că a săvârșit fapta aceasta și n-a avut milă*” (2 Samuel 12:4-5).

Și atunci Natan i-a spus lui David: „*Tu ești omul acesta!*” (v. 7).

David nu știa că prin decretul lui pronunțase o sentință asupra lui însuși. Natan a confirmat și el sentința: „*Acum niciodată nu se va depărta sabia din casa ta*” (2 Samuel 12:10).

A JUDECA ESTE PREROGATIVUL LUI DUMNEZEU

Oamenii care judecă pe alții dau din coate ca să intre pe teritoriul exclusiv al lui Dumnezeu. Așa cum am văzut deja, Deuteronom 32:35 („*A Mea este răzbunarea și Eu voi răsplăti*”) este citat de două ori în Noul Testament (Rom. 12:19; Evrei 10:30). Aceasta înseamnă, nu e treaba *ta!*

„Acesta este privilegiul Meu“, zice Dumnezeu. A judeca este prerogativul lui Dumnezeu, nu al altcuiva. Dacă intrăm pe teritoriul Său, Dumnezeu Se uită la noi și zice: „Chiar așa? Cred că glumești“. A intra pe teritoriul Judecătorului etern va atrage atenția Sa – dar nu acea atenție pe care o dorim!

Cuvântul *evlavie* înseamnă „a fi ca Dumnezeu“ și există anumite aspecte ale caracterului lui Dumnezeu pe care El ne poruncește să le imităm. De exemplu, ni se poruncește să trăim în sfințenie: „*Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt*“ (1 Petru 1:16). Ni se poruncește să avem milă de aproapele nostru: „*Fiți dar miloși, cum și Tatăl vostru este milos*“ (Luca 6:36). Dumnezeu dorește să umblăm în nevinovăție. Dorește să umblăm în adevăr și sinceritate. Dar există un aspect al caracterului lui Dumnezeu în al cărui teritoriu *nu ni se permite să călcăm*, și în momentul în care începem să amenințăm cu degetul pe alți oameni, suntem în el – păcătuim. Acest aspect este a fi judecător.

Dacă tu și eu suntem atât de naivi încât să începem să administrăm critici nepotrivite, ar trebui să ne amintim trei lucruri:

- Dumnezeu ascultă.
- El știe adevărul despre noi.
- Este neîndurător de drept.

Așa cum spune Maleahi:

„Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui“.

Maleahi 3:16

Oamenii care judecă pe alții dau din coate ca să intre pe teritoriul exclusiv al lui Dumnezeu.

Să nu uităm niciodată că Dumnezeu cunoaște adevărul despre noi! „*Nici o faptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face*“ (Evrei 4:13). Ți-ar place dacă, în timp ce ameninți cu degetul pe cineva, un înger din cer s-ar arăta și ar spune: „Stai! Iată ce știu eu despre *tine*“, și apoi ar dezvălui păcatele tale ascunse în fața persoanei pe care tu o judecai? Dumnezeu ar putea pur și simplu să facă aceasta. În timp ce tu ești ocupat cu amenințarea cu degetul, Dumnezeu poate să privească în jos din cer împreună cu îngerii și să spună: „Nu-Mi vine să cred că vorbește așa, pentru că Noi știm totul despre *el*!“

David uitase ce a făcut, până a venit Natan la el. Și noi am putea gândi: *Totul este bine; Îl slujesc pe Domnul*. Putem uita păcatele de care am fost iertați. Dar Dumnezeu este totuși bun. Faptul că ne folosește în împărăția Sa nu înseamnă că suntem perfecți.

Iată două versete practice la care bine am face dacă am lua aminte:

„Nu lua nici tu seama la toate vorbele care se spun, ca nu cumva s-auzi pe sluga ta vorbindu-te de rău!“

Eclesiastul 7:21

„Nu blestema pe împărat, nici chiar în gând, și nu blestema pe cel bogat în odaia în care te culci; căci s-ar putea întâmpla ca pasărea cerului să-ți ducă vorba și un sol înaripat să-ți dea pe față vorbele“.

Eclesiastul 10:20

Dumnezeu are un fel de a ne da pe față tocmai când începem să ne gândim: *Cu nici un chip lucrul acesta nu mi se poate întâmpla mie*. Domnul promite că se va face o judecată dreaptă. Toate

judcățiile lui Dumnezeu sunt neîndurător de drepte. La scaunul de judecată al lui Hristos, înaintea căruia toți vom sta într-o zi, o dată în istoria omenirii judecata va fi dreaptă.

Aproape în fiecare zi auzim de tribunale care au eliberat pe cineva și ne întrebăm: „Unde este dreptatea?” Dar justiția lui Dumnezeu este întotdeauna corectă. Întrebarea este: Va avea loc aici în această viață sau în viața de dincolo? Părintele vechii biserici grecești, Chrysostom, a spus că este în viața de dincolo.

Pavel a spus:

„Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup“.

2 Corinteni 5:10

„Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos“.

Romani 14:10

Domnul promite că se va face o judecată dreaptă.

Pe de altă parte, Dumnezeu Se ocupă de oameni și în viața prezentă, mai ales dacă sunt mântuiți. În 1 Corinteni 11:30, Pavel spune: „*Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțini dorm*“. Dumnezeu nu așteaptă judecata finală ca să înceapă să-și disciplineze copiii.

Poate ai zis: „Am scăpat de asta!“ Poate că Dumnezeu a închis ochii la lucrul acela. Este posibil, deoarece nu ne-a făcut întotdeauna după păcatele noastre, nici nu ne-a răsplătit după fărădelegile noastre (Ps. 103:10). Pe de altă parte, se poate ca Dumnezeu să fie atât de supărat încât a hotărât să aștepte. De obicei, cu cât este mai supărat, cu atât așteaptă mai mult.

Dumnezeu nu ne judecă pentru că Îi place să-i pedepsească pe oameni. Dumnezeu este bun, și Dumnezeu este de partea victimei. Dumnezeu binecuvântează pe cei năpăstuiți, mai ales pe cei care umblă într-o atitudine de smerenie.

Când avem dreptul să judecăm

„De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău? Sau, cum poți zice fratelui tău: «Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău» și, când colo, tu ai o bârnă într-al tău? ...

Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău“.

Matei 7:3-5

După cuvântul tare întâlnit în Matei 7:1: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați“, ar fi ușor de concluzionat că nu va fi *niciodată* o situație în care să trebuiască să facem o judecată cu privire la o altă persoană. Dar nu este așa. Când Domnul Isus spune: „scoate întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău“, El nu neagă faptul că vor fi momente în care va trebui să ajutăm la scoaterea „paielor“ din ochii fraților noștri.

Uneori este drept categoric să-i avertizăm pe alții cu privire la comportarea cuiva. De exemplu, apostolul Ioan, care are atât de mult de spus despre dragostea unora față de alții, a avertizat cu privire la o persoană care cauza necazuri în biserică (vezi 3 Ioan 9-10). Pavel relatează că Dima l-a părăsit „din dragoste pentru lumea de acum“ și a spus că Alexandru, căldărarul, i-a făcut „mult rău“ (2 Timotei 4:10, 14). Dar referindu-se la toți cei care l-au părăsit, Pavel ne sfătuiește: „*Să nu li se țină în socoteală lucrul acesta!*“ (v. 16).

CÂND AVEM DREPTUL SĂ CORECTĂM COMPORTAMENTUL

Este o nedreptate când anumiți oameni, care au făcut și încă mai pot face mult rău altora, sunt în libertate. De aceea o persoană care a fost violată, trebuie să depună mărturie în justiție; de aceea trebuie să ne ocupăm de o persoană care amenință unitatea bisericii. Dar există niște principii de bază care trebuie urmărite în acest tip de judecată și care permit să se facă dreptate fără violarea spiritului celor șapte principii ale iertării depline.

SĂ PRIVIM MAI ÎNTÂI LA GREȘELILE NOASTRE

Domnul Isus a introdus acest subiect al situațiilor când avem dreptul să judecăm cu o întrebare: „De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău?“ (Matei 7:3). Cum Domnul Isus Se adresează bisericii, n-ar trebui să ne surprindă că atâtea certuri ale noastre vin din interiorul familiei lui Dumnezeu. El Se referă la ochiul „fratelui“ – înțelegând al fratelui spiritual, nu al celui natural. Acest verset ne arată deschis că avem tendința să ne supărăm din cauza unor lucruri mici („paiul“) din viața altuia și în același timp trecem atât de ușor peste lucrurile mari („bârna“) din viața noastră. Această lipsă de obiectivitate ne face nefolositori. Când ne pierdem obiectivitatea, ne facem incapabili de a da sentința asupra altei persoane.

Deci, căutarea greșelilor nu mai funcționează. Întrebarea retorică a Domnului Isus ne forțează să privim drept în față tendința noastră de a ne amesteca în treburile altora. Greșeala pe care o vedem la altul este ceea ce Domnul Isus numește un „pai“ – un lucru mic care ne deranjează. Dar în tot acest timp trecem cu vederea peste problemele noastre foarte serioase. Cauza căutării greșelilor sau a amestecului în treburile altora este bârna din ochiul nostru pe care n-o putem vedea. „Bârnă“ este cuvântul Domnului Isus pentru tot ce nu este în regulă la noi; este păcatul din noi, dovada naturii noastre decăzute. Este ceea ce ne face să fim mai dornici să amenințăm cu degetul decât să iertăm.

Când ne pierdem obiectivitatea, ne facem incapabili de a da sentința asupra altei persoane.

Bârnela din ochii noștri fac să avem vederea slabă; ele măresc paiele din ochii altora și în același timp ne fac orbi la greșelile noastre. Bârnela din ochii noștri concentrează atenția asupra slăbiciunilor altora astfel încât ele apar mult mai grave decât sunt în realitate; de fapt, slăbiciunile noastre sunt cele care lucrează, măbind (greșelile lor) și în același timp orbindu-ne (față de greșelile noastre).

Domnul Isus dorește să vedem că avem o problemă serioasă dacă suntem critici și amenințăm cu degetul. Actul căutării greșelilor este mai rău decât greșeala care credem noi că o vedem la altul. Înainte ca Domnul Isus să ne dea instrucțiuni cu privire la corectarea altora, El stabilește criteriul după care putem fi calificați ca judecători: Trebuie să privim obiectiv la noi înșine.

Se pune deci întrebarea: Este căutarea greșelilor bârna din ochiul nostru, sau este bârna un alt păcat din viața noastră? De obicei sunt amândouă.

Domnul Isus dezvoltă aceasta când întreabă: „Cum poți zice fratelui tău: «Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău» și, când colo, tu ai o bârnă într-al tău?...“ (Matei 7:4). El presupune că suntem oameni raționali, sensibili, care putem vedea imediat incompatibilitatea amestecului în treburile altora. Presupunerea este aceasta: Dacă nu avem nici o bârnă în ochii noștri, nu este deloc exagerat pentru noi să ajutăm pe alții. Dar dacă avem o bârnă și încă ne mai amestecăm în treburile altora, greșeala noastră este cu mult mai mare decât a lor. Amestecul în treburile altora nu este niciodată dorit și aproape niciodată binevenit.

Bârnela din ochii noștri fac să avem vederea slabă;
ele măresc paiele din ochii altora
și în același timp ne fac orbi la greșelile noastre.

CUM SĂ NE COMPORTĂM CÂND CINEVA NE CRITICĂ

Ce ar fi dacă cineva s-ar amesteca în viața ta? Cum ai răspunde? Multora dintre noi le este greu să răspundă într-un fel care să-I placă lui Dumnezeu. **Mai întâi**, El ne cheamă să păstrăm un duh blând. Nu uitați niciodată: „*Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră ațâță mânia*“ (Prov. 15:1).

În al doilea rând, urmează să fim de acord cu ei. De obicei există un sâmbure de adevăr în ceea ce ne spune sau spune despre noi un critic. Chiar dacă nu poți găsi o cale de a cădea de acord cu el, poți să spui întotdeauna: „Înțeleg ce vrei să spui“.

În al treilea rând, trebuie să le mulțumim. Aceasta nu doar că va dezamorsa iritarea lor, dar în același timp îi va face să salveze reputația pe care aveau de gând s-o strice. În plus, vom evita să ne facem un vrăjmaș în mod inutil.

Ceea ce nu trebuie să facem niciodată când suntem confrunțați este să ne apărăm sau să încercăm să-i impresionăm, demonstrând cât de buni sau drepti suntem. Nu trebuie niciodată să căutăm să-i pedepsim sau să ne răzbunăm sau să-i punem într-o lumină proastă. Rugați-i să se roage pentru voi! Dar n-o faceți într-o manieră combativă, sau sarcastică. Mărturișiți sincer: „Am nevoie de tot ajutorul pe care mi-l puteți da“. Principiile iertării depline trebuie să ne ajute să ne facem prieteni, nu să-i pierdem.

Domnul Isus nu ne va permite să jucăm rolul lui Dumnezeu. El este Judecătorul suprem, și noi trebuie să fim foarte atenți să nu trecem în teritoriul Său. Tipul de judecată pe care Domnul Isus îl interzice este *critica nedreaptă*. Domnul Isus ne numește fățarnici dacă ne angajăm în acest fel de a judeca: „*Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău*“ (Matei 7:5).

MOMENTELE CÂND NI SE PERMITE SĂ JUDECĂM

În concluzie, ne spune Domnul Isus că putem totuși să-i judecăm pe alții? Da, uneori putem. Am văzut că bârna din ochiul nostru ne face incapabili să-i judecăm pe alții, deoarece ne face orbi la greșelile noastre și mărește defectele celorlalți. Pe de altă parte, dacă suntem în stare să înlăturăm bârna din ochiul nostru, avem evident libertatea să înlăturăm paiul din ochiul altuia.

Trebuie să fim atenți aici. Unii oameni, fără nici o obiectivitate față de ei înșiși, vor pretinde că sunt calificați să judece pe baza faptului că nu au nici o bârnă în ochiul lor! Am întâlnit într-adevăr oameni care pot să te privească drept în față și să susțină că au dreptul să judece, pentru că au scăpat de bârna lor cu ani în urmă! Și dacă îi întrebi, vei fi *tu* acuzat că-i judeci!

Oare trebuie să credem că Domnul Isus îi încurajează pe unii dintre noi să-i judece pe alții în baza faptului că ei nu mai au o bârnă în ochiul lor? Dacă este așa, atunci putem să ne întoarcem la amenințarea cu degetul! Aceasta este poate cea mai delicată întrebare din această carte. Toți ne confruntăm zilnic cu situații nedrepte. Cât timp trebuie să tolerăm răul care se face? Oamenii să profite de alții în mod nedrept. Și s-ar putea să apară înăuntrul nostru sentimentul că cineva trebuie să deschidă gura împotriva acestor nedreptăți. Dar pentru că ni s-a spus să iertăm și nu să judecăm, am putea gândi că nu lucrul acesta trebuie făcut. Domnul Isus a mers însă atât de departe încât a spus: „*Dar Eu vă spun: «Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt»*“ (Matei 5:39).

**Principiile iertării depline trebuie să ne ajute
să ne facem prieteni, nu să-i pierdem.**

DECI SIGUR NU PUTEM SĂ-I JUDECĂM PE ALȚII NICIODATĂ?

Conform Matei 7:5, putem să-i judecăm pe alții dacă nu avem nici o bârnă în ochiul nostru. Dar cine ar îndrăzni să spună că nu are nici o bârnă? Eu, mai mult ca sigur, nu sunt atât de îndrăzneț. Ieremia 17:9 descrie foarte bine situația mea: „*Inima este nespun de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?*“

Când Pavel spune în Romani 7:18 că nimic bun nu locuiește în el, trebuie să recunosc că nici în mine. Când el spune în 1 Timotei 1:15: „*O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice: «Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu»*“, sunt înclinat să spun: „Aceasta poate că a fost adevărat atunci, dar acum, cu siguranță, eu sunt cel dintâi“.

Dacă trebuie să știu că nu există nici o bârnă în ochiul meu înainte să pot oferi orice fel de corecție sau avertisment unui om rău, atunci trebuie să spun aici și acum că nu poate fi vorba de mine! Eu nu mă voi număra niciodată printre cei calificați să-i judece pe alții.

Matei 7:5 spune, cu siguranță, cel puțin unul din aceste trei lucruri:

- Nimeni nu va scăpa vreodată de bârnă; deci, nimeni nu va putea vreodată să-i judece pe alții.
- Putem scăpa de bârnă și atunci – și numai atunci – putem să-i judecăm pe alții.
- Cea mai bună situație are loc când cineva se concentrează asupra *propriei* bârne și apoi, retrăgându-se pe planul al doilea, oferă altuia corectarea în cel mai binevenit mod.

Ce urmărește Domnul nostru prin aceste cuvinte? El dorește să ne ajute în situațiile dificile cu care ne confruntăm în viață și să aducă un echilibru între un duh evlavios, iertător și o atitudine de judecată. Este posibil să aplicăm principiul iertării depline într-o asemenea măsură încât să-i lăsăm pe toți violatorii, seducătorii de minori și criminalii în libertate, permițându-le să umble pe străzi și să facă și mai mult rău. Poți să îngădui „creștinilor carnali“ să preia conducerea unei biserici și s-o

distrugă, dacă principiul iertării depline nu este practicat cu echilibru și cu bun simț. (Da, creștinii carnali există! Vezi 1 Corinteni 3:1).

Domnul Isus dorește să fim cinstiți cu El și cu noi înșine. Admite că nu ești calificat să fii judecător atâta timp cât există o bârnă în ochiul tău. (Și realizează că toți avem bârne în ochi într-un moment sau altul).

Domnul Isus dorește de asemenea să promoveze smerenia. Ar fi o înaltă aroganță să pretindem că am scăpat complet de bârna noastră – aroganță echivalentă cu pretenția că suntem fără păcat. Dar Ioan a spus: „*Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi*“ (1 Ioan 1:8).

Domnul Isus dorește să înaintăm, dincolo de ofensă, la un stil de viață bazat pe iertare. Domnul Isus dorește de asemenea să oferim ajutorul nostru altora. Dar El nu spune niciodată că nu trebuie să vedem ceea ce este foarte clar acolo. Matei 7:6, versetul imediat următor din Predica de pe munte, ne spune că trebuie să facem deosebire: „*Să nu dați câinilor lucrurile sfinte și să nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și să se întoarcă să vă rupă*“. Într-un alt loc din Evanghelia după Matei, Domnul Isus spune:

„Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș“.

Matei 18: 15-17

Poate că cel mai relevant verset din Noul Testament a fost scris de apostolul Pavel: „*Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu*“ (Galateni 6:1).

În Predica de pe munte Domnul nostru promovează onestitatea și smerenia, dar El ne arată de asemenea ce să facem în anumite situații în care lucrurile merg rău – situații în care cineva simte nevoia să deschidă gura împotriva păcatului sau nedreptății, și ar fi o lipsă de responsabilitate dacă nu ar face așa. Există o modalitate de a ajuta cu adevărat, dar cu delicatețe, la înlăturarea paiului din ochiul fratelui sau surorii noastre, *fără să ne amestecăm în treburile lor*.

Domnul Isus dorește să înaintăm dincolo de ofensă, la un stil de viață bazat pe iertare.

O privire mai atentă la cuvintele Domnului Isus ne arată ordinea în care trebuie să ne plasăm prioritățile: „*Scoate întâi bârna din ochiul tău*“. Ce ni se cere să facem *mai întâi* este să admitem că avem o bârnă și să ne pocăim. Dacă tu și eu dorim să ajutăm pe cineva în nevoie, sau să deschidem gura împotriva unei nedreptăți, prima noastră prioritate trebuie să fie să punem lucrurile la punct în inimile noastre. Aceasta nu înseamnă să eliminăm un defect așa cum un dentist scoate un dinte stricat (măcar de-ar fi așa de simplu!); înseamnă să recunoaștem cu smerenie și sobrietate slăbiciunile noastre. Acesta este primul pas către obiectivitatea personală.

Domnul Isus pune înaintea noastră, după cât se pare, un paradox. Cum o să scoatem noi bârna? Noi nu putem. Este acesta un fel ironic de a vorbi al Domnului Isus că noi nu vom putea niciodată să ajutăm pe cineva care a făcut o greșală? Nu. Ne învață Domnul Isus perfecționismul fără păcat la care nu poate ajunge de fapt nimeni? Nu.

Dacă tu și eu dorim să ajutăm pe cineva în nevoie,
sau să deschidem gura împotriva unei nedreptăți,
prima noastră prioritate trebuie să fie
să punem lucrurile la punct în inimile noastre.

Nimeni nu poate să înlătore bârna din ochiul lui sau ei în mod absolut. Dacă am putea, am fi fără păcat și n-am avea nevoie de mântuire! Dacă Domnul Isus ar spune că înlăturarea bârnei este posibilă, ar face să înflorească mai mult decât oricând dreptatea proprie. Oamenii de pretutindeni ar pretinde că sunt calificați să amenințe cu degetul.

ÎNLĂTURAREA BÂRNEI NOASTRE ÎN MOD LIMITAT

Este, totuși, posibil să înlături bârna în mod limitat. Galateni 6:1 ne spune: „*Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu*”.

Să zicem că am aflat că un frate din biserica mea a căzut în păcatul adulterului. El nu numai că a poftit (ceea ce ar fi adulter în inimă, conform Matei 5:28), dar s-a și culcat fizic cu o femeie care nu era soția lui. Simt că cineva trebuie să vorbească cu el despre această situație. Sunt eu calificat? În sens absolut, nu, pentru că și eu sunt păcătos. De fapt, fără harul lui Dumnezeu, aș fi putut foarte bine să fiu în situația lui. Dar pentru că eu *nu* mă găsesc într-o relație adulteră, am înlăturat bârna din ochiul meu în acest domeniu particular. Și motivul pentru care sunt calificat să ajut este că nu încerc să-i reproșez ceva. Îi voi spune că și eu sunt păcătos. Poate că nu-l voi întoarce în mod necesar, dar sper că nu se va simți ofensat de venirea mea la el și nu mă va privi ca pe unul care se amestecă în treburile lui. Va înțelege că sunt îngrijorat pentru viața lui și pentru starea lui spirituală, ca să nu mai vorbim de onoarea Numelui lui Dumnezeu.

Cu câțiva ani în urmă, doi bătrâni au avut sarcina de a sta de vorbă cu un om din biserica lor care era într-o relație adulteră. În drum spre casa omului, unul din bătrâni a spus celui alt: „Crezi că și tu ai fi putut să cazi în păcatul acesta?” Răspunsul a fost: „Nu”. Atunci bătrânul care a pus întrebarea a zis: „Nu ești calificat să te apropii de omul acesta” – și vizita a fost anulată. Calificarea esențială pentru o confruntare spirituală este atitudinea cerută de Pavel în Galateni 6:1, una de smerenie și cercetare de sine.

Iată o regulă importantă de urmat: Cel care este foarte aspru cu el însuși va fi probabil foarte blând cu alții. Cei care sunt foarte conștienți de slăbiciunile lor sunt foarte probabil cei mai în stare să-i ajute pe alții. Cel care nu face morală, ci mai degrabă încurajează pe alții să devină tot mai asemenea Domnului Hristos, este cel mai calificat să se angajeze în lucrarea de reconciliere și reabilitare. Persoana care dorește să ajute fără să judece este conștientă de slăbiciunile ei. Această persoană are mai multe șanse să reușească acolo unde alții n-au reușit și să fie binevenit acolo unde cel care se amestecă în treburile altora a fost respins.

O persoană calificată va evita să se implice emoțional în situația respectivă; ea nu urmărește nici un interes personal. Ea nu este tulburată de amărăciune sau de gânduri de răzbunare. Respectul lui personal nu este legat de situația respectivă.

**Cel care este foarte aspru cu el însuși
va fi probabil foarte blând cu alții.**

Când Domnul Isus ne cere să înlăturăm bârna din ochiul nostru, El ne spune că ar trebui să ne descalificăm pe noi înșine când ne supărăm pe cineva care are un pai. Suntem calificați să-i ajutăm

pe alții numai în măsura în care îi iubim cu adevărat și ne pasă de ei. Nu-i putem ajuta dacă ei ne supără sau ne agasează.

De aceea persoanele care nu sunt personal legate de o situație sunt adesea cele mai în măsură să ajute. Astfel de persoane vor fi detașate din punct de vedere sentimental – ca cei pregătiți să ofere ajutor profesional, care au înțelegere pentru oamenii implicați fără să permită nici un prejudiciu sau implicare emoțională. Avocații trebuie să simpatizeze cu clienții lor, dar nu să se implice personal în așa măsură încât să-și piardă somnul. Păstorii bisericilor și doctorii trebuie să fie înțelegători față de cei care îi cheamă în ajutor, dar ei nu trebuie să fie niciodată așa de atinși încât să nu mai poată judeca rațional ce trebuie făcut.

A fi detașat sentimental înseamnă că îți pasă de persoana pe care vrei s-o ajuți, dar nu ești obsedat de acea persoană. O persoană care are o serioasă slăbiciune sexuală, de exemplu, aproape sigur nu va fi în stare să ajute persoana care vine la el cu aceeași problemă. Dimpotrivă, el ar putea să înrăutățească situația.

Orice sfătuitor adevărat trebuie să fie înțelegător și detașat. Uneori consilierea maritală este singura cale de a ajuta o căsnicie falimentară, pentru că soțul și soția pot să nu fie nici înțelegători unul față de celălalt, nici detașați; ei sunt amândoi probabil până peste urechi în bagaj emoțional. Imparțialitatea unui consilier din afară poate să ajute o căsnicie în dificultate.

Persoana calificată să înlătore paiul este deci imparțială. Ea nu va face morală, sperând să-l facă pe om să se simtă vinovat, nici nu va fi guvernată de vreun interes personal. Singurul ei considerent va fi onoarea Numelui lui Dumnezeu.

Domnul Isus nu ne spune niciodată cum se înlătură bârna din ochiul nostru, probabil pentru că aceasta nu este posibil în sens absolut. Dar dacă acordăm suficientă atenție bânelor noastre, nu vom putea să amenințăm cu degetul pe alții sau să ne amestecăm în situații care nu ne privesc. Trebuie să avem grijă în continuare să nu încălcăm cuvintele Domnului Isus cu care am deschis această discuție:

„Nu judecați, ca să nu fiți judecați“ (Matei 7:1).

CÂND NU PUTEM SĂ-I AJUTĂM PE ALȚII

În concluzie, Domnul Isus ne-a dat câteva principii obiective pe care să le urmăm, pentru a determina când este bine și când nu este bine să-i judecăm pe alții.

Trebuie să te dai la o parte când:

1. Ești supărat pentru că ceva sau cineva ți-a luat capra. Cu alte cuvinte, când ești tulburat, stai deoparte.
2. Ești implicat personal sau emoțional. Chiar dacă s-a comis o nedreptate, trebuie să stai deoparte – doar dacă nu cumva ți s-a cerut în mod expres să depui mărturie sau să-ți spui părerea.
3. Vrei să pedepsești sau să te răzbuni.
4. Există invidie sau gelozie în inima ta.
5. Este în joc respectul tău personal.

CÂND PUTEM SĂ-I AJUTĂM PE ALȚII

Poți să ajuți când:

1. Întâmpini o nevoie. (Pentru a vă împrăști memoria asupra acestui lucru, voi repeta aici ce am spus în capitolul 4).
Necesar – Este necesar să spun aceasta?
Încurajare – Îi va încuraja aceasta? Îi va face să se simtă mai bine?
Zidire – Ceea ce vrei să spui îi va zidi și îi va face mai puternici?

Demnitate – Îi va onora aceasta? Domnul Isus i-a tratat pe ceilalți oameni cu demnitate.

2. Ar fi o lipsă de responsabilitate pentru tine dacă n-ai vorbi. Este potrivit să te implici, dacă ești într-o poziție strategică bună care-ți permite să ajuți.
3. Ai fost rugat să intervii de către o persoană responsabilă care nu ține în socoteală greșelile.
4. Ești complet imparțial și nu ești tulburat sau supărat.
5. Nimic nu contează mai mult pentru tine decât onoarea lui Dumnezeu. Fii atent! Mulți folosesc aceasta ca o justificare a amestecului lor în treburile altora. Într-o zi vei afla dacă a fost într-adevăr onoarea lui Dumnezeu ceea ce te-a interesat – sau a fost doar onoarea ta!

CAPITOLUL 6

Arta de a ierta și a uita

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“.

1 Ioan 1:9

1 Corinteni 13, marele capitol al dragostei, din Biblie, arată într-un mod desăvârșit cauza și efectul iertării depline. Punctul culminant al acestui pasaj minunat este expresia din versetul 5: Dragostea „nu se gândește la rău“. Cuvântul grecesc care este tradus cu „nu se gândește“ este *logizomai*, care înseamnă „nu ține în socoteală“ sau „nu impută“. Acest cuvânt este important pentru doctrina îndreptăririi prin credință a lui Pavel. Pentru cel care crede, credința lui „îi este «socotită» ca neprihănire“ (Romani 4:5).

Este același cuvânt folosit și în 1 Corinteni 13:5. În Romani 4:8 apare de asemenea același cuvânt: „Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul“. Deci, a nu ține în socoteală, a nu imputa sau a nu ține în seamă greșelile celui iubit înseamnă să faci pentru omul acela ceea ce Dumnezeu face pentru noi, și anume, să alegi să nu-i recunoști păcatul. Înaintea lui Dumnezeu păcatul nostru nu mai există. Când iertăm deplin pe cineva, noi de asemenea refuzăm să-i mai ținem în socoteală greșelile.

PERICOLUL DE A ȚINE ÎN SEAMĂ GREȘELILE

Trebuie să vă fie clar că răul s-a făcut, că răul s-a întâmplat. Iertarea deplină vede bineînțeles răul, dar alege să-l șteargă. Înainte ca ranciuna să se cuibărească în inimă, ofensa trebuie uitată în mod voit. Nu trebuie să dăm resentimentului oportunitatea de a se instala. Dragostea descrisă în 1 Corinteni 13 poate veni doar dacă urmărim un stil de viață bazat pe iertarea deplină.

**Când iertăm deplin pe cineva,
noi de asemenea refuzăm să-i mai ținem în socoteală greșelile.**

Satan știe ce știm noi. El pânzăște zi și noapte, așteptând să exploateze orice slăbiciune pe care o poate găsi la noi. Singura și cea mai mare slăbiciune care lui îi place s-o vadă la noi este incapacitatea noastră de a ierta. Era vorba despre iertare când Pavel a spus că el nu este în neștiință despre planurile lui Satan (vezi 2 Corinteni 2:11). Satan poate profita de noi prin amărăciunea noastră – refuzul nostru de a da uitării un anumit lucru și insistența noastră de a zăbovi asupra lui, de a-l analiza stăruitor. Este extrem de important să ne curățim inimile de amărăciune, ca nu cumva să înmânăm diavolului o invitație pe o tavă de argint de a intra în viețile noastre.

De ce ținem în socoteală, chiar și mintal, când alții ne fac rău? Ca să le folosim mai târziu. „Am să țin minte aceasta“, zicem noi – și ne ținem de cuvânt. Și de obicei aceasta se vede mai degrabă mai curând decât mai târziu. Deși cunoaștem poate cu mintea noastră cuvintele Domnului: „Răzbușnarea este a Mea“ (Romani 12:19), de fapt noi zicem în inima noastră: „Dumnezeu nu face ce a spus“. Așa că Îl ajutăm pe Dumnezeu, pedepsind pe acea persoană care ne-a rănit – indiferent că e soția, sau soțul, sau o rudă, sau conducătorul bisericii, sau un vechi profesor de școală, sau un șef insensibil.

SĂ NU MAI ȚINEM MINTE GREȘELILE

Dragostea este o alternativă. Este un act al voinței. Ținerea în seamă a greșelilor este de asemenea un act al voinței – alternativa de a *nu* iubi – și aceasta este alternativa mai naturală, mai ușoară pentru noi, pe care o alegem.

O altă cheie pentru a nu mai ține în seamă greșelile și a ajunge la iertarea deplină constă în stăpânirea limbii. Cuvintele pe care le spunem pot cauza catastrofa la care se referă Iacov:

„Tot așa și limba este un mic mădular și se fălește cu lucruri mari. Iată, un foc mic ce pădure mare aprinde! Limba este și ea un foc, este o lume de nelegiuiri. Ea este aceea dintre mădularile noastre care întinează tot trupul și aprinde roata vieții, când este aprinsă de focul gheenei“.

Iacov 3:5-6

Ironia este că, în loc „să scoată ceva din piept“, cuvintele noastre pot să aprindă un foc necontrolat și acesta arde ceea ce a mai rămas în noi. În loc ca acest foc să se stingă, el se dublează, se intensifică și ajunge de o mie de ori mai mare în final. Este o victorie a lui Satan, care conduce în ultimă instanță la ținerea în seamă a greșelilor.

Cum poate lupta cineva împotriva limbii lui? Două lucruri, cred, că pot ajuta:

- Când cineva greșește, nu descoperi aceasta *persoanei respective*.
- Când cineva greșește, nu descoperi aceasta *altor persoane*.

Dacă aceste lucruri ar constitui un stil de viață mai popular, numărul greșelilor înregistrate ar scădea. Prin refuzul de a aduce mereu ofensa în discuție, înregistrarea acelei ofense ar dispărea cu timpul.

Acest principiu se aplică și în cazul conversațiilor imaginare – acele dialoguri interioare cu tine însuși în care nu poți să-ți scoți din minte „ce ți-au făcut“. Îți poți închipui ce le-ai spune sau ce le-ai face, sau ce ai putea spune altora despre ei. Această conversație poate continua – și pot să treacă ore și zile în care nici nu rezolvi nimic, nici nu te simți mai bine!

Într-o seară pe la ora unsprezece, pe când mergeam la culcare, m-am trezit că am o conversație în mintea mea despre cineva. Îmi imaginam că am oportunitatea să mărturisesc un secret despre acea persoană. Vizualizam scenariul în cele mai mici detalii. Mă puneam pe mine într-o lumină bună, iar pe celălalt într-o lumină proastă. Dar Duhul Sfânt a intervenit în mod miraculos. L-am auzit spunându-mi: „Poți obține o victorie chiar acum, dacă refuzi să te gândești la restabilirea renumelui tău“. Deși conversația exista numai în mintea mea, am realizat că aveam oportunitatea să câștig o victorie – în duhul meu! Era un moment crucial, pentru că era ca și cum *ar fi fost* real – și am refuzat să spun ceva despre persoana respectivă. Obținusem victoria. Pacea a pătruns în inima mea, și am știut atunci și acolo că nu trebuie niciodată să mai intru în acele conversații imaginare – decât dacă refuz să mă răzbușn.

Pentru cei care găsesc că aceste conversații sunt terapeutice, aș vrea doar să le reamintesc să aibă gânduri pozitive și sănătoase; nu țineți în seamă greșelile în *gândurile* voastre, și va fi mai puțin probabil să expuneți acele lucruri prin *cuvintele* voastre.

Când sunt tentat să spun ceva negativ și refuz să vorbesc, simt adesea ușurarea Duhului Sfânt în inima mea. Este ca și cum Dumnezeu mi-ar spune: „Bravo!“ Este un sentiment foarte plăcut! În definitiv, Domnul Isus este mișcat de slăbiciunile noastre (Evrei 4:15), dar în același timp El ne lasă să simțim bucuria Lui atunci când le învingem! El ne răsplătește cu o pace incredibilă și cu mărturia Duhului în inimile noastre.

Nu țineți în seamă greșelile în *gândurile* voastre,
și va fi mai puțin probabil să expuneți acele lucruri
prin *cuvintele* voastre.

REFUZUL DE A ȚINE SEAMA DE DREPTURILE NOASTRE

A nu ține seama de greșeli este în același timp un refuz de a ține seama de lucrurile bune pe care le-am făcut. Este la fel de dezonorant pentru harul lui Dumnezeu să ții seama de drepturile tale cum este să ții seama de greșelile altora. De ce? Pentru că este o formă de a te înălța pe tine însuși. Tu spui implicit: „Ți-am spus doar!“, ca să pui pe cineva într-o lumină proastă. Trebuie maturitate spirituală ca să te înfrânezi de la a spune: „Ți-am spus doar!“

Mulți oameni nu numai că țin în seamă greșelile, dar au de asemenea o listă și mai lungă cu momentele când ei au avut dreptate! Toți vrem ca ceilalți oameni să știe că noi am avut dreptate. Vrem ca ei să știe că noi am spus aceasta de la început. Este uluitor pentru mine sfatul care vine după săvârșirea faptelor: „Am știut de la început că așa o să fie“. „Vezi c-am avut dreptate?“ „Trebuia să mă ascuți pe mine“. „Ți-am spus doar!“

Dragostea nu rupe doar lista cu greșeli, ci și lista cu drepturi. Cei care iartă cu adevărat distrug lista pe care ar fi putut-o folosi ca să se răzbune. Dacă nu există o listă cu drepturi bine fixată în mintea ta, nu te vei putea referi la ea mai târziu ca să dovedești că ai avut dreptate. Uită ce au făcut ei rău și uită ce ai făcut tu bine. Pavel a spus: „Nici eu însumi nu mă mai judec pe mine“ (1 Corinteni 4:3). Am ajuns la concluzia că foarte puțini oameni merită într-adevăr răzbunarea la care cred ei că au dreptul. Pot să spun doar atât: dacă ei merită cu adevărat răzbunarea, atunci acea răzbunare va veni cu siguranță, pentru că Dumnezeu este drept.

Cei care iartă cu adevărat distrug lista
pe care ar fi putut-o folosi ca să se răzbune.

EXPERIENȚA LUI JIM BAKKER

Am urmărit recent la televizor o ediție extraordinară a lui *Larry King Live* pe CNN. Înaintea ochilor a milioane de oameni, Jim Bakker și Tammy Faye Messner (fostă Tammy Faye Bakker) au apărut împreună la televizor pentru prima dată în cincisprezece ani. Jim Bakker, care vestea Evanghelia la televizor, fusese condamnat la patruzeci și cinci de ani de închisoare pentru ceva, care până la urmă s-a dovedit că nu făcuse. A fost inițial găsit vinovat pentru inducerea în eroare a telespectatorilor lui, pe care i-a îndemnat să trimită bani pentru a cumpăra case care nu existau. A stat mulți ani în închisoare până să fie reabilitat. Și, între timp, soția sa, Tammy Faye, a divorțat de el și s-a căsătorit cu prietenul lui cel mai bun, Roe Messner.

În cele din urmă s-a dovedit că Jim era nevinovat și a fost eliberat din închisoare. Cinci ani mai târziu, Jim s-a căsătorit cu actuala lui soție, Lori. Larry King i-a invitat pe cei *patru* să participe la programul lui televizat. Ce emisiune interesantă promitea să fie!

Fiecare avea o poveste de spus – despre răni foarte adânci și despre iertarea deplină. Atât Jim cât și Tammy, înainte ca Jim să fie închis, s-au simțit trădați de pastorul american care fusese aproape în întregime responsabil de condamnarea lui Jim la închisoare. Amândoi trebuia să-l ierte pe acel pastor. Tammy trebuia să-l ierte pe Jim pentru întâlnirea lui adulteră cu o tânără femeie – episod care a condus la căderea lui. Jim trebuia să-i ierte nu numai pe martorii nedrești și pe judecătorul părtinitor care l-a condamnat pe nedrept, ci și pe soția lui care se căsătorise cu cel mai bun prieten al lui în timp ce el era în închisoare. Ca să nu mai vorbim de rănilor pe care le-au suferit ceilalți doi participanți – Roe și Lori.

Larry King l-a întrebat pe Jim: „Ce a însemnat aceasta?”

Jim a răspuns: „Eram într-o situație incredibilă. Urma să stau în închisoare patruzeci și cinci de ani. La vârsta mea, n-aș fi reușit să ies din închisoare înainte să mor. Așa că nu o învinuiesc pe Tammy Faye că și-a refăcut viața”.

Jim nu a simțit așa de la început! Dar în cele din urmă a acceptat situația, a iertat-o deplin pe Tammy Faye și a apreciat decizia ei de a se căsători cu Roe.

Jim a continuat: „Nelson Mandela spune că el n-a privit închisoarea ca o pierdere; el a considerat-o un câștig. Eu m-am trezit dintr-odată în închisoare pentru patruzeci și cinci de ani – și teologia mea nu lua în considerare aceasta la momentul acela. Era ca și cum Dumnezeu plecase de la mine. Știam că milioane de oameni au trecut prin experiențe, spunând: «Pentru ce, Dumnezeule?» Cum studiam Cuvântul lui Dumnezeu și aveam mai mult timp să studiez Biblia, credința mea în Dumnezeu a fost cea care m-a ajutat să trec prin această experiență. De fapt, credința mea a crescut după cinci ani. Această experiență a fost cel mai bun seminar de instruire pe care l-am urmat vreodată și relația mea cu Dumnezeu a devenit mai intimă ca înainte”.

Larry King a întrebat atunci: „Vrei să spui că, într-un sens, privind retrospectiv, a fost bine că ai fost în închisoare?”

**„Când am început să studiez cuvintele Domnului Isus Hristos,
am aflat că El a spus că dacă nu-i ierți pe toți din toată inima,
nu vei fi iertat”.**

Jim a răspuns: „Categoric, categoric! Am învățat atât de mult, și acum că lucrez în inima orașelor din toată lumea, îi înțeleg mult mai bine pe oameni. Când spun că am fost în închisoare, este mai bine decât când spui că ești un pastor ordinar. Oamenii îmi răspund pentru că știu că sunt ca ei”.

Apoi Larry s-a întors către Tammy și a spus: „Ai putea ajuta o mulțime de oameni, pentru că există o mulțime de istorii ca acestea în actualitate: istoria lui Guiliani și istoria lui Clinton. Tu ai putut să ierți și să depășești cel mai rău lucru prin care poate trece o soție. Cum ai putut să faci aceasta?”

Tammy Faye a răspuns: „Iertarea este o alegere. Toată viața noastră este un rezultat al alegerilor pe care le facem”.

Apoi Larry i-a spus lui Tammy Faye, referitor la întâlnirea adulteră a lui Jim: „Puteai să te amărăști”.

Ea a răspuns: „Puteam să aleg să mă amărăsc și să-l urăsc, sau puteam să aleg să-l iert. A fost foarte greu pentru mine să-l iert; a fost foarte greu. Dar ... am fost în stare să-l iert și să înțeleg ce s-a întâmplat și să merg mai departe”.

Larry s-a întors din nou către Jim: „Și cum te-ai simțit cu privire la iertare?”

Jim a răspuns: „Biblia este foarte clară, și aceasta am studiat în închisoare. Când am început să studiez cuvintele Domnului Isus Hristos, am aflat că El a spus că dacă nu-i ierți pe toți din toată inima, nu vei fi iertat. Hristos a spus: «Ferice de cei miloși, căci ei vor avea parte de milă» (Matei 5:7). Aveam nevoie de milă, aveam nevoie de iertare, așa că am vrut să dau altora ceea ce eu însumi aveam nevoie“.

Larry l-a întrebat pe Jim: „Nu te-ai simțit groaznic că ea a putut să-ți ierte aceasta?“

Jim a răspuns: „Dacă m-a iertat sau nu, eu tot trebuia s-o iert. Trebuia să-i iert pe toți. Vreau să spun că pentru toți care trec prin divorț e dureros, și eu, în final, am luat asupra mea toată vina, pentru că mi-am dat seama de toate greșelile pe care le făcusem. Mi-am dat seama că eu am fost acela care am săvârșit adulterul; eu am fost acela care am supus-o la o încercare foarte grea, și apoi am lăsat-o singură acolo să înfrunte moartea fără să aibă un soț lângă ea“.

Larry s-a întors din nou spre Tammy: „Deci acum sunteți prieteni. Cum explici aceasta?“

Tammy a răspuns: „Îmi place de omul acesta (Jim); e un om foarte drăguț. Am fost căsătoriți treizeci de ani și avem amintiri minunate împreună. Avem doi copii teribili împreună și îmi place de el cu adevărat“.

Larry l-a întrebat pe Jim dacă s-a rugat vreodată pentru Roe. El a răspuns: „Bineînțeles că m-am rugat pentru Roe. A trebuit să-l iert pe Roe cu adevărat pentru că s-a căsătorit cu soția mea; și am făcut aceasta în acel moment când eram în închisoare. Vreau să spun că trebuie să ierți. Eram în închisoare și Dumnezeu lucra în mine ca să-i iert pe toți. Nu poți doar să ierți; trebuie totodată să te rogi ca Dumnezeu să-i binecuvânteze pe vrăjmașii tăi“.

Larry a răspuns: „Asta nu-i ușor de făcut, nu-i așa?“

Atunci Jim a spus: „A trebuit să ajung în acel punct în care trebuia pur și simplu să-I spun lui Dumnezeu – Roe este unul din cei mai mari constructori din lume – și a trebuit să-I spun lui Dumnezeu: «Dumnezeule, dacă vrei să mai construiesc ceva vreodată, aș vrea să construiesc cu Roe Messner». Și am ajuns în acel punct în care am putut spune: «Dumnezeule, voia Ta să se facă, și nu voia mea».“

Apoi Larry s-a uitat la toți patru și a întrebat: „Nu există nici un pic de gelozie în această cameră?“

Răspunsul a fost unanim: „Nu“.

Vreți să spuneți că voi toți sunteți prieteni?“ a întrebat Larry.

Răspunsul a fost unanim: „Da“.

„Cum explicați aceasta?“ a întrebat Larry King.

Jim Bakker a luat cuvântul. „Numai Dumnezeu îi poate ajuta pe oameni să ierte cu adevărat și să meargă mai departe. În Coloseni se vorbește despre asta. Datorită a ceea ce a făcut Hristos, noi suntem curați; nu mai este nici o judecată asupra noastră. La început, când am mers la închisoare, întrebam: «Unde ești, Dumnezeule? Unde ești?» Dar pe măsură ce studiam Cuvântul lui Dumnezeu, am realizat că închisoarea era planul lui Dumnezeu pentru mine. Dumnezeu spunea: «Vreau să vii deoparte și să fii cu Mine». Toți din Biblie, de la Geneza până la Apocalipsa, au fost fie într-o groapă, fie într-o închisoare, fie în fundul deșertului. Toți au trecut prin necazuri. Deci oamenii au necazuri – ele au fost în viața tuturor oamenilor mari ai lui Dumnezeu“.

Atunci Larry King a încheiat interviul, spunând ceea ce probabil că milioane de telespectatori gândeau: „Sunt uimit!“¹

Iertarea de sine înseamnă să experimentezi dragostea care nu ține în seamă *propriile* noastre greșeli.

Jim Bakker fusese reabilitat. Un profesor de drept de la Universitatea Fordham a apărut din senin și a preluat cazul lui Jim. A arătat convingător că Bakker era complet nevinovat de acuzațiile de fraudă și după cinci ani de închisoare Jim a fost eliberat. El a continuat să trăiască în singurătate pentru o lungă perioadă de timp la o fermă din Carolina de Nord. Cea mai mare problemă a lui era,

după spusele sale, iertarea de sine. N-a crezut niciodată, nici pentru o clipă, că era vinovat de incorectitudine financiară, dar știa că greșise în cel puțin două domenii: în relațiile sexuale și în învățătura despre prosperitate – că Dumnezeu va face pe oricine să prospere, dacă urmează anumite formule. Știa că greșise. Cum se putea ierta pe el însuși?

IERTAREA DE SINE

Iertarea de sine înseamnă să experimentezi dragostea care nu ține în seamă *propriile* noastre greșeli. Această dragoste este o alegere, așa cum am văzut, și ca să ajungem până acolo încât să alegem să ne iertăm pe noi înșine nu este un pas mic de făcut.

Una este să ai această mare realizare cu privire la alții – iertându-i deplin și distrugând lista cu greșelile lor; și cu totul alta este să experimentezi o și mai mare realizare – iertarea deplină de sine.

Mulți creștini spun: „Pot să-i iert pe alții, dar cum aș putea vreodată să uit ce am făcut? Știu că Dumnezeu mă iartă, dar eu nu mă pot ierta“.

Trebuie să ne amintim că iertarea de sine este de asemenea un angajament pe viață. Exact în același fel în care trebuie să-i iert pe alții în fiecare zi – lucru pentru care citesc zilnic Luca 6:37 – trebuie să mă iert și pe mine însumi.

Iertarea altora este un angajament pe viață pentru că:

Atât de adesea suntem făcuți să reținem răul comis împotriva noastră.

Ne putem supăra uneori că vinovatul a reușit să scape nepedepsit – pentru totdeauna.

Satan intervine ca să ne exploateze slăbiciunea din acest domeniu.

De aceea trebuie să ne *reînnoim* angajamentul de a ierta în fiecare zi – și să ne asigurăm că nu am lipit la loc acele bucățele rupte de hârtie pe care le-am folosit odată ca să notăm relele care ni s-au făcut.

Iertarea de sine este de asemenea un proces zilnic. Ne putem trezi în fiecare zi cu conștiința încărcată de greșelile și eșecurile noastre trecute – și atunci dorim fierbinte să putem da ceasul înapoi și să luăm totul de la capăt. Putem avea sentimente de vinovăție – sau *pseudo-vinovăție*, dacă păcatele noastre au fost puse sub sângele lui Hristos. Dar vrăjmașului, diavolului, îi place să intervină și să profite de gândurile noastre. De aceea iertarea de sine este la fel de importantă ca iertarea unui vrăjmaș.

Iertarea de sine poate împlini acea mare realizare pe care ai dorit-o. Te poate elibera într-un fel în care n-ai mai fost eliberat niciodată. Aceasta pentru că ne-a fost frică să ne iertăm pe noi înșine. Ne agățăm de frică de parcă ar fi un lucru de valoare. Adevărul este că acest fel de frică nu ne este prieten, ci mai degrabă un vrăjmaș fioros. Însăși răsuflarea lui Satan este în spatele fricii de a ne ierta pe noi înșine.

**Iertarea de sine poate împlini
acea mare realizare pe care ai dorit-o.
Te poate elibera într-un fel în care
n-ai mai fost eliberat niciodată.**

Domnul Isus știe că mulți dintre noi avem această problemă. Acesta este unul dintre motivele pentru care Domnul Isus a apărut pe neașteptate după învierea Sa, în spatele ușilor închise, acolo unde erau adunați ucenicii, plini de frică și de vină. Domnul Isus dorea nu numai ca ei să știe că au fost iertați deplin; El dorea de asemenea ca ei să se ierte pe ei înșiși. În loc să le amintească de ceea ce au făcut, El le-a vorbit ca și cum nimic nu s-a întâmplat. El a spus: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi“ (Ioan 20:21). Aceasta le-a dat demnitate. Le-a arătat că nu s-a întâmplat nimic care să schimbe planurile și strategia Domnului Isus pentru ei. El îi trimisese deja un semnal lui Petru, care negase că-L cunoaște pe Domnul Isus, prin îngerul care a spus: „Dar

duceți-vă de spuneți ucenicilor Lui, și lui Petru, că merge înaintea voastră în Galileea: acolo Îl veți vedea, cum v-a spus“ (Marcu 16:7). Și totuși toți „L-au părăsit și au fugit“ (Matei 26:56). După răstignirea Sa, ei se simțeau cu totul nevrednici. Și atunci Domnul cel înviat S-a arătat și i-a asigurat de o slujbă viitoare!

Când suntem goliți de orice dreptate proprie și de mândrie, Îi dăm posibilitatea lui Dumnezeu să intervină în noi și prin noi.

M-am gândit adesea că unul din motivele pentru care Petru a fost atât de activ în Ziua Cincizecimii este că era profund conștient de faptul că fusese iertat. Știa foarte bine că, doar cu câteva săptămâni înainte, Îl tăgăduise pe Domnul Isus în fața unei slujnice! Cum ar putea uita vreodată privirea pe care i-a aruncat-o Domnul Isus când a cântat cocoșul și Petru „a ieșit afară și a plâns cu amar“ (Luca 22:61-62). A fost un adevărat antidot pentru dreptatea proprie! Când Petru a predicat evreilor în Ziua Cincizecimii, nu era nici o urmă de mulțumire de sine sau de condescendență în el. Știind că era un păcătos iertat, el nu a uzurpat gloria lui Dumnezeu în ziua aceea. Dumnezeu singur a primit gloria pentru cele trei mii de convertiri.

Îmi amintesc bine că într-o duminică dimineață, chiar înainte să predic la serviciul divin de la ora unsprezece, m-am certat cu soția mea, Louise. Nu trebuia s-o fac, dar m-am dezlănțuit ca o furtună și i-am trântit ușa în nas. Fără să-mi dau seama, mi-am plecat capul pe platforma de sus din Westminster Chapel înaintea a câteva sute de oameni. Nu știu ce gândeau ei, dar știu ce gândeam eu: *N-ar trebui să fiu aici. N-am nici un drept să fiu aici. Doamne, prin ce minune ai putea să mă folosești astăzi? Nu sunt pregătit să fiu în acest amvon.* Era prea târziu să-i trimit un bilet lui Louise și să-i spun: „Îmi pare rău“. Nu se putea rezolva în nici un fel situația în momentul acela. Puteam doar să-I cer lui Dumnezeu îndurare și să încerc să fac tot posibilul să mă iert pe mine însumi. Aveam impresia că voi rosti cea mai dezastroasă predică din istoria lui Westminster Chapel. Niciodată în viața mea nu m-am simțit atât de nevrednic. Dar când m-am ridicat să predic, nu eram pregătit pentru ajutorul pe care l-am primit. Dumnezeu pur și simplu mi-a dat putere și m-a făcut să predic la fel de bine ca înainte!

Acesta cred că este în parte motivul pentru care Petru a avut atâta succes în Ziua Cincizecimii. Când suntem goliți de orice dreptate proprie și de mândrie, Îi dăm posibilitatea lui Dumnezeu să intervină în noi și prin noi.

SEMNELE CARE ARATĂ CĂ NU NE-AM IERTAT PE NOI ÎNȘINE

Dacă ne simțim vinovați, ne învinovățim și vedem că nu putem funcționa normal – deși ne-am mărturisit păcatele înaintea lui Dumnezeu – aceasta arată că nu ne-am iertat încă deplin pe noi înșine. Înseamnă că suntem încă agățați de vina de care Dumnezeu ne-a spălat; refuzăm să ne bucurăm de ceea ce Dumnezeu ne-a dat fără plată. Este sau nu este adevărat 1 Ioan 1:9: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“? Dacă ne-am mărturisit păcatele, trebuie să luăm această promisiune cu amândouă mâinile și să ne iertăm pe noi înșine – și tocmai aceasta dorește Dumnezeu să facem.

Omul care nu s-a iertat pe sine este un om nefericit – și în cele mai multe cazuri este incapabil să-i ierte pe alții. Astfel, dacă nu mă iert pe mine însumi, aceasta se va întoarce împotriva mea și va trebui să mă lupt ca să-i iert pe alții. Ori dacă nu-i iert pe alții, aceasta va avea drept rezultat un fel de rușine, care provoacă neiertare de sine. Ironia este că, măsura în care îi iertăm pe alții va fi adesea măsura în care ne iertăm pe noi înșine; măsura în care ne eliberăm pe noi înșine va fi adesea măsura în care îi iertăm pe alții.

Este ca vechea întrebare: ce a fost mai întâi – găina sau oul? Uneori este aproape imposibil să spui ce a fost mai întâi – să-i ierți pe alții ca să fii în stare să te ierți pe tine însuși, sau să te ierți pe

tine însuși ca să fii în stare să-i ierți pe alții. Dar nu există iertare *deplină* până când nu sunt amândouă adevărate.

DE CE NU NE PUTEM IERTA PE NOI ÎNȘINE?

Ce provoacă neputința noastră de a ne ierta? De ce nu ne iertăm pe noi înșine la sfârșit de zi?

Supărarea

Putem fi supărați pe noi înșine. Să privim înapoi la istoria lui Iosif din Vechiul Testament pe care am examinat-o în capitolul doi. Ca un tip al lui Hristos, Iosif a zis fraților săi: „Acum nu vă întristați și nu fiți mâhniți că m-ați vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră” (Geneza 45:5). Acești frați începeau să înțeleagă mesajul că Iosif i-a iertat. Dar Iosif știa că ei se vor lupta ca să se ierte pe ei înșiși. Una din dovezile că Iosif îi iertase deplin era că el nu vroia ca ei să fie supărați pe ei înșiși.

Așa iartă Dumnezeu. El nu dorește ca noi să fim supărați pe noi înșine pentru păcatele noastre. Domnul Isus ne iartă exact în același fel în care Iosif i-a iertat pe frații săi; la fel cum Iosif nu vroia ca frații lui să fie supărați pe ei înșiși, tot așa Domnul Isus nu dorește ca noi să fim supărați pe noi înșine.

Neiertarea de sine este ură de sine; înseamnă să te urăști pe tine însuși. Frații lui Iosif s-au urât pe ei înșiși timp de douăzeci și doi de ani pentru că l-au vândut pe Iosif ca rob. Ei nu puteau să dea ceasul înapoi și să repare ce au făcut. Ei nu puteau obține o a doua șansă.

Este aproape imposibil să spui ce a fost mai întâi –
să-i ierți pe alții ca să fii în stare să te ierți pe tine însuși,
sau să te ierți pe tine însuși ca să fii în stare să-i ierți pe alții.

Dar nu există iertare *deplină*
până când nu sunt amândouă adevărate.

Domnul Isus ne spune ție și mie: „Nu te supăra pe tine însuși!” Lui Petru nu i-a stricat deloc faptul că l-a tăgăduit pe Domnul Isus. Lui i-a fost rușine, da. Dar mândria și eu-ul lui au fost diminuate, și bănuiesc că după aceea i-a fost mai ușor să trăiască cu ele!

Îmi amintesc că am stat de vorbă cu un pastor care mi-a spus despre o relație amoroasă a unui alt predicator. El a continuat să-mi spună despre cât de dezgustătoare și condamabilă fusese comportarea aceluia om. Vroia să știe părerea mea cu privire la ce trebuia făcut. I-am spus: „Nu mai spune și altcuiva; doar roagă-te pentru omul acela”.

„Vorbești serios?” a întrebat pastorul acela, care ar fi vrut să am și eu același sentiment de dezgust.

Am repetat: „Nu spune nimic”.

„Vorbești serios?” a zis din nou omul acela.

„Da”, am spus. „Ți s-ar putea întâmpla și ție dacă ai fi pus în aceeași situație”.

Mi-aduc aminte că m-am simțit puțin jenat cu omul acela. Mi-am zis: *Dacă, Dumnezeu să mă păzească, aș cădea vreodată în păcat, sub orice formă sau în orice fel, acesta ar fi ultimul om căruia i-aș spune.*

Dumnezeu poate să ia trecutul tău păcătos
și să-l facă să lucreze spre binele tău –

atât de genial și frumos încât vei fi tentat să spui că așa trebuia să fie!

Dar povestea nu s-a sfârșit. După câțiva ani, același pastor a venit la mine cu o problemă. Ajunseseră să fie atras sexual de o femeie din adunarea lui. I-am amintit imediat de conversația pe care o avusesem cu el anterior – dar fără să spun nimic despre ea. Pur și simplu l-am îndemnat pe omul acela să rupă acea relație – complet și imediat. S-a sfârșit, și omul a continuat să predice. Și-a mărturisit păcatul înaintea lui Dumnezeu și a primit iertarea. Dar mai este ceva: După acest incident, predicarea lui a devenit mai sensibilă și în sufletul lui era mai multă bunătate decât dreptate proprie.

N-ar trebui să avem nevoie de o relație extraconjugală – sau chiar să ajungem aproape de așa ceva – ca să învingem păcatul mândriei și al dreptății proprii. Am cunoscut câțiva creștini ipocriți care deveniseră și mai înverșunați în propria lor dreptate după ce au căzut în păcat; au început să-și justifice toate faptele pe care le făcuseră. Răspunsul la dreptatea proprie nu se găsește în oportunitatea de a păcătui. Nu vă înșelați! Dar ce este adevărat este aceasta: Dumnezeu poate să ia trecutul tău păcătos și să-l facă să lucreze spre binele tău – atât de genial și frumos încât vei fi tentat să spui că așa trebuia să fie!

Unii creștini care nu se pot ierta pe ei înșiși sunt supărați pe ei înșiși. Dar Dumnezeu poate să înceapă de astăzi să folosească tot ce s-a întâmplat spre binele tău. Iartă-te pe tine însuși! Și nu te simți vinovat că faci aceasta! Dumnezeu zice: „Primește iertarea ta și nu te uita înapoi“. Dumnezeu va lua anii iroșiți și vă va da tot atâția ani buni înainte să se sfârșească totul. Este exact cum a promis Ioel: „*Vă voi răsplăti astfel anii pe care i-au mâncat lăcustele*“ (Ioel 2:25).

În unele cazuri, obstacolul împotriva iertării depline îl constituie frica mai mult decât supărarea. Regretul cu privire la trecut conduce la vină, și vina poate duce la frică: frica de a pierde „ceea ce ar fi putut fi“ sau frica că ce s-a întâmplat nu poate fi schimbat în bine.

Adevărata vină și pseudo-vina

Există două feluri de vine cu care trebuie să ne luptăm cei mai mulți dintre noi: adevărata vină (o consecință a păcatului nostru împotriva lui Dumnezeu) și pseudo-vina (când nu este păcat în viața noastră). Când am păcătuțit – așa cum au păcătuțit frații lui Iosif și Petru și ucenicii – trebuie să mărturisim păcatul înaintea lui Dumnezeu (1 Ioan 1:9). Sângele Domnului Isus are grijă de adevărata vină, îndeplinind două lucruri de bază:

- Spală păcatul nostru – ca și cum n-a existat niciodată.
- Satisfacă în chip desăvârșit dreptatea eternă a lui Dumnezeu.

Dumnezeu Se uită numai la sângele prețios al Fiului Său pentru a fi satisfăcut. Orice pedeapsă sau disciplină care vine de la Tatăl nostru nu adaugă la sângele Domnului Isus. El nu Se socotește cu noi; El „S-a socotit“ la cruce. Cuvântul grecesc care se traduce prin „pedeapsă“ sau „disciplină“ în Evrei 12:6 înseamnă *învățare cu forța*. Când Dumnezeu ne învață o lecție, El Se asigură că am învățat-o bine! Luând în considerație faptul că disciplina este necesară pentru că suntem păcătoși, rezultă că Dumnezeu nu caută mai multă satisfacție pentru natura Sa dreaptă. Păcatul care a fost mărturisit lui Dumnezeu este iertat deplin de El, și orice vină pe care o simțim după aceea este pseudo-vină.

Există de asemenea două feluri de aceste vine false:

- Când n-a fost vorba de la început de nici un păcat
- Când păcatul a fost iertat

Pseudo-vina – deși este falsă – este foarte reală; adică, ne simțim profund vinovați. Dar se numește pseudo-vină pentru că, atunci când reflectăm asupra ei, ne dăm seama că nu există *nici un motiv real* pentru care să ne simțim vinovați.

Să luăm, de exemplu, un om care conduce o mașină când un copil aleargă în stradă în ultima secundă și este lovit. Vina poate fi copleșitoare, dar n-a fost nici un păcat. Nu este nevoie să fie mărturisit înaintea lui Dumnezeu.

Un alt exemplu de vină falsă este pierderea unei oportunități. Am un prieten în Florida care a avut șansa să cumpere o proprietate cu mulți ani în urmă cu 5000 de dolari. El a refuzat oferta. Astăzi acea proprietate valorează peste un milion de dolari. El se simte vinovat că nu și-a folosit banii mai înțelept, dar aceasta nu este o vină adevărată.

Lista modurilor în care pseudo-vina ne poate afecta viața este nesfârșită. Putem fi trași în jos de ceva care, de fapt, n-are nimic de a face cu noi: n-ai vorbit cu o persoană pe care, de fapt, nici n-ai văzut-o, n-ai răspuns la o scrisoare pe care n-ai primit-o niciodată și așa mai departe. Acestea nu sunt neapărat păcate, dar ele pot să ne facă să ne simțim vinovați.

Păcatul care a fost mărturisit lui Dumnezeu este iertat deplin de El, și orice vină pe care o simțim după aceea este pseudo-vină.

Celălalt fel de pseudo-vină este când ți-ai mărturisit păcatele – poate chiar te-ai pocăit profund – dar nu te simți iertat. Odată ce ne-am recunoscut păcatul, trebuie să acceptăm iertarea noastră și să lăsăm restul în mâna lui Dumnezeu.

Peste ani am constatat că am falimentat ca tată. Copiii silabiseau cuvântul *dragoste* T-I-M-P. Aș fi vrut să petrec mai mult timp cu T.R. și cu Melissa în acei ani de început la Westminster Chapel. Acum înțeleg că dacă i-aș fi pus pe ei pe primul plan – nu biserica mea sau pregătirea predicii – biserica ar fi mers la fel de bine, dacă nu chiar mai bine. Dar e prea târziu acum. Pentru mine a continua să mă simt vinovat pentru aceasta înseamnă să nu-I fiu plăcut lui Dumnezeu, pentru că El m-a iertat deja deplin. El dorește să-mi accept iertarea și să-L las pe El să-mi dea înapoi anii pe care i-au mâncat lăcustele. Dacă mă las să stăruiesc asupra eșecului meu, mă predau pseudo-vinei – și păcătuiesc când fac aceasta, pentru că onorez necredința. Trebuie să continui să distrug lista cu greșelile mele – în fiecare zi.

„Lasă trecutul să fie trecut – în sfârșit“.

Neiertarea de sine este un mod subtil de a concura cu ispășirea lui Hristos. Dumnezeu L-a pedepsit deja pe Domnul Isus pentru ceea ce am făcut (vezi 2 Corinteni 5:17). Când nu acceptăm propria noastră iertare, ne pedepsim singuri. În loc să acceptăm jertfa Domnului Isus, vrem să ne pedepsim singuri pentru greșelile noastre. Aceasta concurează cu ceasul suprem al lui Hristos.

Frica și neiertarea de sine

Frica, deci, este unul din principalele motive pentru care nu ne iertăm pe noi înșine. Omul care se teme n-a fost făcut desăvârșit în dragoste, și „frica are cu ea pedeapsa“ (1 Ioan 4:18). Iar Pavel ne spune: „Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: «Ava! adică: Tată!»“ (Romani 8:15). Pavel i-a spus lui Timotei: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință“ (2 Timotei 1:7).

Recunoscând că frica – și auto-pedepsirea pentru greșelile noastre – nu-I place lui Dumnezeu, ar trebui să simțim o creștere permanentă a întristării din cauza acestui duh de scârbă față de sine.

Ni se cere să ne îndepărtăm de nebunia noastră trecută. Și când suntem tentați să privim înapoi, trebuie să ascultăm de semnul: „Trecerea oprită“.

Soția mea a fost binecuvântată mult prin misiunea lui Rodney Howard-Browne, mai ales când a asistat timp de o săptămână la serviciile lui divine în Lakeland, Florida în ianuarie 1995. Dar nu numai misiunea lui Rodney a ajutat-o pe Louise; a fost și muzica lui Janny Grein și cântecul ei „Mai puternic decât înainte“. Louise își aduce aminte de cuvintele lui Janny: „Lasă trecutul să fie trecut – în sfârșit“.

Dumnezeu ne spune aceste cuvinte și nouă. Lasă trecutul să fie trecut – în sfârșit. Iertați-vă pe voi înșivă, precum și pe cei care v-au făcut rău.

Mândria, dreptatea proprie și auto-compătimirea

La sfârșitul zilei, neiertarea noastră de sine ne poate duce la mândrie. Aceasta va lucra în cele din urmă atunci când concurăm cu sângele lui Hristos. Noi, în aroganța și în dreptatea noastră proprie, nu putem suporta ca Domnul să facă totul pentru noi cu atâta bunăvoință, și credem c-ar trebui să-L ajutăm și noi un pic. Este un mod detestabil de a gândi. Mândria noastră trebuie să fie eclipsată de smerenie; trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să fie Dumnezeu și să lăsăm sângele lui Hristos să facă ceea ce de fapt a făcut: să înlăture vina noastră și să satisfacă dreptatea lui Dumnezeu.

Așa cum frica și mândria sunt ca doi gemeni identici, tot așa sunt dreptatea proprie și auto-compătimirea. Ne pare rău de noi înșine și arătăm aceasta neiertându-ne. De aceea pseudo-vina poate evolua într-o vină foarte reală și odioasă înaintea lui Dumnezeu. Este vină falsă, întrucât Dumnezeu spune: „Nu ești vinovat“. Noi o transformăm într-o vină reală când în fapt răspundem: „Ba da, sunt“.

Concluzia este aceasta: Neiertarea de sine este rea și-L dezonoarează pe Dumnezeu.

Ajunși aici ai putea spune: „Sunt de acord. Recunosc că neiertarea de sine este rea. Dar pur și simplu n-am ce-i face“. Ce se poate face pentru a te ajuta să te ierți pe tine însuși dacă într-adevăr vrei?

SĂ-ȚI ÎNȚELEGI VINA

Abilitatea de a ne ierta pe noi înșine vine, în parte, din înțelegerea vinei. Vina este, în fond, sentimentul că cineva este vinovat. De exemplu, când învinovățești pe alții, ai ținut lista greșelilor lor. Dar când te învinovățești pe tine, ai ținut lista greșelilor tale. Duhul Sfânt ne arată păcatul nostru; lucrarea inițială a Duhului, conform Ioan 16:8, este că El convinge de păcat. Când Isaia a văzut gloria Domnului, a fost convins de păcatul lui (vezi Isaia 6:1-5). Când umblăm în lumină știm că sângele ne curățește de păcat, dar totodată umblarea în lumină descoperă păcatul din noi pe care poate nu l-am văzut înainte (1 Ioan 1:7-8). Dar sentimentul vinovăției pe care Dumnezeu îl instigă este temporar.

„Căci mânia Lui ține numai o clipă, dar îndurarea Lui ține toată viața: seara vine plânsul, iar dimineața veselie“.

Psalmul 30:5

Dumnezeu folosește vina doar ca să ne atragă atenția. Când spunem: „Îmi pare rău“, și vorbim serios, aceasta este de ajuns pentru Dumnezeu. El nu ne zvântă în bătaie și nu ne cere să postim treizeci de zile ca să completăm ceea ce lipsește ispășirii lucrate de Hristos. El ne convinge de păcat ca să ne atragă atenția, și odată ce ne-am pocăit, El vrea să mergem înainte.

SĂ ÎNȚELEGI HARUL

Abilitatea de a ne ierta pe noi înșine pornește deci de la o înțelegere a harului. Harul este favoare nemeritată. Îndurare înseamnă să nu primești ceea ce meriți (dreptate); har înseamnă să primești ceea ce nu meriți (iertare deplină). Harul nu mai este har dacă trebuie să fim suficient de buni ca să ni se aplice.

Petru *știa* ce a făcut și știa că a fost iertat. David *știa* ce a făcut și a făcut apel la îndurarea lui Dumnezeu (vezi Psalmul 51). Har înseamnă să accepți ceea ce nu meriți. Poate părea nedrept când știm că am fost așa de îngrozitori. L-am dezamăgit pe Dumnezeu și i-am dezamăgit și pe alții.

**Trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să fie Dumnezeu
și să lăsăm sângele lui Hristos să facă ceea ce de fapt a făcut:
să înlăture vina noastră și să satisfacă dreptatea lui Dumnezeu.**

Dar *este* drept, zice Ioan: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“ (1 Ioan 1:9). Sângele Domnului Isus a făcut o lucrare minunată. Dumnezeu nu mai caută satisfacție. Noi ne iertăm pe noi înșine în măsura în care credem cu adevărat lucrul acesta!

Toate acuzațiile cu privire la păcatul mărturisit vin de la diavolul. Când ști că ai aplicat 1 Ioan 1:9, și încă mai simți o voce care te acuză de acea greșală din trecut, notează: Vocea aceea nu vine de la Tatăl tău ceresc. Nu vine de la Domnul Isus. Nu vine de la Duhul Sfânt. Vine de la vrăjmașul tău, diavolul, care lucrează fie ca un leu care răcnește ca să sperie, fie ca un înger de lumină ca să înșele – fie în ambele feluri (1 Petru 5:8; 2 Corinteni 11:14). Nu uitați niciodată că dragostea desăvârșită alungă frica (1 Ioan 4:18).

LASĂ TRECUTUL SĂ FIE TRECUT

Dulcea consecință a faptului că nu mai facem liste cu toate greșelile este că părăsim trecutul și efectul lui asupra prezentului. Aruncăm grijile noastre asupra lui Dumnezeu și ne încredem în El că ne va da înapoi anii iroșiți și va face ca toate lucrurile să lucreze spre bine. Ne trezim, într-un mod aproape miraculos, că ne acceptăm așa cum suntem (așa cum face și Dumnezeu) cu toate eșecurile noastre (așa cum face și Dumnezeu), fiind întotdeauna conștienți că putem să mai greșim. Dumnezeu nu-Și face niciodată iluzii cu privire la noi; El ne iubește și ne cunoaște și pe dinăuntru și pe din afară.

**Harul nu mai este har
dacă trebuie să fim suficient de buni ca să ni se aplice.**

Moise avea un trecut. El era un ucigaș (vezi Exod 2:11-12). Dar după mai mulți ani el a proclamat a opta poruncă: „Să nu ucizi“ (Exod 20:13). David a avut un trecut, dar a avut și un viitor după rușinea sa: „Atunci voi învăța căile Tale pe cei care le calcă, și păcătoșii se vor întoarce la Tine“, a scris el (Ps. 51:13). Iona a fugit în mod deliberat de Dumnezeu, dar el a fost totuși folosit printr-o reînnoire uimitoare (Iona 3). Căderea lui Petru – când L-a tăgăduit pe Domnul Isus – nu a anulat planul lui Dumnezeu pentru el. Dar toți acești oameni au fost nevoiți să se ierte pe ei înșiși înainte de a începe lucrarea pe care Dumnezeu o plănuise pentru ei.

Poți să faci aceasta? Dacă i-ai iertat pe alții, este timpul să te ierți pe tine însuși. Exact aceasta dorește Dumnezeu de la tine și de la mine. E târziu: lasă trecutul să fie trecut ... în sfârșit.

Cum să iertăm deplin

„Dar Eu vă spun: «Iubiți pe vrăjmașii voștri și rugați-vă pentru cei care vă asupresc și vă prigonesc».

Matei 5:44

Nu toți cei pe care trebuie să-i iertăm sunt vrăjmași. Sunt oameni, pe care trebuie să-i iertăm, care fie nu știu că ne-au rănit fie, dacă știu, n-au făcut-o intenționat. Dar noi trebuie să iertăm pe oricine ne-a supărat, pentru că noi, și nu ei, avem nevoie de vindecare. De aceea iertarea deplină devine – într-un sens – egoistă. Așa cum spunea Jim Bakker: „Hristos a spus: «Ferice de cei miloși, căci ei vor avea parte de milă» (Matei 5:7). Aveam nevoie de milă, aveam nevoie de iertare, așa că am vrut să dau altora ceea ce eu însumi aveam nevoie“.¹

IERTAREA CELOR CARE NU NE SUNT VRĂJMAȘI

Unii dintre oamenii pe care a trebuit să-i iert cel mai mult nu-mi erau deloc vrăjmași. Prin aceasta vreau să spun că ei nu încercau să mă doboare sau să mă rănească. Erau oameni care speram că mă vor ajuta. Odată l-am rugat pe un vechi prieten să scrie o recomandare pentru o carte pe care o scrisesem. El a refuzat, în parte pentru că nu era de acord cu tot conținutul cărții și în parte pentru că aveam legături cu oameni pe care el nu-i aproba. Aceasta m-a durut. El nu-mi era vrăjmaș, dar a trebuit să-l iert. A trebuit să-i iert pe aceia care au simțit nevoia să se depărteze de mine pentru că nu urmam „linia partidului“ lor. A trebuit să-i iert pe aceia care nu mai aveau nevoie de mine ca altădată. Toate aceste lucruri rănesc. Ironia este că uneori este mai greu să-i ierți pe cei care nu-ți sunt vrăjmași, dar care te-au rănit adânc, decât să ierți pe cineva care îți este în adevăr vrăjmaș.

Cu cât este mai mare rana,
cu atât este mai mare binecuvântarea
care vine împreună cu iertarea.

Cred că am avut câțiva vrăjmași în viața mea – oameni care nu numai că erau împotriva mea și a învățaturii mele, dar în același timp căutau în mod activ să mă doboare și să-mi distrugă reputația. A trebuit să-i iert deplin și cred, prin harul lui Dumnezeu, că i-am iertat cu adevărat.

Cu cât este mai mare rana, cu atât este mai mare binecuvântarea care vine împreună cu iertarea. Motivația principală pentru a ierta nu este numai promisiunea milei care se va extinde asupra noastră, ci și marea răsplată promisă – care ne va fi dată fie aici jos fie în cer. Domnul Isus a confirmat aceasta când a vorbit despre ultima fericire:

„Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră!

Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigoniți pe proorocii care au fost înainte de voi“.

Matei 5:11-12

Dacă ai un vrăjmaș real, neînduplecat, autentic – cineva care nu este o născocire a neliniștii sau a imaginației tale – ar trebui să te vezi ca și cum ai șede pe o mină de aur de douăzeci și patru de carate. Nu toți sunt atât de binecuvântați! Dar dacă tu ai fost binecuvântat în felul acesta, apucă această oportunitate cu amândouă mâinile. Ar trebui să iei poza acelei persoane, s-o mărești, s-o pui în ramă și să-I mulțumești lui Dumnezeu de fiecare dată când te uiți la ea. Dacă te porți corect cu el, vrăjmașul tău s-ar putea să devină cel mai bun lucru din viața ta.

Când mă pregăteam să scriu acest capitol, i-am povestit soției mele incidentul care a condus la necesitatea de a-i ierta pe cei care m-au rănit cu mulți ani în urmă. I-am spus că a fost „cel mai bun lucru din viața mea“. Poate că este o mică exagerare dacă mă gândesc la toate celelalte lucruri minunate care mi s-au întâmplat – convertirea mea și căsătoria mea cu Louise fiind „primele două în top“. Dar pur și simplu așa simt deseori; n-aș primi *nimic* în schimbul aceluia incident devastator care l-a condus pe Iosif Țon să-mi spună: „R.T., trebuie să-i ierți deplin“.

„Când prin ape adânci te chem ca să mergi,
Râurile de vai-uri nu te vor acoperi;
Pentru că voi fi cu tine, să-ți binecuvânteț necazurile,
Și să sfințesc pentru tine cea mai profundă durere a ta“.²

CE ÎNȚELEM PRIN A AVEA UN VRĂJMAȘ?

Ce este un vrăjmaș? Este o persoană care fie vrea să-ți facă rău fie vrea să spună ceva despre tine astfel încât credibilitatea sau integritatea ta să fie puse la îndoială. Ei s-ar bucura de căderea ta sau de lipsa ta de succes. Ei nu se roagă ca Dumnezeu să te binecuvânteze și să-ți dea prosperitate, dar în schimb speră sincer că Dumnezeu te va doborî.

Un vrăjmaș este o persoană care te urăște, deși n-ar accepta niciodată cuvântul *ură*. Spun aceasta pentru că, dacă vrăjmașul tău este creștin, el știe că este păcat să urăști. Așa că va folosi orice alt cuvânt sau expresie: „Îl detest“, „Îl disprețuiesc“, „Pur și simplu nu-l pot suferi“, „Mi-e silă de el“, „Nu suport să-l văd“. Cu alte cuvinte, lui nu-i place de tine și-ți va arăta aceasta într-un fel sau în altul, mai devreme sau mai târziu.

Când îți ierți deplin vrăjmașul, ai trecut pe tărâmul supranaturalului.

Un vrăjmaș este de asemenea o persoană care va profita de tine în mod nedrept; ei „vă asupresc“ (Matei 5:44). Ei vă vor lua peste picior. Dacă știi că tu încredințezi răzbunarea în mâinile lui Dumnezeu, și nu în ale tale, în loc să respecte lucrul acesta, ei îl vor exploata tot mai mult – știind că nu vei uza de represalii. Uneori un creștin va fi fără scrupule în afaceri cu un alt credincios, pentru că el știe că creștinul acela nu-l va da niciodată în judecată (vezi 1 Corinteni 6:1-8). El poate să spună lucruri defăimătoare în scris, pentru că știe că tu nu vei intenta proces pentru calomnie.

Un vrăjmaș te va persecuta adesea. Cuvântul grecesc pentru „a persecuta“ înseamnă simplu „a urmări“. Vrăjmașii te vor urmări, pentru că sunt obsedați de tine. Împăratul Saul era gelos pe David, pentru că acesta devenise mai popular, și împăratul Saul era mai îngrijorat de amenințarea ungerii lui David decât de dușmanii de moarte ai lui Israel – filistenii! Saul l-a urmărit pe David, dar n-a reușit niciodată să-l omoare.

Tactica principală a persecutorilor este discreditarea ta. Ei te vor vorbi de rău la șeful tău, împiedicându-te astfel să obții acea promovare sau mărire de salariu; ei vor povesti prietenilor tăi despre orice indiscreție pe care au sesizat-o în viața ta; ei vor face tot posibilul ca să te împiedice să ai succes și să fii admirat de oamenii de la serviciu sau din biserică. Mai mult decât atât, dacă sunt creștini se pot înșela singuri crezând că fac aceasta pentru Dumnezeu și pentru gloria Lui! „Au să vă dea afară din sinagogi: ba încă, va veni vremea când, oricine vă va ucide, să creadă că aduce o

slujbă lui Dumnezeu“ (Ioan 16:2). Persecutorii nuucid cu sabia sau cu arma; ei o fac cu limba sau cu stiloul. Poate că uneori ai dori să te ucidă pur și simplu fizic și să termine odată!

BINECUVÂNTAREA DE A AVEA UN VRĂJMAȘ

Când știi că o persoană este obsedată de tine și caută să te discrediteze, ești într-adevăr foarte, foarte binecuvântat. Aceasta nu se întâmplă oricui. Ești ales, pentru că în spatele vrăjmașului tău este mâna lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a ridicat pe vrăjmașul tău – poate chiar pentru tine! Urmărirea lui David de către împăratul Saul era cel mai bun lucru care i se putea întâmpla lui David în momentul acela. Era o parte – o parte vitală – din pregătirea lui David pentru a deveni împărat. El avea ungerea (1 Sam. 16:13) fără coroană, și Dumnezeu vroia să fie sigur că în ziua când va purta coroana, el va fi gata. Amintiți-vă citatul Doctorului Martyn Lloyd-Jones: „Cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unui om este să reușească înainte să fie gata“. Dumnezeu i-a făcut lui David o favoare foarte specială: El l-a ridicat pe Saul ca să-l țină pe David activ, să-l învețe să fie sensibil la Duhul Sfânt (1 Sam. 24:5) și să-l învețe iertarea deplină. Saul a fost pașaportul lui David spre o ungere mai mare.

**Dacă vrăjmașul tău este temporar
sau este o „condamnare pe viață“,
nu uita niciodată că Dumnezeu stă în spatele acestui lucru.**

IERTAREA DEPLINĂ A VRĂJMAȘILOR NOȘTRI

Când îți ierți deplin vrăjmașul, ai trecut pe tărâmul supranaturalului. Poate că ești ca mine și vrei să excelezi în toate darurile Duhului Sfânt; vrei să se facă semne și minuni prin tine; ți-ar place să vezi utilitatea ta intensificată și extinsă printr-o ungere dublă. Darurile sunt *supranaturale*; adică, sunt mai presus și dincolo de ordinea firească a lucrurilor. Nu există nici o explicație naturală pentru adevăratele miracole. Dar dacă tu și eu iertăm deplin pe cineva care este cu adevărat un vrăjmaș, crede-mă, am trecut pe tărâmul supranaturalului.

Poate nu vorbești în limbi; poate n-ai înviat pe cineva din morți. Dar când ierți deplin un vrăjmaș autentic, ți-ai atins ținta: ai reușit să intri în Liga celor mari.

Cred că vorbim despre cel mai înalt nivel de spiritualitate care există. Este cât se poate de bine. Iertarea deplină a unui vrăjmaș este la fel de spectaculoasă ca orice miracol. Și totuși, se poate să nu afle nimeni. Mijlocești pentru ei în tăcere, în singurătate. Numai Dumnezeu, îngerii și diavolul știu.

Vorbim despre o ispravă mai mare decât escaladarea Everestului, pentru că iertarea deplină a unui vrăjmaș reprezintă escaladarea Everestului spiritual. Este cea mai înaltă culme a desăvârșirii în pelerinajul spiritual al unui om credincios.

Și totuși este ceva la care oricare dintre noi poate să ajungă. Nu trebuie să ai relații sus-puse în guvern, în lumea afacerilor sau în societate. Nu este nevoie de o anumită bază culturală. Nici de facultăți. Nici de un nivel înalt de inteligență. Tu și eu putem face ceva extrem de rar: să iertăm un vrăjmaș (dacă avem unul). A iubi un vrăjmaș sfidează orice explicație naturală.

Începe prin a avea o motivație suficientă. Caut să te motivez prin aceste rânduri să faci ceea ce foarte puțini fac – dar care *toți* pot să facă: să-i ierți deplin pe toți care te-au rănit. Și binecuvântarea nu poate fi descrisă în cuvinte.

DE CE AM VRĂJMAȘI?

Când Domnul Isus a spus: „Iubiți pe vrăjmașii voștri“, El știa că vom avea unul sau mai mulți, și cei mai mulți oameni au. Este trist că mulți, dacă nu cei mai mulți dintre ei, sunt din casa

credinței. Cu siguranță că Domnul Isus știa aceasta, și nimic nu s-a schimbat de fapt de atunci. Multe persecuții vin de la cei care pretind că cred în Dumnezeu la fel de mult ca și tine. Și totuși dezacordurile dintre voi pot să nu fie de ordin teologic. Poate că vrăjmașul tău pur și simplu *nu te place!*

Originea unei vrăjmășii de felul acesta poate fi explicată aproape în întregime de natura noastră firească, carnală. De exemplu, vrăjmașul tău, pur și simplu, nu se poate împăca cu felul tău de a fi sau cu faptul că tu ești de partea unei anumite chestiuni. De obicei, nu ești tu de vină.

Pot să fie supărați pe Dumnezeu pentru că te-a binecuvântat sau pentru că te-a așezat acolo unde ești. Ai o slujbă bună. Bine plătită. Ești admirat de șeful tău și de colegi. Dumnezeu te-a binecuvântat cu anumite talente și daruri. Întotdeauna se va găsi cineva care să fie gelos și care să caute să te doboare. Dacă ai fost binecuvântat cu o reputație bună, să nu fii surprins dacă cuiva nu-i va plăcea lucrul acesta. Din nefericire, vrăjmașul tău nu știe că, de fapt, el este supărat pe Dumnezeu.

Deși se poate spune că motivația din spatele vrăjmașului tău este diavolul (Ioan 13:2) precum și carnea păcătoasă, motivul principal pentru care tu și eu avem un vrăjmaș este că lucrul acesta se potrivește cu *scopul lui Dumnezeu*. De ce? Pentru că de aceasta avem nevoie. David avea nevoie de un vrăjmaș. Tot așa și noi. Ne ajută să ne smerim, ca nu cumva să ne luăm prea în serios. Un vrăjmaș ne arată cum suntem. Dumnezeu va îngădui în mod frecvent să fim atacați de un vrăjmaș – și atunci avem impresia că Dumnezeu ne-a părăsit. El a făcut așa cu Ezechia, ca să-l încerce și să vadă ce era în inima lui (2 Cronici 32:31). În cazul nostru, Dumnezeu ridică deseori un vrăjmaș ca să vadă dacă într-adevăr vrem să fim ca Domnul Isus.

Așa că nu vă supărați pe vrăjmașul vostru! Dumnezeu este Cel care lucrează la inima voastră! „Dar nu vrea Dumnezeu să reușesc?” ai putea întreba.

Ba da, dacă succesul tău este ideea Lui: „Domnul să-ți fie desfătarea și El îți va da tot ce-ți dorește inima” (Psalmul 37:4). Dacă scopurile tale rămân aceleași, pe măsură ce Îl iubești tot mai mult pe Dumnezeu, acesta poate fi un semn bun că ți le vei atinge – la timpul Său. Dumnezeu te va înălța la timpul potrivit (1 Petru 5:6). Dumnezeu ridică un vrăjmaș ca să ne țină activi, dar și ca să ne țină pe genunchi. El este suveran. El știe exact ce ne trebuie. El îi va ține pe vrăjmașii noștri în viață și în stare bună, cât timp avem nevoie de ei. Dacă vrăjmașul tău este temporar sau este o „condamnare pe viață”, nu uita niciodată că Dumnezeu stă în spatele acestui lucru.

Paradoxul în iertarea deplină este că ea implică simultan egoism și altruism.

Predicam recent în Irlanda de Nord, când un pastor a venit la mine și m-a întrebat: „Se poate ca soția ta să fie vrăjmașul tău?” Întrebarea m-a luat prin surprindere!

Am răspuns: „Da”. Cred că într-o căsnicie soțul și soția pot să ajungă la o asemenea antipatie unul față de celălalt, încât singura cale de a salva acea căsnicie este învățătura Domnului Isus despre iertarea deplină. Tot ce se poate spune despre un vrăjmaș în general, poate fi aplicat în particular soțului sau soției. Singura cale de rezolvare a situației este să ierți. Deplin.

Obiectivul vrăjmașului tău este să te pedepsească în orice fel. Să te pună la punct. Să te țină sub control. Ei cred că dacă nu fac ei aceasta, atunci n-o s-o facă nimeni. Pot chiar să simtă că sunt un instrument pe care îl folosește Dumnezeu ca să vă pună la punct. Dar în timp ce motivele lor pot fi carnale, scopul lui Dumnezeu este sfințirea noastră.

SĂ-I IUBIM PE VRĂJMAȘII NOȘTRI

Domnul Isus pune înaintea noastră cea mai mare provocare – o provocare mai mare pentru spiritul uman decât a înfruntat știința când l-a trimis pe om pe lună. Să-i iubești pe vrăjmașii tăi. Domnul Isus folosește cuvântul *agape*, ca Pavel în 1 Corinteni 13. Nu *eros* (dragostea fizică), nici

phileo (dragostea frățească). *Agape* este *interesul altruist pentru alții*. Este dragostea care se dă pe sine. *Agape* nu este neapărat afecțiune. Poți să iubești (*agape*) pe cineva care nu-ți place. Poți să iubești pe cineva și să nu vrei să-ți petreci vacanța cu el. Dar poți să iubești pe cineva și să fii egoist față de el.

Această provocare poate fi covârșitoare. Domnul Isus ne învață să ne învingem vrăjmașii, nu arătând tuturor ce rău au făcut, nici răspunzând la ura lor cu ura noastră, ci iubindu-i.

Aceasta ne aduce din nou la problema alegerii. Dragostea nu este ceea ce simți. A ierta nu înseamnă să faci ce-ți vine în mod natural. Se spune adesea: „Nu poți să nu faci ceea ce simți“. De aceea întrebăm, implică alegerea de a iubi reprimarea sau renunțarea la sentimentele noastre? Nu. Reprimarea nu este niciodată un lucru bun de făcut. Dar dragostea este o alegere conștientă de a ierta – chiar dacă nu ești dispus! Dacă vei aștepta să fii dispus, probabil că nu vei ierta niciodată. Trebuie s-o faci pentru că este drept, datorită alegerii pe care ai făcut-o și care nu se bazează pe sentimentele tale.

Nelson Mandela a fost întrebat de multe ori cum a ieșit din toți acei ani de închisoare fără să fie mâhnit. Răspunsul lui este simplu: „Amărăciunea te rănește numai pe tine însuși“. E ciudat că mulți care sunt mâhniți își dau foarte bine seama de asta și totuși încă nu pot ierta. Înțeleg în mod rațional că amărăciunea îți împovărează sufletul, dar continuă s-o păstreze în inimă. Cum și-a biruit Nelson Mandela sentimentele? Răspunsul se găsește chiar în cuvintele lui: „Dacă urăști, le vei da inima și mintea ta. Nu sacrifică aceste două lucruri“.

Paradoxul în iertarea deplină este că ea implică simultan egoism și altruism. Este egoistă – prin aceea că nu vrei să te rănești pe tine însuși prin păstrarea amărăciunii; și este altruistă prin aceea că te angajezi pentru binele vrăjmașului tău! Cauți să-ți împlinești interesele tale când ierți deplin, dar în același timp îl eliberezi deplin pe cel care ți-a greșit.

Chiar și ne-creștinii înțeleg beneficiile iertării în sens fizic și emoțional. Aceasta face, bineînțeles, ca noi toți să fim fără scuză. Dacă un ne-creștin poate să-i ierte pe alții, cu cât mai mult ar trebui creștinii să aibă un stil de viață bazat pe iertare? Pe noi ne-a avertizat Domnul Isus:

„Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre“.

Matei 6:14-15

Ca și creștini, noi nu avem de ales. Dacă nu iertăm, pierdem părtășia noastră cu Dumnezeu și binecuvântările de aici de jos. Dacă nouă ni s-au iertat toate păcatele – și aceasta include chiar și păcatele de care am uitat – cum îndrăznim noi să refuzăm aceasta altor oameni?

ÎNCERCÂND SĂ NE JUSTIFICĂM PĂCATUL

Greșeala pe care o facem mulți dintre noi este aceasta: Spunem deschis și (aparent) rezonabil: „Știu că sunt un păcătos. Am făcut câteva lucruri destul de urâte – dar nu atât de rele și de oribile ca cele pe care mi le-au făcut ei mie“. Aceasta este o gândire foarte des întâlnită, fie că este vorba de viol, de maltratarea sau seducerea unui minor, de minciună vicioasă sau de infidelitate. Noi spunem: „Eu niciodată n-aș viola, n-aș ucide sau abuza fizic pe cineva“. Sau putem spune: „Poate că am furat din magazinul acela. Poate că am mințit în declarația de impozit. Poate chiar am bârfit puțin. Dar niciodată n-aș abuza un copil“. Am putea fi printre cei care spun: „Știu ce înseamnă să-mi pierd cumpătul. Am fost gelos câteodată. Am pizmuit succesul altuia. Dar niciodată n-aș face ceva atât de rău încât să fiu necredincios iubitei mele soții“.

Înțeleg aceasta. Cei mai mulți dintre noi trebuie să iertăm anumite greșeli pe care noi înșine nu le-am face niciodată altora. Dar ceea ce nu realizăm la început – și adevărul nu poate fi sfidat mult timp – este înțelesul cuvintelor Domnului Isus că aceia dintre noi care sunt nedrepti în cele mai mici

lucruri vom fi nedrepti și în cele mari (Luca 16:10). Ești de acord sau nu, aceasta este doctrina Domnului Isus cu privire la păcat. Aceasta este părerea Lui despre oameni. Păcatele „mici“ pe care le facem, care par relativ inofensive (să iei un pix din birou), arată doar ce altceva am putea face dacă am știi că vom scăpa nepedepsiți. Flirtul ușor cu sexul opus nu este decât vârful icebergului a ceea ce ne-ar place să facem – dacă am știi că nu vom fi prinși.

Ideea este aceasta: Dumnezeu nu cunoaște doar păcatele pe care le-am comis, ci și păcatele de care suntem capabili. El ne cunoaște inimile. El vede ce este în adâncul inimii, lucruri pe care poate nu vrem să le recunoaștem. Dreptatea noastră proprie și simțul decenței personale camuflează deseori răul care este în sufletul nostru. Când Biblia spune în 1 Ioan 1:7 că sângele Domnului Isus curățește de *orice păcat*, înseamnă că am fost iertați chiar și de păcatele pe care nu le-am cunoscut. Adevărul este că dacă ne-am afla în împrejurările potrivite, presiune, ispită și timp, *oricare* dintre noi am săvârși răul (sau echivalentul lui în ochii lui Dumnezeu) pe care noi înșine trebuie să-l iertăm. Dacă negăm aceasta, este pentru că nu suntem de acord cu ce spune Biblia despre oamenii de orice culoare, cultură, educație sau origine.

Și totuși, chiar dacă suntem de acord cu Biblia, nu este ușor. Încă mai suntem indignați că persoana aceea – care cunoaște adevărul și ar fi trebuit să-l cunoască mai bine – a putut să săvârșească fapta aceea sau a putut să ne rănească în felul acela. Dar Biblia spune că:

- Suntem vinovați de un alt păcat care este tot atât de odios în ochii lui Dumnezeu.
- Suntem capabili de un păcat tot atât de grav în ochii lui Dumnezeu.
- Putem cădea în același păcat în care au căzut ei – sau mai rău.

Neiertarea conduce nu doar la o amărăciune mai adâncă, ci și, așa cum am văzut deja, la capacitatea de a legifera o greșeală care este mai gravă decât am visat vreodată să facem. Dumnezeu *ar putea* să ne judece, îngăduind să cădem, în cele din urmă, în același păcat pe care ni s-a cerut să-l iertăm – dacă ne împotrivim și rămânem recalcitranți. Eu am văzut cu siguranță întâmplându-se lucrul acesta. Știu de oameni care au fost indignați de un anume comportament, dar care mai târziu au săvârșit chiar acel lucru pe care l-au criticat. De aceea Domnul Isus a spus: „*Nu judecați, ca să nu fiți judecați*“ (Matei 7:1).

Dumnezeu ne dă motive să facem ce este drept, făcând apel la interesul nostru personal. El n-are nevoie să facă aceasta; El ar putea spune: „Fă aceasta pentru că așa spun Eu și pentru că este drept“. Ar putea, dar nu spune. Ar fi putut spune: „M-ați înșelat oprind zeciuielile. Dați zeciuiială acum, pentru că este legea Mea“. Ar fi putut spune aceasta, dar n-a spus. El a spus: „*Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare*», zice Domnul oștirilor, «*și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare*“ (Mal. 3:10). În același fel, Dumnezeu face apel la noi să împlinim ce este poruncit și drept – dar în așa fel încât să ne încurajeze să ascultăm.

MOTIVELE PRAGMATICE PENTRU IERTARE

Există două motive pragmatice pentru a ierta:

1. Ia în considerație care sunt consecințele dacă ierți.

„Dă-le dezlegare și vei fi eliberat“, mi-a spus Iosif Țon. N-am crezut că puteam s-o fac, dar Iosif avea dreptate. Nu merita să rămân legat de neiertarea mea. Nu merita să nu mai văd fața Domnului Isus. Nu merita să nu am pace. Dar merita din plin să primesc din nou acea pace minunată (care și uitasem cum era). Dumnezeu este un Dumnezeu gelos și nu ne va lăsa să ne bucurăm de această pace interioară, dacă avem un duh neiertător.

Mi-amintesc când am devenit pentru prima dată conștient că vechea pace s-a dus. Era în august 1956, cu mai puțin de un an înainte să am ceea ce îmi place să numesc experiența mea „pe drumul Damascului“, pe când conduceam mașina de la Palmer la Nashville, Tennessee. Domnul Isus Hristos m-a binecuvântat cu o pace pe care n-aș putea s-o descriu chiar dacă aș fi Shakespeare,

Wordsworth și Shelley la un loc. Pacea era pur și simplu indescriptibilă. Dar în august 1956 mi-am pierdut cumpătul din cauza tatălui meu. El m-a acuzat că m-am lepădat de ceea ce fusesem învățat să cred și a spus că eram cu totul în afara voii lui Dumnezeu.

„Am pierdut-o“ complet, cum se spune. N-ar fi trebuit, dar am pierdut-o. M-am simțit groaznic după aceea. Dacă aș fi putut măcar să-l rog să mă ierte că mi-am pierdut cumpătul (dar n-am făcut-o) și dacă l-aș fi iertat măcar pentru cuvintele lui bine-intenționate, dar neadevărate (dar n-am făcut-o). În schimb am hotărât să-mi petrec următorii câțiva ani răzbunându-mă. Aș fi dorit ca Iosif Țon să fi fost lângă mine în timpul acela și să mă avertizeze cu privire la consecințele amărăciunii mele. *Dacă...* Tot ce știu este că a trecut mult timp până să găsesc cheia drumului de întoarcere la pace.

**Cine știe cum te va folosi Dumnezeu în continuare dacă –
odată pentru totdeauna – vei da dezlegare vrăjmașilor tăi
și nu vei mai privi niciodată înapoi.**

E ciudat, nu-i așa? Avem aici cuvintele clare ale Domnului Isus din Rugăciunea Domnului, ca să nu mai vorbim de restul Noului Testament. Și am încercat totul de la a da zeciuală, dublă zeciuală, a mă ruga două ore pe zi, a ieși în față în adunare ori de câte ori mă simțeam îndemnat, a accepta ca anumite persoane să-și pună mâinile peste mine și așa mai departe. Dar tot ce trebuia de fapt să fac era să-l iert pe tatăl meu – și un număr mereu crescând de oameni care m-au chestionat după aceea cu privire la mine și la direcția vieții mele.

Dacă această carte vi se potrivește (pentru că vă luptați să iertați și să învingeți amărăciunea), luați în considerație pacea lăuntrică și gândirea clară care este mai aproape decât vârfurile degetelor voastre, mai aproape decât aerul pe care îl respirați. Este aproape de voi, chiar în inima voastră, dar nu puteți s-o experimentați din cauza resentimentului pe care îl aveți față de alți oameni. Iertați-i. Dați-le dezlegare. Faceți aceasta în inima voastră. Respingeți acele conversații imaginare care vă fură timpul și somnul. Aveți gânduri plăcute:

„Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească“.

Filipeni 4:8

Ștefan a atins o asemenea culme a spiritualității încât exemplul său a jucat un rol în convertirea lui Saul din Tars (care mai târziu a fost numit Pavel). În durerea mare provocată de pietrele care îi loveau trupul, Ștefan a reușit să rostească cu ultima lui suflare: „*Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta!*“ (Fapte 7:60). Saul a fost martor la tot ce s-a întâmplat și n-a uitat niciodată. Poate fi așa și cu noi. „*După cum este scris: «Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei care-L iubesc»*“ (1 Corinteni 2:9). Cine știe cum te va folosi Dumnezeu în continuare dacă – odată pentru totdeauna – vei da dezlegare vrăjmașilor tăi și nu vei mai privi niciodată înapoi.

2. Ia în considerație care sunt consecințele dacă nu ierți.

Domnul Isus a exprimat aceasta foarte ferm: „Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre“ (Matei 6:15). Aceasta nu înseamnă că nu vei fi călăuzit și supravegheat. Dumnezeu a continuat totuși să mă călăuzească și să aibă grijă de mine. Dar acum realizez de ce am pierdut atât de mult din ce am avut altădată. Oricât de mari ar fi fost planurile lui Dumnezeu pentru mine, El nu a strâmbat legile pentru mine. El a îngăduit să mă adâncesc în datorii și să sufăr umilința de a nu participa la slujba de vestire a Cuvântului; am vândut aspiratoare din ușă în ușă ani de zile; nimeni nu credea în mine.

Dacă mi-am distrus sănătatea prin toate acestea, nu pot să spun. Dar în unele cazuri refuzul de a ierta conduce la nenumărate suferințe fizice. Lipsa de iertare îmbătrânește; pune riduri pe față înainte de vreme. În unele cazuri produce insomnie.

Necesitatea de a-l ierta pe tatăl meu nu-mi era la îndemână când am avut întâlnirea pe care am menționat-o mai înainte cu Iosif Țon, pentru că prietenia mea cu Iosif a venit mulți ani mai târziu. Dar adevărul este acesta: Faptul că nu l-am iertat pe tatăl meu a făcut să crească ușor și firesc amărăciunea din inima mea. Persoana care devenise ca un înlocuitor al tatălui meu (m-am întors către altcineva care să mă aprobe) m-a rănit chiar mai mult decât mă rănise tatăl meu – și amărăciunea față de el a fost de o mie de ori mai mare. Dar nu aveam nici o convingere că lucrul acesta era rău. Nici Dumnezeu nu S-a manifestat în marea Sa putere. Am pierdut totuși ungera pe care aș fi putut s-o am.

Consecințele unui duh neiertător se adaugă la un singur lucru: Nu merită să te amărăști. Diavolul nu vrea ca tu să-i ierți pe alții; el se bucură când tu ești amărât. În felul acesta el are acces la tine. De aceea el îți prezintă motive aparent justificate pentru care adversarul tău trebuie să fie pedepsit – și, dacă se poate, chiar de tine. Apropos, acele conversații imaginare sunt inspirate de el. El vrea să-ți fure timpul, energia și bucuria. Te poți aștepta și la obstacole puse în calea ta dacă încerci să ierți. Ele îți vor părea „providențiale“ – pretexte ca să nu fii excepția de la regulă. Nu uitați niciodată că Iona, când s-a decis să fugă de la fața lui Dumnezeu și să meargă la Tarsis, a găsit (cu totul providențial!) o corabie care mergea într-acolo (Iona 1:3). Ca și cum Dumnezeu ar fi fost în spatele deciziilor lui în momentul acela. Așa și voi veți găsi căi și motive ca să nu iertați, dar consecințele acestui lucru sunt dezastruoase.

PAȘI ÎN IERTAREA DEPLINĂ A ALTORA

Întrucât iertarea este o alegere, care este următorul pas? Dacă suntem convinși că este drept și am hotărât s-o facem (și să nu mai privim înapoi), ce urmează? Răspunsul a fost dat deja în capitolul doi, dar voi relua aici motivele.

1. Alege în mod deliberat și irevocabil să nu spui nimănui ce au făcut.

(Așa cum am spus mai devreme, s-ar putea să trebuiască să faci aceasta din motive terapeutice, dar numai către o persoană care nu va dezvălui niciodată ce este în inima ta.) Domnul Isus a spus, de asemenea, că cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari, și acesta este primul lucru. Nu spuneți nimic; refuzați să spuneți cuiva.

Lucrul acesta nu este neapărat ușor întotdeauna, dar când motivul nostru este să-i rănim pe alții, vorbind pe seama lor, este păcat de partea noastră. Deci nu spune deloc, nici parțial; ține-o sub tăcere.

2. Poartă-te frumos cu ei, dacă ești în preajma lor.

Să nu spui sau să faci ceva care să-i sperie. Liniștește-i.

S-ar putea să fie greu, oricum mai greu decât primul pas. Noi suntem aceia care ne temem când nu putem ierta. Când le transmitem și lor frica noastră, facem exact invers de cum ar fi făcut Domnul Isus. El ar fi spus: „Nu vă temeți!“ Iosif Țon spune că există 366 de „Nu vă temeți“ (sau echivalent) în Biblie – „Una pentru fiecare zi a anului și una pentru anul bisect!“ zice el. Dumnezeu nu vrea să ne temem; nu trebuie să facem sau să spunem ceva care să-i facă pe alții să se teamă. Fii drăguț. Liniștește-i. Așa a făcut Domnul Isus când S-a arătat după învierea Sa celor zece ucenici ascunși în spatele ușilor închise (vezi Ioan 20:19).

3. Dacă conversația continuă, spune ceva care să-i elibereze de vină.

Vina este cea mai dureroasă, și putem foarte ușor să-i pedepsim pe oameni trimițându-i pe un „făgaș al vinei“. Să nu faceți aceasta niciodată. Amintiți-vă că Domnul Isus nu vrea să ne simțim

vinovați. Când vrem să fim ca Domnul Isus față de alții, atunci nu vom dori ca ei să fie supărați pe ei înșiși.

Ce urmează este un lucru greu. Avem satisfacție când ne gândim că ei se simt într-adevăr foarte prost. Lucrul acesta ne calmează și ușurează întrucâtva mânia noastră. Dar dacă vrem să fim curajoși și foarte generoși – arătând în felul acesta adevărata evlavie – vom spune ceva echivalent cu cuvintele lui Iosif: „Nu fiți mârniți” (Geneza 45:5). Iosif n-ar fi îngăduit ca frații lui să se simtă vinovați, și aceasta este alegerea pe care trebuie s-o facem și noi. E greu, dar este ceea ce ne-am dori dacă lucrurile ar fi invers și am avea nevoie de iertare. „Ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Luca 6:31).

4. Lăsați-i să se simtă bine cu privire la ei înșiși.

Aceasta nu înseamnă numai să nu le reamintești *niciodată* de greșeala lor și de durerea ta, ci înseamnă totodată să-i ajuți să depășească orice vină pe care ar putea-o avea. Lucrul acesta poate fi făcut fără să facem nici o referire la ce au făcut ei. Dacă nu cumva este pe față, ca în situația lui Iosif, care este bineînțeles diferită; el a salvat reputația fraților săi arătându-le strategia suverană a lui Dumnezeu în păcatul lor. Dar în multe cazuri nu vei putea să vorbești despre nimic în mod specific. Poți totuși să le salvezi reputația pentru că știi că ei știu ce au făcut.

De aceea tu trebuie să te porți ca și cum nici nu te gândești măcar că au făcut ceva rău! Lucrul acesta este greu pentru noi toți, dar trebuie făcut. Spune tot ce poți (dar să fie adevărat) ca să-i dai persoanei aceleia sentimentul demnității. Aceasta este ideea din Galateni 6:1: „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu”. Cât timp mai există o urmă de dreptate proprie și de amenințare cu degetul, încercarea ta de a ierta deplin va avea un efect nedorit.

5. Protejează-i de cea mai mare frică a lor.

Dacă aveți cunoștință de vreun secret întunecat și de vreo teamă pe care o au, probabil că ei vor afla că știți. Dacă ei vor putea spune, datorită bunăvoinței voastre, că secretul lor nu va fi dezvăluit *niciodată* nimănui, atunci se vor simți ușurați. Spune-le doar când afli că ei știu ce știi, și să fii convins că aceasta îi va face să se simtă mai bine. Dacă atunci când le reamintești ei nu se simt mai bine, nu mai insista!

Amintiți-vă că Iosif știa că cea mai mare frică a fraților lui era că tatăl lor, Iacov, va afla adevărul despre fapta lor cea rea. Iosif nu a menționat *niciodată* lucrul acesta direct, dar a sugerat ca ei să-i vorbească lui Iacov în așa fel încât să nu trebuiască să-i spună până la urmă (vezi Geneza 45:9-13). Cu siguranță că frații au simțit o ușurare incalculabilă când au aflat că nu erau obligați să-i spună lui Iacov. Dar tocmai în aceasta constă iertarea deplină: să-i eliberezi pe oameni.

6. Menține-o astăzi, mâine, anul acesta și anul următor.

Așa cum am spus, iertarea deplină este un angajament pe viață. Unele zile vor fi mai ușoare decât altele. Va veni o vreme când vei crede că ai făcut-o și că ai câștigat o victorie deplină – pentru ca ziua imediat următoare Satan să-ți amintească de ce au făcut ei și de nedreptatea totală că ei nu vor fi *niciodată* pedepsiți și descoperiți. Va apare ispita de a te mârni. În definitiv, nu suntem perfecți! Dacă zicem că nu avem păcat – că nu suntem capabili de aceeași veche amărăciune – ne înșelăm (1 Ioan 1:8).

Tocmai de aceea citesc Luca 6:37 în fiecare zi: „Nu judecați, și nu veți fi judecați; nu osândiți, și nu veți fi osândiți; iertați, și vi se va ierta”. Toate angajamentele de a ierta trebuie reînnoite. În cazul meu, zilnic. Eu nu vă spun că aceasta trebuie să faceți și *voi*, dar fiți atenți: diavolul este abil. El va veni pe ușa din dos pe neașteptate și va încerca să vă tulbure cu privire la iertare. Dacă ți-ai iertat vrăjmașul, atunci ai înlăturat acea invitație deschisă făcută diavolului de a intra. Rațiunea favorită de a fi a lui Satan este amărăciunea – de aceea el va încerca mereu să se întoarcă în lumea gândurilor tale.

Fie că folosiți Luca 6:37 sau o altă cale pentru cazul vostru – chiar dacă nu vi se cere s-o faceți zilnic – pot să vă spun chiar acum că mai devreme sau mai târziu angajamentul vostru de a ierta va trebui reînnoit.

7. Rugați-vă pentru ei.

„Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri ... și rugați-vă pentru cei care vă asupresc și vă prigonesc“ (Matei 5:44). Când faci aceasta din inimă – te rogi ca ei să fie binecuvântați și eliberați – ți-ai atins ținta. Nu este o rugăciune de formă, nu este o rugăciune de felul: „Îi încredințăm în mâna Ta“, și nu este bineînțeles o rugăciune de genul: „O, Dumnezeule, Te rog, ocupă-Te Tu de ei“. Trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să-i ierte – adică, să treacă cu vederea ceea ce au făcut și să-i binecuvânteze și să le dea prosperitate ca și cum n-ar fi păcătuit niciodată.

Dar așa cum a spus John Calvin, este „extrem de greu“ să faci aceasta. Așa cum a spus Chrysostom, este cea mai înaltă culme a auto-controlului. „Cel încet la mânie prețuiește mai mult decât un viteaz și cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți“ (Prov. 16:32).

A te ruga pentru cel care te-a rănit sau te-a dezamăgit este cea mai mare provocare, pentru trei motive:

- Apuci pe o cale care este complet împotriva cărnii.
- Nimeni nu va ști vreodată că o faci.
- S-ar putea ca inima ta să fie zdrobită când Dumnezeu va răspunde acelei rugăciuni și îi va binecuvânta cu adevărat ca și cum ei n-ar fi păcătuit niciodată.

Și totuși cuvântul Domnului Isus de a ne ruga pentru astfel de oameni nu este o sugestie politicoasă; este o poruncă – și încă una care poate părea atât de exagerată încât vrei să ți-o scoți din minte. Unii o privesc ca pe un țel măreț, dar irealizabil.

Mi-aduc aminte de un pastor care s-a întors către mine ca să se roage pentru ginerele său, care o înșelase pe fiica lui. El mi-a spus că rugăciunea lui era doar aceasta: ca Dumnezeu „să Se ocupe“ de acel om. „Până aici am ajuns“, a spus el, „că Dumnezeu Se va ocupa de el“.

Am înțeles ce vroia să spună și l-am înțeles. Știam că cel mai greu este să-i ierți pe cei care fac rău copiilor tăi. De aceea am înțeles ce simțea. Câteva zile mai târziu, am aflat că ginerele pastorului acela a avut un accident grav. Același pastor m-a sunat apoi foarte fericit că a avut loc accidentul. Acum în acest caz particular nu era nimic sinistru în euforia lui. El spera pur și simplu că acest accident îl va trezi pe ginerele său ca să-și restaureze căsnicia. Lucrul acesta era de înțeles.

Dar nu aceasta vrea să ne spună Domnul Isus. El ne poruncește să ne rugăm ca vrăjmașul nostru să fie *binecuvântat*. Dacă, totuși, te rogi ca ei să fie blestemați sau pedepsiți, în loc să fie binecuvântați, adu-ți aminte că și ei pot să simtă la fel față de tine. De fapt, *tu* ai fost vreodată vrăjmașul cuiva? *Tu* ai făcut vreodată ceva care să zdrobească până la lacrimi inima unui frate creștin? Dacă da, cum ți-ar place să se roage persoana aceea pentru *tine*? Ca Dumnezeu să Se ocupe de *tine*? Ca Dumnezeu să facă în așa fel încât *tu* să ai un accident? Dar cum te-ai simți dacă el s-ar ruga ca tu să fii binecuvântat și eliberat? Ca tu să prosperi ca și cum n-ai fi păcătuit niciodată? Nu ți-ar place aceasta? „Ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel“ (Luca 6:31).

Domnul Isus vrea o rugăciune sinceră din partea noastră. Este ca și cum ți-ai semna numele pe un document, ca martor, și n-ai mai privi niciodată înapoi. N-ai voie să spui lumii: „Ghiciți ce am făcut? M-am rugat ca soția mea necredincioasă să fie binecuvântată“. Nu. Trebuie să tăcem. Numai îngerii vor fi martori la aceasta, iar Dumnezeu va fi foarte fericit.

De fapt, orice părinte dorește ca copiii săi să se înțeleagă. Nici unui părinte nu-i place când un copil vine și se plânge de ceilalți și cere ca ei să fie pedepsiți. Bietul părinte este în dificultate. Ceea ce bucură inima oricărui părinte este să vadă că există dragoste și iertare, și părintele nu este pus în situația de a fi părtinitor și de a pedepsi pe cineva. Aceasta facem noi față de Dumnezeu când Îi cerem să binecuvânteze și nu să blesteme. El ne-a spus să ne rugăm pentru vrăjmașii noștri: „ca să

fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și să dă ploaie peste cei drekți și peste cei nedrepti“ (Matei 5:45).

CELE CINCI STADII ÎN RUGĂCIUNEA PENTRU VRĂJMAȘII NOȘTRI

Există cinci stadii, sau nivele ale rugăciunii pentru vrăjmași:

Obligație. Primul nivel se bazează strict pe ascultare; o faci pentru că simți că trebuie.

Datorie. Ai ajuns la al doilea nivel când ești atât de conștient de cele care ți s-au iertat încât nu poți să nu te rogi pentru vrăjmașii tăi. Tu nu vrei ca Dumnezeu „să te dea în vileag“, așa că te rogi ca și vrăjmașii tăi să fie cruțați.

Dorință. Începi să te rogi pentru vrăjmașii tăi pentru că aceasta dorești cu adevărat.

Plăcere. Aceasta duce dorința un pas mai departe. Este atunci când îți place s-o faci! Te bucuri când te rogi pentru binecuvântarea vrăjmașilor tăi.

Durabilitate. Aceasta înseamnă că ceea ce a fost un angajament pe viață a devenit un stil de viață. Gândul de a ne întoarce înapoi sau de a ne ruga altfel nici nu intră în discuție. A devenit un obicei și nu mai pare deloc ceva extraordinar. Jackie Pullinger spunea: „Pentru omul spiritual tot ce este supranatural pare natural“. Ceea ce a început ca o obligație și părea odată de neînving acum a ajuns ca o a doua natură.

O altă consecință surprinzătoare a rugăciunii tale este că se prea poate ca vrăjmașul tău să devină prietenul tău.

Toate acestea se petrec în taină, în spatele scenei. Numai îngerii știu. Este o mijlocire tăcută. Nu ai voie să-ți primești răsplata sau aplauzele de la oameni care gândesc: *O, ce minunat că tu poți să te rogi pentru vrăjmașii tăi în felul acesta!* Nu. Este un secret care nu trebuie spus niciodată. Intră în cămăruța ta și închide ușa după tine. „Și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti“ (Matei 6:4).

Există câteva consecințe ale rugăciunii pentru vrăjmașii tăi sau pentru oamenii care te-au dezamăgit. Cea mai evidentă consecință este răsplătirea ta în ceruri. Dar o altă consecință este – fii atent – că Dumnezeu poate să răspundă rugăciunii tale! „O, nu!“ poate că zici, „Eu m-am rugat pentru ei doar ca să fiu ascultător. Desigur că Dumnezeu nu va binecuvânta de fapt și nu va da prosperitate acelui om rău?“ Ei bine, El ar putea s-o facă într-adevăr! Întrebarea este, te-ai mai ruga tu dacă El ar face asta?

Hai să schimbăm rolurile și să presupunem că tu ai rănit pe cineva. Dacă el s-ar ruga pentru prosperitatea ta, tu n-ai obiecta, nu-i așa? De unde știi că lucrul acesta nu s-a întâmplat deja? De unde știi că binecuvântarea și împlinirea pe care le experimentezi acum nu sunt răspunsul la rugăciunea făcută în favoarea ta de către cineva care a fost rănit de tine? Poate spui: „El nu s-ar ruga niciodată pentru mine în felul acesta“. Poate. Dar cert este că tu ești binecuvântat și, totuși, ai rănit pe cineva. Aceasta este dovada că Dumnezeu încă nu a ales să te acuze. Fii recunoscător pentru aceasta, și roagă-te la rândul tău pentru vrăjmașii tăi.

O altă consecință surprinzătoare a rugăciunii tale este că se prea poate ca vrăjmașul tău să devină prietenul tău. Aceasta a făcut Dumnezeu față de noi:

„Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări“.

2 Corinteni 5:19

Și tu poți să-i câștigi pe vrăjmașii tăi de partea ta, iubindu-i și rugându-te pentru ei. „Nu vreau ca omul acesta să-mi fie prieten“, ai putea spune acum. E-n regulă. Am văzut mai devreme că iertarea deplină nu presupune întotdeauna și împăcarea. Nu te simți vinovat dacă nu vrei să-ți

devină prieten apropiat. Dar în unele cazuri așa s-a întâmplat. Și dacă există o împăcare sau o prietenie care rezultă în final, omul acela ți-ar putea spune: „Ai fost minunat tot timpul. M-ai iubit și ți-a păsat de mine și nu te-ai răzbunat niciodată“. Iată o regulă de urmat: Tratează-ți vrăjmașii acum așa cum ai fi fericit că ai făcut-o dacă veți deveni buni prieteni.

Cea mai mare consecință pozitivă este conștiința că l-ai plăcut lui Dumnezeu. Aș vrea să fiu ca Enoh, care a primit „mărturia că este plăcut lui Dumnezeu“ (Evrei 11:5). Nimic nu-I place lui Dumnezeu mai mult decât dragostea și rugăciunea noastră pentru vrăjmașii noștri. Este semnificativ că necazurile lui Iov au încetat când s-a rugat pentru prietenii săi care l-au persecutat și l-au chinuit în timpul suferinței lui. „Domnul a adus pe Iov iarăși în starea lui de la început, după ce s-a rugat Iov pentru prietenii săi. Și Domnul i-a dat înapoi îndoit decât tot ce avusese“ (Iov 42:10).

Este datoria noastră, bineînțeles, să facem aceasta – dar în cele din urmă devine o plăcere. Dacă urăști, îi vei da vrăjmașului tău inima și mintea ta. Așa cum spunea Nelson Mandela, nu sacrifică aceste două lucruri.

CONCLUZIE

Margaret Moss, al cărei soț, Norman, era slujitor al Bisericii Baptiste Queen's Road din Wimbledon, mi-a dat permisiunea să relatez următoarele două cazuri. Am aflat de ele când am întrebat-o dacă a văzut vreo vindecare în ultima vreme. Mi-a dat două exemple recente și amândouă, așa s-a întâmplat, se referă la tema acestei cărți.

Primul era despre o femeie care avusese un accident de mașină cu douăzeci și doi de ani înainte. În toți acești ani a avut o durere constantă de gât și, pentru că nu putea să-și întoarcă capul ca să se uite în oglinda retrovizoare a mașinii ei, a fost nevoită să renunțe la permisul de conducere. Margaret a întrebat-o dacă s-a rugat vreodată pentru conducătorul mașinii care provocase accidentul.

„Nu“, a fost răspunsul ei.

Margaret i-a sugerat femeii să se roage pentru el.

„Îl iert“, a început să se roage femeia.

„Acum binecuvântează-l“, a continuat Margaret.

Femeia a început să-l binecuvânteze pe omul acela și durerea de gât a încetat. A doua zi putea să-și miște gâtul pentru prima dată după douăzeci și doi de ani. Aceasta s-a întâmplat acum un an și durerea n-a mai revenit.

Al doilea exemplu se referă la o doamnă în jur de patruzeci de ani al cărei tată o abuzase teribil. Această doamnă susținea că l-a spus de mai multe ori Domnului: „L-am iertat“. Dar în ciuda rugăciunii ei, ea a continuat să aibă „duhul apăsător“, a spus Margaret. „Atunci i-am sugerat să înceapă să-l binecuvânteze pe tatăl ei și să spună că l-a iertat. În momentul în care a zis: «Îl binecuvântezez pe tatăl meu», a fost eliberată!“

**Iertarea nu este deplină până nu-i binecuvântăm
pe vrăjmașii noștri – și nu ne rugăm pentru ei
să fie binecuvântați.**

Apăsarea a dispărut complet! Ultima dată când Margaret a văzut-o pe această doamnă, ea i-a spus că apăsarea din duhul ei nu a revenit. Doamna a adăugat: „Acum viața mea s-a schimbat complet“.

Iertarea nu este *deplină* până nu-i binecuvântăm pe vrăjmașii noștri – și nu ne rugăm pentru ei să fie binecuvântați. Iertarea este un pas important: iertarea *deplină* se realizează când Îi dăm mână

liberă lui Dumnezeu să-i binecuvânteze. Dar în aceasta, noi suntem cei dintâi binecuvântați, și cei care iartă deplin sunt cel mai mult binecuvântați.

În introducerea acestei cărți am consemnat că învățătura și aplicarea iertării au fost recunoscute ca valabile și terapeutice chiar și în afara teritoriului credinței creștine. Poate vă mai amintiți de articolul din *Daily Express* despre cursul din Leeds.¹ Motivul pentru care s-a ținut acel curs, plătit printr-o donație din partea Fundației John Templeton, a fost evident convingerea că iertarea poate fi bună pentru sănătate. S-a spus că animozitatea conduce la boli care variază de la răceli obișnuite la boli de inimă, din cauza supărării și a stresului acumulate. Dr. Sandi Mann, psiholog la Universitatea din Central Lancashire, crede că există o strânsă legătură între emoțiile noastre și sistemul nostru imunitar. Toate acestea arată beneficiile iertării oamenilor – chiar dacă nu sunt motivați de Domnul Isus și de Noul Testament!

Iată aici zece pași spre libertate, așa cum îi găsim în articolul din *Daily Express*:

1. Încetați să vă justificați, să vă scuzați și să dați explicații logice.
2. Punctați acțiunile care v-au rănit.
3. Petreceți timp gândindu-vă la felurile în care viața voastră ar deveni mai satisfăcătoare, dacă ați putea scăpa de motivele voastre de nemulțumire.
4. Încercați să înlocuiți gândurile rele cu privire la „răutatea“ făptașului cu gânduri referitoare la faptul că cel vinovat este și el o ființă umană vulnerabilă la rău.
5. Identificați-vă cu starea probabilă de spirit a celui vinovat. Căutați să înțelegeți istoricul făptașului, fără să uitați acțiunile lui.
6. Petreceți ceva timp dezvoltând o mai mare compasiune față de făptaș.
7. Fiți mai conștienți că și voi ați avut nevoie de iertarea altor oameni în trecut.
8. Luați o hotărâre din toată inima să nu transmiteți mai departe durerea voastră.
9. Petreceți timp apreciind sensul scopului și direcția de urmat după pașii 1-8.
10. Bucurați-vă de sentimentul de eliberare emoțională care apare după ce povara de animozitate s-a topit. Bucurați-vă de asemenea de sentimentul de bunăvoință și milă pe care l-ați arătat.

Dacă anumite lucruri au fost adevărate sub legea lui Moise, cu cât mai mult ni se promite acum când Hristos a venit și a împlinit-o?

Este o expresie minunată în Epistola către Evrei, „cu cât mai mult“ (Evrei 9:14; 10:29). Ideea pe care scriitorul o exprimă este că, dacă anumite lucruri au fost adevărate sub legea lui Moise, cu cât mai mult ni se promite acum când Hristos a venit și a împlinit-o?

Părerea mea este că dacă lumea seculară înțelege învățăturile Domnului Isus – chiar dacă nu-L cunosc nici pe El, nici pe Duhul Sfânt – precum și beneficiile care derivă din acele învățături, *cu cât mai mult* ar trebui creștinii să le experimenteze? Dacă ne-creștinii pot găsi pace pentru că e mai bine pentru sănătatea lor, *cu cât mai mult* ar trebui tu și cu mine – care dorim să-I fim plăcuți lui Dumnezeu și să-L onorăm pe Duhul Sfânt – să îmbrățișăm această învățatură cu toată inima? Cu siguranță n-avem nici o scuză.

Cel mai profund lucru pe care l-am auzit vreodată de la Joni Eareckson Tada este acesta: „Sunt creștină nu pentru ceea ce înseamnă pentru mine, ci pentru că este adevărat“. Noi trebuie să credem învățătura lui Hristos, pentru că este adevărată.

Și pentru că funcționează. Lasă trecutul să fie trecut ... în sfârșit.

NOTE

INTRODUCERE

1. Susan Pape, "Can You Learn to Forgive?" *London Daily Express* (5 iunie 2000).
2. Gary Thomas, "The Forgiveness Factor", *Christianity Today*, vol. 44, nr. 1 (10 ianuarie 2000): 38.
3. Idem.
4. Idem.

CAPITOLUL 1 CE ESTE IERTAREA DEPLINĂ?

1. Corrie ten Boom, *The Hiding Place* (Boston: G. K. Hall, 1973).
2. William Shakespeare, *Othello*, Actul III, Scena iii, liniile 183-187.

CAPITOLUL 2 CUM ȘTIM DACĂ AM IERTAT DEPLIN

1. Dale Carnegie, *How to Win Friends and Influence People* (New York: Simon and Schuster, 1937).

CAPITOLUL 3 RUGĂCIUNEA DOMNULUI ȘI IERTAREA

1. "In Evil Long I Took Delight" by John Newton. Domeniu public.

CAPITOLUL 6 ARTA DE A IERTA ȘI A UITA

1. "Jim and Tammy Faye Return to TV", *Larry King Live*, episod prezentat pe 29 mai 2000. Copie obținută de pe Internet:
www.cnn.com/TRANSCRIPTS/0005/29/lkl.00.html.

CAPITOLUL 7 CUM SĂ IERTĂM DEPLIN

1. "Jim and Tammy Faye Return to TV", *Larry King Live*.
2. "How Firm a Foundation", din *Selection of Hymns* a lui John Rippon, 1787. Domeniu public.

CONCLUZIE

1. Pape, "Can You Learn to Forgive?"